

SZERELEM, SZERETET ÉS FÁJDALOM AZ IDŐCSEPPEKBEN

**ANTOLÓGIA
2023**

„Az írás falakat emel, ugyanakkor kapukat nyit. A falak arra jók, hogy gátat vessenek a valóság pusztító kegyetlensége elé, a kapuk pedig arra, hogy utat nyissanak egy párhuzamos világba - ahol a valóság nem olyan, amilyen, hanem amilyennek lennie kellene.”

Guillaume Musso

SZERELEM, SZERETET ÉS FÁJDALOM
AZ IDŐCSEPPEKBEN
ANTOLÓGIA
2023

B. Moravetz Edith

Bemutakozás

1945. március 4-én születtem Grazban. A világháború végén szüleimmel visszatértem Erdélybe, Besztercére. Itt nevelkedtem ebben a csodás környezetben, három öcsémmel, szerény körülmények között, de szerető család körében. Édesapánk tragikus hirtelenséggel fiatalon meghalt, ekkor Édesanyánk úgy döntött, hogy repatriálását kéri gyermekeivel nagyszüleinkhez. Így kerültem

érettségi után Budapestre, ahol huszonegy évesen férjhez mentem, három csodálatos lányom született. Boldogságomnak tizenkilenc év után válásom vetett véget. Ezután gyermekeimet egyedül neveltem. 1991-ben új remény költözött szívembe, ekkor kötöttük össze második férjemmel az életünket. Egymás megbecsülésében, szeretetben örülünk tizenkét unokánknak és négy dédunokánknak. 1985-ben kezdtem el írni visszaemlékezéseimet, prózában, „Miért” címmel 70. születésnapomra magánkiadásban jelentettem meg, szűk családi és baráti körnek. 2014-ben elvégeztem a Jobb agyféltekés rajztanfolyamot, melynek hatására portrékat rajzoltam; ekkor kezdtem el a versírást is... Szeretek olvasni, szeretem a művészetet, lenyűgöz a természet varázsa. Nem tanultam verset írni, gondolataim felbukkannak, ki kell írnom magamból lelkem rezdüléseit. Le kell írnom gyermekkorom emlékeit, a mesevilágot, melyet Erdély személyesít meg számomra, hadd ismerjék meg azok is, akik még soha nem jártak arra. Vagy elég egy szó, egy mondat, a napfelkelte, a szellő, amint titkokat sug a falevélnek, a gyermek kacaja, két öreg kéz, mely egymásba fonódik, a padon ülő kismama; bennem érzelmeket indít, s addig nem nyugszom meg, míg verssé nem válik. Vallom, hogy a szeretet mindent legyőz, igyekszem megértést, mosolyt, szeretetet nyújtani, odafigyelni embertársaimra. Életfelfogásom és verseim rugója, egy nagyon régi mondás: „Mindig tud adni,

akinek a szíve szeretettel van tele. A szeretethez nem kell teli erszény.” (Szent Ágoston) – Férjemmel közösen adtuk ki verseinket – eddig 6 kötetünk jelent meg papíralapon, majd a MEK online formátumban is megjelentek.

BÚCSÚ EGY TISZTA SZERELEMTŐL

A férfi a fekete zongora mellett állt, s le nem vette tekintetét a barna hajú, karcsú, fiatal lányról.

Csend honolt a szobában, csak a zongora hangja hallatszott a kályha meleget adó duruzsoló, pattogó fahasábjainak zenei aláfestéseként. A jelenlévők mind érezték, emlékezetes órák ezek. Még a vendéglátó Tiszteletesék apró gyermekei is abbahagyták a játszást, s bár nem tudták, minek lehetnek tanúi, nagy, csodálkozó szemekkel hallgatták a zenét, kis szívükbe fogadták a fájó dallamokat.

Megállt az idő! A zene betöltötte a szobában ülők lelkét, átjárta minden porcikájukat.

Valaki búcsúzott a jelentől, nagy útra készült.

Édesanyja hívására messze idegenbe kellett mennie – segíteni három kistestvérének felnevelésében. Igaz, csirájában ott volt a lehetőség, hogy vőlegénye utána megy, de szinte érezte, nagyon valószínűtlen, hogy ez valóra is válik. Ujjai finoman érintették a billentyűket, zokogó szívéből lelke rezdülését szólaltatta meg. Barátnői szemében könnycseppek gyűltek, s lassan folytak le arcukon.

Az utolsó akkordok még ott vibráltak a levegőben, mikor feltekintett, s egymásba kapcsolódott tekintetük. Hosszan kutatták gondolataikat - míg nem a férfi szerelmes mozdulattal hozzálépett, s átölelve tartotta karjaiban. *Szeretlek!* - súgta érzéssel. - *Örökké szeretni foglak!* - Ő vállára hajtotta fejét, de szólni nem tudott.

Ezt a pillanatot vitte magával, mindenét odaadta volna, ha soha nem múlt volna el életéből.

Másnap buszra szálltak, s bemutatkozó látogatásra a férfi szüleihez utaztak, egy személyes találkozóra, még elutazása előtt.

Szívélyes volt a fogadtatás az egyszerű, de roppant tiszta falusi házban, ahol finom ebéd illata lengte be a konyhát. Finom tyúkhúsleves, házi csiga-tésztával, tejfölös paprikás csirke nokedlivel, almás pite került az asztalra.

Szeretetteljes bensőséges beszélgetés folyt, igyekeztek rábeszélni, maradjon náluk, ne utazzon el, úgy fogják szeretni, mint saját lányukat... Hát maradt is volna, de *küldetése* volt! Nem hagyhatta, hogy Édesanyja egyedül menjen el megküzdeni a rászakadt feladattal (három fiúgyermek felnevelésével) - hisz Édesapja korai halálával ez a teher nehezedett vállára. Vőlegénye szülei látva egymás iránti ragaszkodásukat, ebéd után magukra hagyták őket, „fontos” rokonlátogatásra mentek. Elmosogatott, elpakolták az edényeket, majd kicsit lepihentek...

Szerelmesek voltak, fiatalok, s ki tudja, mi vár még rájuk, összebújtak, vágyódó csókokkal borították el egymást... Ismerkedtek...érzelmeik a fellegekbe repítették őket.

Vágyták a test összekapcsolódását, már, már eljutottak a végsőig, amikor a férfi megtorpant! *Nem! Nem szabad!* - *Vigyáznom kell Rád!* - súgta fülébe, melyet hosszan csókolt tovább. Vajon előre látta a jövőt? Vagy csupán becsületes volt, s nem akarta kihasználni az alkalmat? Ki tudja...

Mikor hazaértek a Szülők, már útra készen várták őket, s hosszas búcsúzkodás következett.

Elutazott. Levelek jöttek-mentek... biztosítva egymást hűségükről...végül másfél év után kérő levél érkezett, jöjjön vissza az óhazába, nem tudja szüleit magukra hagyni....a válasz: *Nem* volt... ő sem hagyhatja Édesanyját magára.

Itt már nem volt zongora...csak a lelke zokogta végig a hosszú magányos estéket.

Teltek az évek, bár nem feledte vőlegényét, találkozott több olyan emberrel, akiknek megtetszett, s egyikhez férjhez is ment. Boldognak érezte magát, hiszen nemsokára megszületett első gyermeke, egy gyönyörűséges, göndőrfürtös, élénk szemű kislány, aki betöltötte minden idejét. Másfél éves volt a leánya, amikor egyik nap a munkahelyén hívták a portára, valaki kereste. Ő VOLT! - A FÉRFI! A volt vőlegénye!

Most tudta meg, mit jelent, hogy „földbegyökerezett a lába”! Csodálkozva nézte, s nem tudta, mire vélni ezt a találkozást. Hogy sikerült megtalálnia? – *A régi címen, nagymamád révén tudtam meg, hol dolgozol!*” derült fény a titokra. *Szeretnék kettesben lenni veled!* - szólt a férfi.

– *Nem lehet! Férjnél vagyok! Gyermeke van!* - válaszolta. *Nekem is van egy fiam. Én is nő vagyok!* - *DE JÖTTEM A JUSSOMÉRT!* -

Mi volt ez??? Földrengés??? Mennydörgés? Leszakadt az ég??? - *Hihetetlen! Én nem ezt az embert ismertem! Nem ez az ember volt a vőlegényem! Én egy talpig becsületes, igaz embert hagytam ott!* -

És EKKOR! Ennyi év után történt meg a végleges szakítás. A kiábrándulás!

...

Szíve mélyén azért megmaradt egy álmokép, egy FÉRFIRŐL, aki szerette, aki vigyázott rá.

Majd egyszer – 40 évvel később – halálhírét megrendülve vette, megsiratta, s végleg elbúcsúzott tőle, a régi dallam zongora nélkül is átjárta lelkét.

ORGONAILLAT

Csak ült és merengett; nem tudta, mire vár.
Gondolat cikázott agyában száz meg száz.
Gyönyörködött békés, zöldben fürdő tájban,
hallgatta a párját szólító madárdalt.
Csak ült és merengett.

Kert végén orgona ontotta illatát,
Elnézte szorgosan gyűjtögető hangyát.
Picinyke kis felhő kúszott a Nap elé,
Felnézett, előjött régi kedves emlék:
Kert végén orgona!

Korán tavaszodott, ibolya sem nyílt,
házuk elé kocsis nagy peckesen hajtott.
Leugrott a bakról, kopogott csizmája,
közeledett hozzá, fel a verandára.
Korán tavaszodott.

Mily varázslatos volt! Nyújtotta a kezét,
nem kellett szólnia, nem kellett a beszéd.
Hófehér orgona, mit kezében tartott,
jelezte szerelmét, mely korán kihajtott.
Mily varázslatos volt!

Egymást átölelték, nyílt ajkuk csókra,
virágnak illata testük körbe fonta.
Teltek, múltak napok, tavaszt nyár követett,
mikor találkoztak, erre emlékeztek.
Egymást átölelték.

Hosszú idő telt el, soha nem feledték
azt a pillanatot, mely ma már csak emlék.
Lelkét körbe lengi orgona illata,
szeretettel gondol csók ízű tavaszra.

Hosszú idő telt el.

LEVÉL ÖCSIKÉMNEK

Anyák Napján

Eljöttél hozzám, itt jártál nálam,
épp úgy mint régen, még iskolásan.
„Kicsimamának virágot hoztam”,
akkor egy mukkot szólni sem tudtam.

Matróz ruhádban mosolygós arccal,
simára fésült barna hajaddal.
Verset is mondtál, te magad írtad,
végéhez érve könnyezve sírtam.

Sok idő eltelt, ámulva álltam,
gondolatimból visszataláltam.
Barna fürtökből hullámos őszek,
csillogó szemek oly ismerősek.

Huncut cinkosság árad felőled,
karodat nyújtod, vállam öleled.
Én vagyok kicsi, miként te voltál,
"kicsimamához" karomba bújtál.

Elmúlt egy élet, ám a szeretet
sok év után is hozzám vezetett.
Drága fejedet vállamra hajtod,
ráncos kezemmel simítom arcod.

ŐSZI FÉNYEKET SUTTOG A CSEND

A lemenő Nap sugarai még cirógnak.
Dúdol a szél, rég elszálltak a vándormadarak.
A tájat nézzük, vállamon nyugtatod a fejed.
Szeretettel fogod, némán simítod kezemet.

Feljön a Hold, emlékek sorát vetíti elénk,
Boldogan hallgatjuk dobogó szívünk ütemét.
Elmúlt a nyár, s bár fiatalságunk már messze jár,
Fogva tart a csend, mely átölel, s a lelkünkbe lát.

Huncutul mögénk lopódzik, oson lábujjhegyen.
Mesél nekünk titkot suttogón, oly rejtelmesen.
Régmúlt őszi időkről dúdol, melyből nem bánat
Hanem a hit, remény, szeretet és béke árad.

Átöleljük egymást, és így hallgatjuk, mint zenél
A néma csend. Bűvös, sejtelmes fényekről regél.

PILLANGÓ-CSAPDA

Szemed rám vetetted,
szívem megremegett.
Ez elég volt nekem,
hogy megszeresselek.
Hidd el, őszintébben
szeretni nem lehet!

Jó volt átölelni,
édest becézgetni,
vidáman nevetni.
Jó volt önfeledten,
mint pille repülni.

Körbe, mindig körbe.
Végül megszédültem,
szemed sugarának
csapdájába estem.
Hiába vergődtem,
meg nem menekültem.
E szerelmi mámor
lett végül a vesztem.

Balzsam volt lelkednek
minden egyes rephem.
Szerelmes verseim
tarsolyba rejtetted.
Csak azt sose hittem,
ezekből írod meg
vádoló beszédedet.

Nem nyúltál le értem,
hagytál elenyészniem.
Lángoló szerelmem
parázslott, míg végül
hamvából betűket
formáztál, s belőlük
ítéletként került
fel a kéklő égre:
"Tiltott szerelemnek
ez a büntetése!"

Epilógus

Elkésett pillének
igazi ügyvédje.
Nem volt, ki megvédje.
Miért is sietne?
Árva lelke immár
száll Isten elébe.

Játszi tünemény

Ó be szép is volt a tegnap éjjel,
két karodban szundítottam el.
Szempillámra simult édes kéjjel
szép szerelmes álom tündére.
Meghitt mosoly arcomra pírt festett,
bár egy emlék játszott csak velem.
Álom-tündér múltunkat idézte;
s lett az éjnek szép tüneménye.

Bakos Erika

Bemutakozás

Bakos Erika vagyok egy Szeged melletti kis faluból, két gyermek édesanyja. Szeretem a szép szavakat, az őszinte gondolatokat és a szép verseket. Kedvenceim: József Attila, Pilinszky János és Ady Endre. Versíráshoz a férjem halála után adtam a fejem, így próbálom öt éve örömeim, fájdalmaim kifejezni. Az első irodalmi portál, ahol publikáltam a

gondolataimat, a Poet honlapja. Nincs saját kötetem, de verseim jó néhány Antológiában megjelentek. Még az út elején tartok, de a költészet iránti alázattal teszem a dolgom.

Kőbe-fába

"Én sem volnék, ha nem volnál"
bőrömon ajkaddal rajzolt nyár,
nélküled egyedül hallgatok,
hideg az éj, s a test vacog.

Sarló a Hold, még rám nevet,
szagolgat rózsás felleget,
csókol nagy hajú esők nyakába,
a nyárvéget szíromba zárja.

Bennem otthon vagy, kedvesem,
ha lecsukom én is a szemem,
együtt leszünk mi kőbe-fába`,
"s búvunk egymás árnyékába."

2019., Idézett sorok Kányádi Sándor Két nyárfa c. verséből

Hiányzol

Látod, megint hozzád írok,
pedig a galaxis úszó
szigetei közé nem jut el
a hangom, míg te ott ülsz a
kéklevelű fák között,
és hallgatod a szférák
zenéjét, én véres
könnyeket sírok az éjbe.
Riadt gyermekszívem
távolságokat ver,
és az elhamvadt illúziók
lepkelángjait már nem
szítja ez a messzeség,
feleslegesen van rajtam
néha a piros vagy a csinos.
A temetők dermedt
csendjét csak az égen
repülő madárhangok
verik föl, nedves köd
bugyolál körbe, s egy
árnyalak fekete teste
bekebelezni próbál,
te megvéded a lelkem
dajkáló Isteneddel.

Látod, megint rólad írok,
léted és halálod is
belém vésődött,
akár az ég kékje vagy
a sárguló levelek
rongyos melegsége.
A tél hamuszeme lassan
rám veti jeges
pillantását, ahogy az
idő vasfoga egyre nagyobb
falatokat mar belém.

Látod, megint hozzád írok,
ám ma velem sír az ég is,
és hiába küzdünk, hogy
összevarrjuk a szakadt
csatornákat.

Hiányzol...

Hiány-blues

Ezüst kulacsból kortyol a Hold,
földre cseppen mézízű bora,
valahol vidéki blues zene szól,
hallom, hangodat már soha.

Andalít a dallam, a teraszon
kefevirágok merednek az égit,
éjjel mellém ülsz - hagyom.
Lélekkarod rajtam felébredésig.

Reggel majd verssé írlak újra,
benne izzik minden szenvedély,
s elküldöm a csillagokon túlra
amit érzek, nemcsak a versben él.

Verssé válik

Míg e szempár botladozik,
szobor-fehér arcod feltűnik
éjszakáimban. Felriadok,
meztelen talpam alatt
nyikorog az idő. Érintésed
nem ér el, hiánya miatt
átszelném a lehetetlent
vagy összekötném az
elszakadt távolság fonalát.
Sodrásban élek, a nappalok
monoton üteme és az éjek
nélküledtelensége fojtogat,
még akkor is, ha egy ideje
mellettem szuszog a vágy.
Találgathatom, melyik a jobb
a nevetéstől sírásig terjedő
skálában, amíg elbújok
fény-öledben, hogy reggel
verssé váljon bennem
az örökkévalóság.

Csukott szemek

Látlak minden éjjel,
szemed csillagparázs.
Közel és távol
egy újabb találkozás.
Érzem lassú szélben
gyengéd ölelésed,
veled ébred a Nap,
bennem vibrál fényed.
Erdő mellkasán
elbódít az álom,
felsikolt egy madár,
hiányzol - fázom.

A hajnal már vágat
felhőlegelőkön,
sikamlós tépelyhektől
kezed melegét őröm.
Hal-szájú, kéjes sötétség
milyen szerelem?
Engem megkötöz az éj,
csukva a szemem.

Hideg hajnalok

Ahogy az éjszaka omlik a tájra,
megjelsz előttem.
Újra s újra mellém álmodlak
és megteremtelek,
mint Isten az eget.
Végtelen vagy, éteri, lágy zene,
körülötted felsejlik a kép,
a vágy, a test és minden, ami szép,
minden, ami szerelem,
most bennem hevül.
A szobában őrző a csend,
csak az agyamban zakatolnak
gyönyörű melódiák...
Egy mozdulat, egy rezgés, egy dal,
az itt felejtett illatod,
mind, mind vadul tépkedik
a lelkemre varrt szoros ruhát.
Ám előtted pőrére vetkőznek sejtjeim,
tudom, Te látsz és érzel,
mégis lassan eltűnsz az éjjel,
miközben a hajnal fénye rám vetül.
- Fázom már régóta...

Szeszélyes április

Rúzs-színű rügyet bont a szél,
hajakat kócol, s szemtelen,
bújik ing alá, szív fölé,
bolondos, mint a szerelem.

Hamvaszöld ruhában a rét,
rajta ezer pihés pom-pom,
napsugár színét kibontja,
szempillát rebbent lányokon.

Virágruha őriz álmot,
fagyoktól retteg a bibe,
riadt csikó az április,
még nem fogad kegyeibe.

Harmatbölcsőt ringat a nap,
benne egy szeszélyes gyermek,
nevetve nyarat vetkőztet,
s hunyorgó szemével ver meg.

sóhajok

Virágot gombol szoknyámra a május,
tegnapi szürke ég messze jár,
színes kosztümbe bújt fák közé
érkezik meg sietve a lepke-nyár.
Kezem a kezedben, előttem térdelsz,
szemeidben ott az őszi tűz,
lángja, ha ellobban is, hamva még
parazsat rejt, s minden bajt elűz.
Sóhajok nektárja csorog az éjben,
sziromágyak illata elbódít,
amíg mellettem vagy,
nem kívánok ennél jobb gyógyírt.

Mint...

mint a napot és a holdat
a föld meleg szagát
felhők tejszín-habjait
a ránk szakadt vihar szavát
fák között futó szelet
az érintést
mint a kisült kenyeret
és a szemed tó-színét
vagy az itt hagyott pólódat
benne a bőröd illatát
az ellopott csókokat
tűpettyes éjszakán
mikor az Isten könnyet ejt
a pipacsos rétre
mint ahogy a világot
szorítja szűkülő térdre
- látlak téged...

nélküled

"Szívem alatt ragyogsz. A csillagok csipkéje"
őrzi a bennem-örökké létezésedet,
rám égtél, mint kőtáblára Isten Igéje,
kitörölni sosem fogom lélek-részedet.

Pedig néha kitépnélek fájó magamból,
ne fond reám az angyalok fekete fátylát,
ám ma-arcomon hiányod síró dala szól,
és felidézem az együtt megéltek álmát.

Akkor minden pillanat és minden örömöm,
melyet átéltem, lelkemre festett árnyalat,
én ma könnyekkel küszködve köszönöm,
"hogy embernél több leszek általad."

Az idézett rész Váci Mihály Szebb öröm című verséből való!

Bánlaky László

Bemutatókozás

1932-ben születtem, Székesfehérváron. Szüleim nem voltak gazdagok, de módos polgárnak számítottak. Gondtalan, vidám gyermekkorom volt. A jólétnek 1945-ben vége szakadt, megtanultam a nélkülözést is. 1951-

ben érettségiztem Nagykanizsán, utána szüleimmel pesti polgárok lettünk. A Pedagógiai Főiskolán matematika-kémia/fizika szakot végeztem. Tanárként dolgoztam, majd iskolaigazgatóként, 2001-ig. Akkor, 48 munkában töltött év után nyugdíjba mentem, 69 évesen.

Életem során sok verset olvastam, írásra is éreztem késztetést, de csak nyugdíjasan volt igazán időm a poézissel foglalkozni. Nincs kiforrott költői arcom, inkább a mindig újat keresés izgatta fantáziám. Próbálkoztam szonettel, balladával, szeretem a humoros hangvételű írásokat, a váratlan csattanókat. Megismerkedtem a japán haikuval. Kevés verset írok, de ha egy arc, egy kép, egy hangulat megérint, általában nem nyugszom, míg verset nem faragok belőle. Ebben kitartó vagyok, egy-egy témát sokszor előveszek, amíg végső formájával elégedett nem leszek.

Nincs elegendő versem egy önálló kötethez, de feleségemhez szívesen csatlakoztam, őszintén remélve, hogy kellemes percek fogok szerezni az olvasónak. Immár 6 közös verseskötetünk jelent meg papíralapon, melyek megtalálhatók a MEK gondozásában is.

Levél a Kedveshez!

Kedvesem, Picurom!

Az előbb újra olvastam Orgonaillat című versedet: „Lelkét körbelengi orgona illata, / szeretettel gondol csók ízű tavaszra”.

Idézhettem volna mást is belőle, és még vagy száz versedből, amiből a Te hangod zenél bennem. Lány, romantikus, szerelemben, érzelemben gazdag versek sora.

Olyan, mint az életed. Olyan, amilyenek megismertelek 36 évvel ezelőtt (úristen, hogy futnak az évek!). Olyannak, amilyenre mindig is vágytam. Lettél volna csúnyácska, a lelkedért akkor is Téged választottalak volna. Vágytam egy ilyen asszony ölelő karjára. Mindent láttam Benned, ami addig hiányzott, sokszorozta vágyam, hogy én megkaphassam.

És mégis vacilláltam, sokáig. Nem tudtam eldönteni, hogy egy álom valaha valóra is válhat. Megérdemlem én? Olyan, aki mindenkihez kedves, van egy jó szava, egy mosolya, akinek nem kell szólnia, mert a szeme beszél, vajon milyen lenne hozzám, ha minden nap nekem kellene főzni, rám mosni, vasalni. Hiszen a hétköznapiak többen vannak az ünnepnél.

És elképzeltelek hálóköntösben – az ágyban. Egyre nagyobb, erősebb lett a vonzás, egyre jobban hiányzott, ha nem láttalak. Vasárnap délután órákat sétáltam az iskola környékén, hátha meglátlak az ablakban. Mint egy taknyos, szerelmes gyerek.

Ha nem is szóltál, de a szemedből láttam, hogy nem vagyok közömbös számodra. Tekinteted bátorított. Aztán tényleg legyőztem minden zavart, és megcsókoltalak. Nem volt időd visszaadni, mert zavartan elkaptam a fejem. Egyszer. Másodszor már nem. Akkor megpecsételtam a sorsom.

25 évvel ezelőtt, 61 évesen feleségül vettelek. Te 48 voltál. Tudtam, hogy nagy fába vágom a fejszém, nagy volt a korkülönbség, majdnem meg is bosszulta magát. Most nem filozofálok arról, mi volt az oka, nem azt vártad, amit kaptál.

Egy rövid, de nehéz idő után kivasztuk a gyűrött ágyneműt. Sajnos már csak képletesen. A 13 év „meglátszott” rajtam. Az együtt töltött 25 év azonban cementnél is erősebben összekötötte életünk.

Ismerőseink példaképp emlegetik házasságunk. Soha, egyetlen pillanatra nem bántam meg, hogy Hozzád kötöttem az életem.

Sokszor elmondom, talán unod is: szeretlek, szerelemmel, mint 30 évvel ezelőtt. Sőt most, hogy idősebb lettem, még jobban hiányzol. Utánad jövök, ha gépezel, veled megyek a szobába, ha lefekszel. Szeretem a társaságod, még ha alszol is mellettem, de ott vagy!

Vágyom Rád. Ilyen egyszerű.

Ha elaludni készülsz, Feléd hajolok, mosolyogsz. Akkor egyszerűen gyönyörű vagy, mint egy kis angyalka, tényleg! Van, hogy egész nap erre a pillanatra várok.

Még mindig csinos vagy, jó alakod alig változott (egy kis pocak...) Nem csak belül vagy szép, kívülről is kíváncsú – korodnál sokkal kevesebbnek látszol. Nem csak az én szemeim szépítenek meg, ezt mindenki látja. Mondják is. Én erre büszke vagyok – ez az ÉN feleségem!

Nem tudtam Neked gyémántgyűrűket adni, Mallorcára vinni, nyaralni. De Neked adtam hűségem, szeretetem, minden nap a Te kedvedet keresem. És azt hiszem, Te is többre becsüled a gyémántnál, hogy 25 éve nem feleltünk le haraggal, megbántódva.

Szívem tele 25 év orgonailatával, csók ízű tavaszokkal.

Csak egyet kívánok: maradjon ez így, „holtomiglan – holtodiglan” Ámen.

Lacid – Csillagszemű

A Szent Márk téren Venance

Hold fénye világítja be a várost,
kékjét sugározó fehér falak
ölelnek körbe teret, Szent Márkot,
a gondolák kikötve alszanak.

Kihalt a tér, párkányon hál négy táltos,
pár galamb keres hullott magvakat,
mandolint pengető hallik egy bárból,
visszahangozzák a palota-falak.

Fiatal pár a zenére megáll.
keringő szól, táncra kéri a lányt,
csak az övük a tér, forognak körbe,

a két mór elüti már az éjfél,
csak táncolnak, összeforrva egyként,
.Arany gyűrűn csillan Holdnak ezüstje.

A SZERETETRŐL

Szeretek. Szeretnek.
Szeretettel, szerelemmel.

Szeretni, milyen sokféleképp lehet!
Szeretsz cicát, fecskét, rózsaligetet,
tengervízben úszni, mászni hegyre fel.
Szereted a zenét, fenyő illatát,
Holdnak ezüstjét, az ég sok csillagát.

Drága Édesanyád százszor átölelted,
Édesapádat is. Más ez a szeretet.
Lehet testvéri, és szereted a Nagyit,
csodás érzés mikor játszol gyermekeddel.
Sok kedves ismerőst, legjobb barátaid.

Forró csókkal várod hűséges párod,
összeforr testetek: szerelmi mámor.

Lesre menő vadász, puskáját szeretné,
vigyázza katona ölni kész fegyverét.
Sokféleképp lehet Istened imádni,
ki más-hitű: máglya, kardélre kell hányni!

Szeretetből így lesz lángoló gyűlölet,
vigyázz nagyon! A lécz igen könnyen rezeg!

Én csak mindig szent Pálra hivatkozom:
a szeretet nélkül semmi sem vagyok.
Szeretet vezérel földi utamon,
s ha időm eljő: szeretem halálom.

Cinege madaram

Tavaszzillat öleli a kertet,
bodorozza fejét a zöld saláta,
miért árnyékos mégis a szívem,
a tavasz nem borítja virágba.

Tárt ablakom párkányára leszáll,
vígán daloló cinege madár,
kérdőn billenti oldalra fejét,
„ne búslakodj, halld szívem énekét!”

A párkányra szórok búzamagot,
szedegette – „holnap újra hozok”!
Örömömre másnap is megtalált,
kis tálkámból oltotta el szomját.

Nem sok idő, rászállt a kezemre,
barátom lett, nem ismert félelmet.
Mikor ablakom huzat becsapta,
riadtan verdes – vélte kalitka.

Már nem vártam, eljött nagy sokára,
nem lelt párra, szíve üres, árva –
„maradj velem, cinege madárka,
dalolj nekem, lelkem kis barátja!”

Diákszerelem

Barátnővel minden reggel
iskolába együtt mentek.
Társnőjével jóban voltam,
így hozzájuk csatlakoztam..

Útközben, míg beszélgettem,
alaposabban megnéztem .
kicsiny, önbizalma kevés,
a srácok észre sem vették.

Szép volt, de nem hivalkodó,
szempillája uralkodó,
göndör, gesztenyeszín haja,
kedves arcát körbefogta.

Másnap már vártam a sarkon,
„kísérhetlek?” – „Elfogadom.”
próbált küzdeni zavarán,
még szájára vesz a sok lány!

Nem kellett hozzá sok idő,
hiányzott, ha nem láttam Őt.
Minden nap hazakísértem,
édesanyja kedvelt engem.

Nem mondtuk ki, hogy „szeretlek”,
titkoltuk az érzelmeket,
megállott velünk a világ,
lelkünkben tavaszi zsongás.

Egyik holdvilágos estén,
érintette kezem kezét,
nem húzta el, hagyta, fogjam,
így ujjaink kulcsolódtak.

Érettségi vizsga után,
Pesten várt Apám és Anyám.
Sután, zavartan karoltam,
ajkát lágyan megcsókoltam.
...
Ez volt a legelső csókom,
nem felejtem,
most is érzem ajkaimon.

Poros úton

A legény komótosan ballagott a földúton. Mehetett volna a szomszéd faluig az országúton is, de nagy kerülőt kellett volna tennie. Ilyenkor erre senki sem járt, csak akinek itt volt birtoka. Az út egyik oldalán érett búzátáblák várták az aratókat, a másik oldalon napraforgó és kukoricaföldek váltogatták egymást. Elnézte a sárguló kalászek között, és a tábla szélén az elmaradhatatlan pipacsot, búzavirágot, bogáncsból kalapjára négylevelű lóherét formált. Három asszony krumplit szedett egy zsákba, jó ára van most az újkrumplinak a városban.

Az út enyhén emelkedett, már látta a szomszéd falu templomának tornyát. Oda igyekezett, abba a faluba.

A kaptató tetején lepihent egy kicsit egy eperfa alá. Cigaretta sodort.

Pár hónapja búcsú volt abban a faluban, néhány cimborájával ő is átjött egy kicsit mulatni. Ahogy szokás volt ilyenkor, estefelé tánccal zárták az ünnepet. Jó idő esetén a szabadban, ha pedig esett, behúzódtak a „kultúrba”.

A haverok már mind kiszemelték, kiket hívnak táncba, a legény azonban nem látott magának valót. Ült az asztalnál egy pohár sörrel, nézte a táncolókat. A városból hívott zenészek - kívánság szerint – leginkább tangót, vagy csárdást játszottak. A lassan leereszkedő alkonyatban az utcai lámpa gyér fénye mellé néhány fáklya is előkerült, a lángok pajkosan vibráltak a táncosokon.

A legény sóhajtott. Félszége a székhez ragasztotta. Ma is úgy lesz, ahogy máskor – gondolta. Nem volt jó táncos, nem akarta, hogy megmosolyogják.

Karcsú lány, szép barna copffal, a tánctól felhevülten leült az asztalához. Colát ivott.

– Nem láttalak a táncolók között – szólította meg a legényt.

Ő zavartan vallotta be tánctudásbéli hiányosságait.

– Gyere, ne szégyelld, én sem vagyok primadonna!

Későre járt, mire kialudtak a fáklyák.

– Hazakísérhetlek? – kérdezte a legény.

– Kedves fiú vagy, nem bánom.

Szótlanul mentek egymás mellett. A legény szólalt meg először:

– Én szívesen találkoznék veled máskor is.

– Jó, nem bánom.

A legény cimborája autóbuszsofőr volt, naponta többször fordult a város és a szomszéd falvak között. Ő vállalta a postás szerepét, hiszen a lány egy varrodában dolgozott a városban, a buszsofőr így naponta kétszer is találkozott vele.

Minden nap jöttek-mentek az üzenetek. A legény mesélt a családi gazdaságról, apjáék aggodalmáról, mit hoz a jövő, a háború már a levegőben lógott (1939-et írtunk).

A legény néha beutazott a városba a lány elé. Nem került pénzébe, barátja ingyen szállította. Rótták az utcákat, kirakatokat nézegettek, a legény meghívta a lányt egy üdítőre vagy fagylaltra.

A legény először óvatosan nyúlt a lány keze után, s mivel a kéz melegen simult az övébe, egy ügyetlen csókkal is próbálkozott. Jóleső borzongás futott végig a testén, amikor a lány visszacsókolta. Találkozásaik ezután csókkal kezdődtek, és csókkal búcsúztak egymástól. A lány sokáig integetett a távozó busz után.

Boldog volt a legény, vidámabban ment a munka is. Azon járt az esze, mikorra lesz elég pénze jegygyűrűre. Szerelemről ugyan soha nem esett szó köztük, de mindketten érezték: több ez a kapcsolat egyszerű barátságnál.

Tegnap is jött egy levél: örülne a lány, ha meglátogatná.

Ez eddig nem fordult elő.

Izgatottan várta a vasárnapot, felöltözött rendesen, és úgy döntött, a rövidebb utat választja, hogy hamarabb odaérjen.

Elnyomta a csikket, indult lefelé az úton. A falu határában megállt, igazított a nyakkendőjén, és zsebkendőjével letisztította cipőjéről az út porát.

Kedvesen fogadták. A lány süteménnyel, borral kínálta.

A beszélgetés akadozva indult. A lány zavartnak látszott. Mikor magukra maradtak, csendesen megszólalt:

- Őszre férjhez megyek. Apám megbeszélte Juhász Áronnal, hogy összeházasítják gyermekeiket. Már a hozományról is megállapodtak. Tudod Te is, nálunk ilyen a világ: a lányt férjhez adják. Napok óta csak sírok, de a szülék hajthatatlanok.

A legény előtt egy pillanatra elsötétült a világ. Csalódás és gyűlölet váltogatták egymást a lelkében. Keze önkéntelen a nadrágja zsebében levő bicskáját markolta. A Juhász Péter? Ványadt, csupa csont, állandóan köhécsel, fő szórakozása csúzlival verebeket löni. Munkára igazán nem fogható. Ő legyen a lány férje? Hát persze, a legmódosabb gazda fia, még a cséplőgép is az ő tulajdonuk. Ha most itt lenne, fél kézzel belebirkózná a trágyába, tehetetlen dühében.

Jó ideig nem tudott megszólalni. Vadul kergették fejében egymást a gondolatok. Mostanáig sosem beszéltek róla, lehet, hogy csak az ő álmaiban élt egy boldog házasság reménye? Végigfutott benne a felismerés: Péternek „venni” kellett egy feleséget, magától egyetlen lány sem menne hozzá, szégyenben legény maradna.

Rövid hallgatás után erőt vett magán. Félig telt pohara után nyúlt, és a bort egy hajtásra kiitta – ahogy apja szokta reggel a pálinkát. Felállt az asztal mellől.

– Akkor most én búcsúzó – és a kalapja után nyúlt.

A lány csendesen sírt, csak bólintani tudott.

Utoljára hosszan megcsókolták egymást. A lány a kapuig kísérte.

Most már ráért. Az országút felé ment, egyenes derékkal, határozott lép-
tekkel. A szeme sarkában megbújó könnyet nem láthatta senki.

A falu széléről visszaneézett.

Senki sem integetett utána...

Baranyi Imre

Bemutakozás

Makón születtem 1956-ban.

1965-ben írtam le első versem, amit negyedszázadon át megannyi követett. Imitt-amott, helyi lapokban néhány meg is jelent.

Aztán 20 év csend... majd így a nyugdíjhoz közel ismét nekibátorodtam.

Szeretem az egyszerű, tiszta nyelven írt, rímes verseket. Szívesen olvasom mások, más stílusban készült költeményeit, de én már csak maradok a hagyományos verselésnél. Gondolom, nem okozok meglepetést azzal, hogy három legkedvesebb költőm Arany János, József Attila és Pilinszky János.

Bál utáni anizsz

Csendes az óra, folyása lehajlik a lét peremére,
úszik az égen a Hold, régi szerelmeket olt,
Fázik a táj, takarózik a felleget megölelve,
már eleget zakatolt, múlik az éjben a volt.

Lányok alusznak, a homlokukon puha ráncok időznek,
báli ruhájuk, amint flittere visszakacsint,
omlik elontva a széken, a fodrai szerteredőztek
réveteg ág-bogain, táncot idézve megint.

Messzi mesék gyülekeznek az álmok alá furakodva,
vajh hamarost jön-e még, ő, ki az este kezét
oly sutamód remegő, de erős tenyerébe szorítva
súgta szerelme hevét, ó, vajon eljön-e még?

Szombat esti báj

Ha volna még időm veled
ligetbe menni, meglehet,
kezem szorítaná kezéd,
szemem merítené szemed.

De nincs időm, a nyár tova
suhant bután, az ostoba
nem érti meg, hogy én oda
veled csak elmegyek, noha

nyakamba hull sután az ősz,
hajam fehér, nem is csak ősz.
De még szerelmem ott időz,
ahol remegve, mint az őz

először adtad édesen
a szűzi csókodat nekem,
talán tizenhat évesen,
akár a régi filmekben.

De már az én időm lejár,
talán a hűs liget se vár,
ha néha-néha visszafáj
a régi szombat esti báj.

Neveddel ajkamon

A messzeségre béna bánat ül,
de néha-néha feldobog belül
a régi csókok édes íze,
midőn kitárt karomba fontalak,
s hevén belénk botolt a pillanat,
amint a szám, neved betűzte.

De mára már a távolokba vagy,
konok nyakamba hull a dér, s a fagy,
virágaink taposva sárba,
a láthatár homályosan dereng,
a régi csókjaink fölött a rend
uralkodik halálra válva.

Azóta foltozott szerelmemen
bicegve bár, de híredet viszem
a nádasok között susogva,
akár az őszi szél, ha télbe fúl,
feléd futok sután, gyanútlanul,
amint a szám, neved dadogja.

A herceg dala

A nappalokkal elvagyok, csupán
a holdas éjszakák kegyetlenek,
hunyorogva százezernyi csillagán
keresgetem merengve lényedet.

Hová repült az éledő románc,
mivé foszoltak esküvéseink,
a szombat esti lenge báli tánc,
vajon hová szelelt a léptein?

Mi űzte csókjainkat innen el,
lehűlve mind a láz hová fogyott?
Maradt csupán a dermeteg lepel,
s az éjszakát ropogtató fagyok.

De megtalállak én, ha kél a Nap,
hiszen piciny topánod itt maradt.

Hajnali féltés

Még idevárlak a hajnali fények után felocsúdva,
csókjaidat kutatom kezeimmal a lelked ölelve,
lány öledet keresem pirulón, remegő ajakamra
ráfagy a szó, mire nincs, aki szólana, visszafelelne.

Bárha az est, lobogó tüze szítva a vágyam elizzott,
pernye szitálja csupán kavarogva a pirkadatot már,
mégis a lelkemig ér lebegő, üde lényed, amíg ott
cseng a szavad fülemben, s a nyomán epedő szerelem vár.

Mert hiszem azt, hogy ez éjszaka, bárha csupán a miénk volt,
nem szalad el balogul, szaporán keveredve a múltba,
nem marad elfeledett, kifakult, becsapós szerelemfolt,
mintha csupán csak a vágy, lebegő, fura szelleme volna.

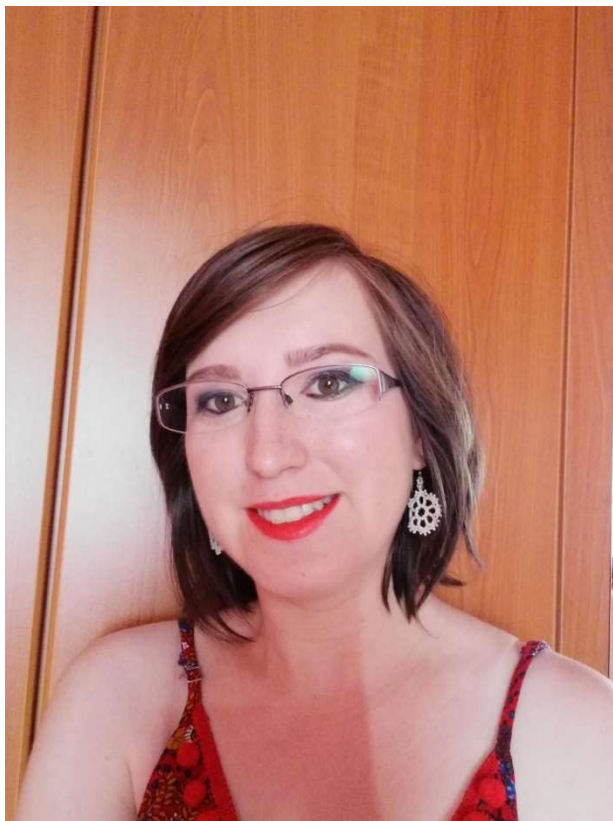
Kezed fogom

Ma még a fán ezer levél forogja táncát,
alatta zöldellő a nyár a pázsiton,
a kertek illatárja lengedezve jár át
a kispadon, hol egyre csak kezed fogom.

Ma még a létezés örök varázsa könnyed
szerelmeken fonódik át kalandozón,
emelve oly magasra véle mind a lelket,
akárha volna égi lift világokon.

Lehet, talán az őszre is velünk maradnak,
de meglehet, hogy elfoszolnak egyre majd,
feledve lángoló hevét a szép szavaknak,
megannyi csókot és az áradó kacajt.

De még ma érzem édes illatát a nyárnak,
ma még a kerti kispadon kezed fogom,
lehet, hogy itt az ősz, velem hiába fárad,
szerelmed átkarolja minden alkonyom.

Bobvos Adrianna

Bemutakozás

Bobvos Adrianna vagyok. Duna-szerdahelyen (Szlovákia) születtem. Férjemmel és három gyermekünkkel, Szegeden élek. Általános iskolában szerettem meg a verseket, tizenkét éves lehettem, amikor az első kis költeményt írtam. Azóta is írogatok Istenről, szerelemről, gyermekeimről, a természetéről, állatokról. Az írásra mintegy talentumként tekintek. Magánkiadásban, 2017 – ben meg-

jelent egy kötetem Szeretetstrófák címmel.

Szójáték szerelmemnek

Szerelmem szeretlek,
Szeretem szép szemedet,
Szerető szívedet,
Szeretetteljes tekintetedet.

Szerény szívtipró,
Szelíd szorgoskodó,
Szenvedélyes szerető,
Szívből szerethető.

Szívem szép szerelme,
Szószátyár, szende,
Szikrát szított szívemben,
Szerfelett szexi szememben.

Szeretnék szólni,
Szavakat szórni,
Szédítő szerelmem számára,
Szabadítónk szabad szolgája.

Szívverésem százszor szaporább,
Szádat szomjazza szám,
Szívhez szólók szavaid,
Szentek szándékaid.

Szemlélem személyedet,
Szigorúság-szexepiledet,
Szabályokat szereted,
Szemlátomást szükségszerűen.

Sejtelmes vers

Egy esztendeje ez embert szeretem,
Szememet rendszeresen kedvesemre vetem,
kellemes perceket szerzett nekem,
eszeveszetten megszeretett engem.

Kegyelem szerelmemmel lennem
Mellette terhemet elfeledem.
Szerelmet keltett bennem,
Egekben repes kedvem.

Rendre leteremt engem,
Ezeket fel nem veszem,
Csendesen lenyelem,
Nem ellenem tette, sejtem.

Ez ember jegyesem nekem,
Vele kell esketettnek lennem,
Mennynek Fejedelme vezette nekem,
Kegyes tettet cselekedett velem.

E nemes embert megleltem,
Vele nyertes lettem,
Egyebet nem tehettem,
Szerelmet bezsebeltem.

Kedvedet lesem,
Kezedet keresem,
Reszket testem,
Eszemet elvesztem.

Fergeteges versemet zengem,
Csecse-becse, mellyel meglepem,
Mert ebben kedvemet lelem,
Vedd kedvesen e tettem!

Reggel sebesen felkeltem,
Versemet megszerkesztettem,
Szerelmesen rebegem,
Ez eszes embert szeretem.

Eszter egy esztendő

Csillagom, csillagos ruhában,
Csillagfényes éjszakában,
Szunnyad ágyikójában,
Angyalok vigyázzák álmában.

Amikor először megláttalak,
És a karomban tartottalak,
Azonnal fölsírtál és rám néztél,
Olyan nagyon boldoggá tettél.

Kilenc óra is elmúlt már,
Amikor végre kibújtál,
Szép szemeiddel néztél rám,
Olyan gyönyörű voltál,

Gyönyörű voltál,
Szemembe könnyeket csaltál.
Az öröm könnyei voltak,
S nem volt nálam boldogabb.

Sokat sírtál,
Majd elaludtál,
Anyatejjel tápláltalak,
Karjaimban ringattalak.

Később megfordultál,
Folyton folyvást forogtál
Rájöttél, hogy milyen jó móka,
Gyakoroltad újra meg újra.

Aztán kezdtél kúszni,
Cuppogni és fújni
Majd mikor már másztál,
Hozzánk oda bújtál.

Eszter már feláll,
Kapaszkodik a párkánynál,
Kitekint az ablakon,
Mi történik az udvaron?

Tükörben nézi magát,
Lát egy másik babát,
Magában ezt gondolja,
S önfeledten folytatja.

Eszes, kedves Eszter,
Áldja meg az Úr ezerszer,
Ösvényét egyengesse,
Mi ott leszünk mellette.

Szerdahelyen születél,
Szegeden ünnepeltél.
Összegyűlt a család apraja-nagyja,
Te vagy a szívüknek arany maszatja.

Danikám

Dani, Dani, Danikám,
Édes, kicsi fiacskám.
Várva vártunk gyermekünk,
Szívből, szívem szeretünk.

Ketten vagytok most már,
Reánk nagy szerep vár.
Felnevelni benneteket,
Békességben, szeretetben.

Szépre, jóra tanítani,
Élet útját megmutatni.
Feladatunk nem is kevés,
Ez bizony nem tévedés!

Megszületettél Helmecen,
Kis kórházban, dombos helyen.
Boldogítasz más fél éve,
Mosolyoddal körülvéve.

Aranyos András

Aranyos András,
Gyönyörű és formás,
Rúgkapál és gagyog,
Arcán mosoly ragyog.

Szívem, lelkem felüdül
Amikor karomban csücsül.
Máskor kacag és forog,
Az én szívem nagyon dobog!

Anyámnak

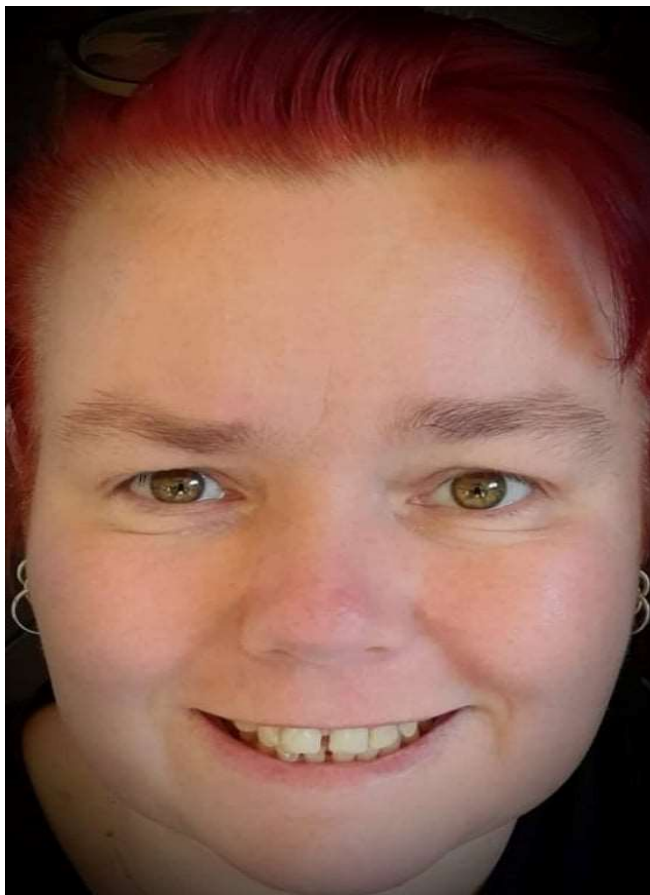
Az Úr áldása kísérjen,
Bánat téged sose érjen,
Öledbe sok unoka férjen
Hajára puszit kérjen.

Csak remélhetem én,
Hogy e föld kerekén,
Boldoggá tehetünk,
Örömet szerezhetünk!

Örömet neked anyám,
Karod volt az én hazám,
Ki engem féltőn óvtál,
Szelíden körül rajongtál.

.

Bubrik Zseraldina

Bemutakozás

Bubrik Zseraldinának hívnak, 1972 májusában születtem Miskolcon, ahol életem legnagyobb részét töltöttem.

Gyerekkoromtól írok, de igazán tizenhét évvel ezelőtt kezdtem el. Novella volt az első, majd a versek, és kikötöttem a mesék-nél.

Idáig hat könyvem jelent meg. A következő mesekönyv lesz, majd egy thriller, és belevágtam

egy életrajzi könyvbe is.

Rengeteg díjat kaptam, a legbüszkébb a Bronzpróza éremre, kettő Szépirodalmi díjra, és a Dugonics András díjra vagyok.

Az ablakon át

Az iroda ablakából pont a parkra lehetett látni. Ednek szerencséje volt, hogy az íróasztala az ablak előtt állt. Ha épp nem egyenesen előre nézett, hanem baloldalra fordította picit a fejét, akkor az egész tér a szeme előtt volt.

Szerette nézni, éppen ki sétáltatja a kutyáját, ki ül a padon, és közben mit csinál, majd a szerelmes párokat sem hagyta figyelmen kívül.

Eljött a hét utolsó napja. Gondolta, mivel péntek van, csak kettőig dolgozik, ezért nem fog kinézni az ablakon, inkább gyorsan elvégzi a munkáját. Majd délután otthon ülhet az erkélyen a könyvével, aminek már csak húsz oldala maradt, amit még nem olvasott. Tegnap érezte, hogy egy kicsit fáradt, nem tud koncentrálni, inkább abbahagyta az olvasást, majd ma

befejezi. A következő gondolata az volt, hogy melyik lesz a következő könyv, amit el szeretne olvasni.

Eljött kilenc óra, és mégis olyan kimerültnek érezte magát, gondolta ma mégis egy pár percre kinéz az ablakon. Lassan fordította balra a fejét, amikor meglátta, hogy ma épp senki nincs a parkban. Felnézett az égre, egyetlen egy felhőt sem látott, de a Nap sugarait észrevette, amint a szemben lévő padot világítja.

Visszafordult az íróasztalán lévő laptop felé, és folytatta tovább félbehagyott munkáját.

Eltelt tíz perc.

Eltelt még öt perc.

Nem bírta magát türtőztetni, és megint kinézett az ablakon.

Meglátta, amint egy nő, neki háttal, éppen a szemben lévő pad felé sétált. Nem mozdult. Csak nézte, nézte, a nő apró lépteit, amint távolodik tőle.

Ed

Egyszerűen lefagytam. Ott álltam az ablak előtt, és a munkatársaim is észrevették, hogy valami történt.

- Ed! Tán csak nem ufókat, vagy dínókat láttál? – tette fel a kérdést a legjobb barátom, akivel együtt dolgozom.
- Nem, csak elzsibbadt a lábam, s gondoltam felállok egy kicsit – fordultam Bill felé.

Több éve ismerem, és azt hiszem ő az egyetlen egy barátom, akiben megbízhatok. Most mégis hazudtam neki. Én sem értettem miért tettem, hisz csak egy idegen nőről van szó, akit még csak hátulról láttam, de mégis levett a lábamról.

Elég messze vagyunk egymáshoz, de érzem azt a bizsergést, amit évekkal ezelőtt éltem át. Lehet, nem lesz belőle semmi, nem akartam, hogy egyből megtudják az érzéseimet.

Tizenegy évi házasság után nem voltam nyitott a kapcsolatokra. Utálok a villámrandikat, és azt is, ha valakivel össze akarnak hozni. Majd én el-

döntöm, nekem mikor lesz jó, egy újabb kapcsolat. Ez után a kijelentésem után, már békén hagytak a rokonok, ismerősök.

Visszafordultam az ablakhoz, és abban a pillanatban érkezett meg az ismeretlen hölgy a padhoz. Fekete blúz, fekete nadrág, barackszínű szandál, és egy bőr táska, és egy kis kosár. A haja vörös, szerintem hosszú lehet, de most kontyba volt fogva.

Letette táskáját, kosarát, elővett egy zsebkendőt, letörölte a padot, majd a zsebkendőt beletette a kosarába. Egy jó pontot már kapott tőlem, hisz nem szemetelt... és akkor, abban a pillanatban megfordult. Kapkodtam a levegőt, nem pislogtam pár percig, mert látni akartam. Számomra gyönyörű volt. Nekem ő kell! Ismételtem magamban, és mosolyogtam.

Leült a padra, kotorászott a kosarában, majd elővett egy kis nejlonból egy zsemlét. Nem láttam mivel volt megrakva, de biztos finom volt benne. Kibontotta szendvicset, majd a bal kezében tartotta, a másik kezével megint belenyúlt a kosárba, és kivett egy könyvet. Rátette a kosár tetejére, kinyitotta, harapott egyet, majd elkezdett olvasni. Nagyot nyeltem. Ahogy ette azt a szendvicset, olyan lassan, és érzéssel, hogy egyből éhes lettem. Hirtelen azt sem tudtam, én ma mit hoztam enni, még nincs ebéd-idő, de elkezdett korogni a gyomrom.

Leültem a székemre, de még mindig kinéztem az ablakon. Akkor, abban a pillanatban gondoltam azt, hogy eljött az idő, hogy nekem egy új kapcsolatot kell kezdenem.

A hölgy – szerintem negyven éves lehet –, tíz perc alatt megette szendvicset, és amikor végzett, bezárta a könyvet, helyére tette, és kivett egy ásványvizet kosarából. Nehezen ment a kupak levétele. A legszívesebben leszaladtam volna, és lecsavartam volna helyette.

Volna?

Gyorsan felpattantam, és elindultam az ajtó felé.

Most miért is szaladok?

Mit mindjak a hölgynek?

Nem érdekelt, hogy nem tudtam a kérdéseimre válaszolni, nem álltam meg, hanem éppen az ajtót akartam kinyitni, amikor megjelent az ajtó túloldalán a főnököm.

- Edmund! De jó, hogy itt vagy, pont hozzád jöttem. Most félórára elmegyek, de tíz órakor gyere az irodámba, és megbeszéljük a heti teljesítményt.

- Renden, ott leszek – mondtam, majd gyors léptekkel a mosdó felé mentem.

A főnök elment, én meg beszálltam a liftbe. Számomra olyan lassúnak tűnt, amíg leértem, hogy a lépcsőn szaladva biztos hamarabb leértem volna. A bejárati ajtó kilincsét fogva remegett a kezem. Ideges voltam, hogy talán ott lesz, vagy már többet nem fogom látni.

Kinyitottam az ajtót. Az üres padra néztem. Már nem volt ott.

Este úgy feküdtem le, hogy reméltem, hétfőn újra ott lesz.

Martha

Ez a busz is olyan lassan ment, azt hittem soha nem érkeztem meg. Igaz, tízre kell mennem, de nem szoktam késni.

Kilenc óra, és már meg is érkeztem. Az első gondolatom az volt, hogy bemegyek a Könyvesboltba, hisz ott most leárazások vannak. Hátha lesz olyan könyv, amit már régóta szeretnék. Igaz, most hoztam magammal egy romantikus regényt, ami nemsokára véget ér, de most inkább egy krimi lenne jó. Van egy óra hosszam, legalább lesz mivel eltölteni.

Nem kellett sietnem, a Könyvesbolt két percre volt. Ki is választottam egy nagyméretű könyvet. Az egyik írónőtől már olvastam, igaz romantika, de megvettem, mert megfogott a borító. Jodi Picoult & Samantha Van Leer: Lapról lapra.

Időm van, lassan megyek, nem szoktam sietni. Szeretek nézelődni, új dolgokat felfedezni. Pár lépés után megláttam egy parkot. Gondoltam leülök, és beleolvasok a könyvbe. Olyan helyet kerestem, ahol nem süt annyira a Nap, mert allergiás vagyok rá. Sokáig nem lehetek a napon.

Ebben a pillanatban elkezdett korogni a gyomrom. Szidtam magam, mivel cukros vagyok, de úgy indultam el otthonról, hogy nem ettem. Eszembe jutott, hogy csak egy szendvicset hoztam magammal. Nem szoktam az úton enni, de most kénytelen vagyok.

Az órára néztem, időm még van. Rengeteg üres hely volt, éppen kinéztem egy padot, de a Nap odasütött. Éppen egy másik helyet akartam keresni, de abban a pillanatban a napsugarak elmentek. Örültem neki, máris a kiszemelt padhoz mentem.

A padra tettem a táskám, és a kis kosaram, majd elővettem egy zsebkendőt, és letöröltem a kutya, vagy macska lábnyomokat. Amikor végeztem, leültem. Néztem a velem szemben lévő magas épületet, ahol hatalmas ablakok voltak. Milyen jó az ott dolgozóknak, mert ők onnan kilátnak, de innen kintről nem lehet belátni.

Szendvics elő, kibontottam, és már haraptam is. Közben a most vett könyvet is kivettem és elkezdtem olvasni. Mivel elég lassan szoktam ennyi, néha azért ránéztem az órára, nehogy elkéssek.

Evés után még mindig éhesnek éreztem magam, de semmi más nem volt nálam. A kurzus két óra hosszáig tart, utána az első utam biztos, hogy egy étterem felé fog vezetni.

Fél tíz. Itt van a közelben az épület, ahová mennem kell, de úgy gondoltam, már indulnom kell. Az ásványvizet elővettem, hisz már olyan szomjas voltam. Alig tudtam kinyitni, de a közelemben senkit nem láttam, aki segíteni tudott volna. Egy kis erőfeszítés, és végre sikerült. Ittam pár kortyot, és már indultam is, mihelyt a víz visszakerült a kosárkámba. Fél tíz után öt perccel, már megérkeztem. Útközben azon gondolkodtam, hogy még háromszor kell jönnöm a kurzusra, de legközelebb két szendvics-et fogok betenni. Igaz, már nem a parkban szeretnék enni, inkább zárt helyen. De biztos, hogy ehhez a padhoz, visszajövök, és amíg az időm engedi, addig olvasni fogok.

*

Eljött a hétfő, a kedd, a szerda, a csütörtök, és Ed hiába várta az ismeretlen hölgyet, egyik nap sem jelent meg.

Pénteken ugyanolyan szomorúan kezdte a munkát, mint a hét többi napján.

Eljött a kilenc óra. Ednek valami furcsa érzése támadt. Kinézett az ablakon. Szaladgáló gyerekek, kutyákat sétáltató idősök, de mást nem látott.

Kilenc óra tíz perc. Ed újra érezte azt a bizsergő érzést. Balra fordult, és kinézett az ablakon.

- Végre! Ordította el magát, majd elkezdett szaladni az ajtó felé.
- Ed! Mi történt? – kiáltott utána a barátja.

Ebben a pillanatban semmit nem hallott. Szaladt kifelé a lépcsőn, nem akart a lassú lifttel menni. Már azt akarta, hogy kint legyen a szabadban, ott akart lenni, az ismeretlen hölgy mellett.

Az ajtó szinte magától nyílt ki, Ed boldogan ment Martha felé. Lépéseit lassította, megállt Martha előtt, és ennyit mondott:

– Bocsánat! Ed vagyok – és nyújtotta a kezét.

Martha is bemutatkozott, és csodálkozott, hogy ugyan ki lehet ez a „jó-képű” idegen.

De valahogy ebben a pillanatban semmi nem érdekelt, csak az, hogy melegség fogta el, amikor a két kéz összeért.

Szappanbuborék

Begubóztam saját magam világába. Nem érdekelt semmi, de amikor egy új jövevény érkezett a testembe, nem tudtam, hogy be tud-e illeszkedni. Meddig fog tartani a vívódás? Kilo-kódik? Vagy marad, és ugyanúgy éli életét, mint a másik emberben.

Tudom, változtathatnék ezen az állapotomon. Egy kicsit depressziós lettem, de gondolom, egyszer majd kilépek medremből, és minden folytatódik tovább.

Gondolataimat megszakította a kopogás.

– Lencsi! A doktornő szeretne látni – mondta hadarva Ircsi, az ápolónő.

– Máris megyek.

Felálltam kedvenc hintaszékemből, felvettem a kedvenc pulcsimat, és már szaladtam Etához, a pszichológusomhoz. Az ajtó nyitva volt, kopogtam, és beléptem. Köszönés után leültem vele szemben.

– Lencsi! Most szabályt fogok szegni, de csak miattad. Ez a dolog, maradjon kettőnk között, akkor is, ha igen, akkor is, ha nemet mondasz.

Nagyon kíváncsi voltam. Ezen a hat hónapon keresztül Eta közvetlen volt hozzám, de most úgy érzem, mintha a saját terhét rakná rám. Nem gondoltam, hogy ennyire megbízik bennem.

– Tegnap egy fiatalember bejött hozzám, és kérdezősködött. Három hónapja, a felesége balesetben meghalt. A szíve hozzád került – itt elhallgatott pár percre, de folytatta –, szeretné tudni, ki kapta meg a felesége szívét, és ha lehetséges, találkozni vele

.

A doktornő végig a szemembe nézett. Mosolyogni akartam, de a szám nem engedelmeskedett. Egy szót sem tudtam mondani, pedig akartam.

Lencsi! Ez rajtad múlik, hogy szeretnél találkozni vele, vagy nem. Nem akarom, hogy rossz vége legyen. A többieknek azt fogom mondani, hogy egy ismerősöd látogatott meg.

– Még gondolkodom rajta. Ugye nem sürgős? – kérdeztem félénken.

– Nem.

Elköszöntem, és visszamentem a szobámba. Legszívesebben kimentem volna a kedvenc padomhoz, de úgy döntöttem, most egyedül szeretnék lenni. Eszembe jutott a gyerekkorom, amikor szomorú voltam, akkor azt hittem, ha szappanbuborékokat nézek, akkor minden megoldódik.

Odamentem a szekrényhez, és kivettem a titkos dobozomat. Senki nem tud róla, hogy van, mert ez csakis az enyém. A pénztárcámban van a kulcs hozzá. Nem sok minden van benne, de itt tartom a buborékfújómat. Pár perc után már fújtam is a buborékokat, és azonnal tudtam, mit fogok választolni.

Kora reggel keltem, és egy falat sem ment le a torkomon, inkább csak a szokásos kávé adagomat ittam meg, majd elindultam a kedvenc padomhoz. Ezt a padot azért szeretem, mert egy szomorúfűzfa alatt van. Sokan nem szeretik, mert ide nem süt a nap, olyan elzárt rész. Leültem, és akkor egyetlen egy szó jött ki a számom: nem. Csak tudnám, miért mondtam hangosan, amikor egyedül voltam ott.

Egész délelőtt ott ültem, a kedvenc könyvemmel, majd ebéd előtt Etával közöltem a válaszom.

Nemet mondtam.

Kimondtam, amit akartam, és már a szív sem kellett. Nem akarok élni! Ez nem az én szívem.

Reggel kopogásra keltem. Furcsálltam, ki lehet ilyen korán?

- Igen, tessék! – többet nem mondtam, de az ágyból sem volt kedvem felkelni. Az ajtó kinyílt, és belépett egy idegen férfi.
- Kezeit csókolom! Ha jól tudom, Nagy Leopoldinához van szerencsém, akit mindenki Lencsinek hív.

Egy fiatal korombeli férfi állt az ajtómban, kezében törölközőkkel.

- Szemán Péter vagyok, mától kezdtem itt, ápolóként.

Beljebb lépett, én meg az ágyban maradtam, és nem szóltam semmit. Pár másodperc múlva, közelebb jött az ágyamhoz, és a szekrényem polcára tette a törölközőket.

- Majd elteszi. Nemsokára reggeli. Szép napot kívánok!

Kiment, én meg ott maradtam, mintha egy lefagyott valami lennék, ami nem tud megmozdulni. Gondolatom azon a másodpercen volt, amikor közelebb jött hozzám, valamit éreztem. Egy szikra volt, ami úgy csapódott belém, oly hirtelen, és olyan nagyon, amit soha nem éreztem.

Voltam már szerelmes, amire azt hittem, igaz szerelem volt, de most ebben a percben jöttem rá, hogy éppen most fedeztem fel. Tegnapig már élni sem akartam, most meg mintha az egész világ megfordult volna körülöttem. Gyorsan kiugrottam az ágyból, és szaladtam zuhanyozni.

Néha sokáig állok a víz alatt, olyan jó érzés, amikor a forró víz csapódik bőrömhöz, de most öt percre sem tartott. Gyors fogmosás, öltözködés, és rohantam az étkezőbe.

Én voltam az első, aki a kávéját kortyolgatta. Később szedtem egy kicsit a hidegtálból, és nem oda ültem, ahova szoktam, hanem keresetem egy olyan helyet, ami a bejárattal szemben volt. Most úgy éreztem, látnom kell Pétert. Újra, és újra szeretném érezni azt a bizsergést.

Telt múlt az idő, az emberek jöttek-mentek, de Pétert nem láttam. Már nagyon hiányzott. Mindent megettem, de úgy gondoltam, egy kávé még megiszom. Éppen öntöttem a kávé, és abban a pillanatban megjelent Péter az ajtóban, Ilka mamával, akit kocsijában tolt be. Amikor ide kerültem, Ilka mama már itt volt, engem nagyon kedvesen fogadott, és attól a naptól kezdve, jó viszonyban voltunk. Nem tudtam megmozdulni. Maradjak, vagy menjek oda? Nem tudtam dönteni.

– Lencsi! – intett felém Ilka mama. – Petikém, oda menjünk!

Olyan hosszú időnek tartottam, míg ide nem értek. Persze közben csakis Pétert figyeltem. Magas, sovány, és az a gyönyörű zöld szem, azt hiszem, az fogott meg. Számomra ő, egy tökéletes férfi. De... köztünk nem lehet semmi, mert ő ápoló, én meg beteg vagyok. Pedig ha...

Pár percig beszélgettünk Ilka mamával, amikor úgy éreztem, forog velem az egész világ.

Este az intenzíven ébredtem, Péter mellettem ült, és fogta a kezem. Ez nagyon jól esett, csak épp nem értettem, miért ő volt ott. Nem mertem megmozdulni, nem akartam, hogy felkeljen, és elengedje a kezemet. Azt szerettem volna, ha sokáig fogja.

– Lencsi! Remélem jól aludt? – kérdezte az ajtóban állva egy orvos. – Sajnos egy kis fertőzést kapott, de jó hír, az új szíve nem löködött ki. Még egy napig megfigyeljük, ha minden rendben, elmehet. Vigyázzon Magára!

A doki kiment, én közben Pétert kerestem. Hiányzott. Gondoltam visszament dolgozni.

Másnap már a szobámban voltam, délután pedig úgy gondoltam, kimegyek egy kicsit a kedvenc padomhoz.

Már messziről láttam, hogy ül ott valaki, de csak megengedi, hogy mellé üljek. Közelebb egyre közelebb kerültem, amikor észrevettem, hogy Péter ül ott.

– Szabad ez a hely? – kérdeztem mosolygó arcommal.

– Persze – jött a válasz, én meg leültem mellé. – Tudod Lencsi, valamit el kell mondanom. Én...

– Nem muszáj, ha nem akarod – szakítottam félbe.

– De igen, tudnod kell az igazságot! Ha megharagszol megértem, és ígérem, többet nem jövök.

– Ne csigázz! Mond már!

– Fél évvel ezelőtt még férj voltam. A feleségem balesetben meghalt. A szíve, a tiéd lett – elhallgatott. – Nagy fájdalmam volt, és eldöntöttem megkereslek. Te nem akartál találkozni velem. Ezért álltam be ápolónak. A legnagyobb hibát követtem el, beléd szerettem. Azért voltam veled az intenzíven.

A csend visszatért hozzánk. Nem mertem, és nem is akartam semmit mondani. Érzéseim leírhatatlanok voltak.

Kicsit később közelebb ültem hozzá, átöleltem, és megcsókoltam.

A gyűjtögető

Ma is ugyanúgy indultam el vásárolni, mint minden hétfvége előtt. Péntekenként úgyis hamarabb végzek, ezért nem megyek rögtön haza, hanem bevásárolok. De nem sejtettem, hogy ez a nap, meg fogja változtatni az életemet.

Amikor kiszálltam a kocsiból a parkolóban, már elkapott egy rossz érzés. Megláttam a liftet, és összeszorult a gyomrom. Nem szeretek az emeleten parkolni, de mivel máshol nem volt hely, kénytelen voltam. A kocsi ajtaját alig tudtam bezárni. A kulcs, mint aki bedagadt, nem fér a zárba. Türelmes ember vagyok, de abban a pillanatban szét tudtam volna robbanni. „Nyugalom” mondtam magamban, mert az új kocsit nem akartam nyitva hagyni. Kinyitottam újra az ajtót, majd bezártam, és ebben a pillanatban a kulcs bement a helyére. Megnyugodtam, majd sietős léptekkel a lift felé mentem. Ez a lift új volt. Kinézetre a múlt századbéli jobban tetszik, de a sok hibásodás miatt, és ha két személyes, nem szállok be.

A lift lassan ment, és még mielőbb megérkezett volna, pár másodpercre megállt. Ebben a percben megfogadtam magamban, soha többé nem fogok liftbe szállni. Amikor sikerült kiszabadulnom, pár lépés után már szabadnak éreztem magam. Úgy gondoltam, bevásárlás előtt, inkább bemegyek egy Könyvesboltba, hátha jöttek újabb könyvek, hisz mostanában megszerettem a skandináv krimiket is. Szétnézek, válogatok, a többi jöhet ezután.

Éppen az ajtóhoz értem, amikor hirtelen ledermedtem. Az átlátszó üvegen keresztül megláttam saját magamat, csak éppen más ruhában. Olyan érzésem volt, mintha a tükör előtt állnék. Megfordultam, és leültem a legközelebbi padra.

Alig mertem megnézni onnan a hasonmásom. Ott állt, a pénztárnál, kivett kosarából kettő könyvet, és fizetés után elindult az ajtó felé. Én meg

csak ültem, alig akartam pislogni, mert mindent látni akartam. A lépéseiből észrevettem, hogy biztos járt balettozni, mert olyan volt a járása, mint nekem. Hirtelen az ajtóhoz ért, én abban a pillanatban becsuktam a szemem.

Nem akartam látni, amint rám néz.

Nem akartam beszélni vele.

Egy idő után kinyitottam fáradt szemem, mert nem hallottam a lépéseket. Megkönnyebbültem. De mégis, úgy éreztem, hogy hiányzik a jelenléte. Tudni szerettem volna, ki is ő valójában.

A bevásárlást hamar elvégeztem, de a könyvet elfelejtettem megvenni. Korán hazaértem, mindent bevittem a lakásba, amikor eszembe jutott, hogy a postaládát nem néztem meg. Leszaladtam a földszintre, kivettem az Északot, és egy levelet. Gondoltam megint számla jött. Ekkor úgy éreztem meg kell fordulnom, mert olyan érzésem volt, hogy valaki figyel. A szemem kutatóan nézett a bejárati ajtó felé, de senki nem volt ott, és ekkor a hátam mögött megszólalt egy hang:

- Szerbusz, Tamara! De későn jöttél haza. Már azt hittem baj ért – mondta kedves hangon Márti néni, a szomszédom.
- Szép estét!
- Elvettem a Nők Lapját, de máris hozom. Nagyon megörültem a kézbesítőnek, aki nem rakta be az újságot, hanem rögtön ideadta nekem. Kérte, szóljak Neked, most később tudta hozni, mert kevesebbet kapott. Köszönöm, hogy elolvashatom az újságjaidat!
- Nagyon szívesen! – válaszoltam, és Márti néni átadta a kezembe az újságot.

Pár perc után már a kanapémon olvastam az újságot, kávékortyolgatás közben. A felénél járhattam, amikor eszembe jutott a levél. Rögtön oda-szaladtam az író asztalomhoz, mert tudtam oda tettem le. A kezemben volt, de még bontás előtt elolvastam a feladóját: Kelemen Tímea. Eszembe jutott a volt szomszédom Eta, akivel jó kapcsolatban voltam. A feladó, az ő lánya. Nem vele lakott, de sűrűn látogatta, ezért ismerem. Nem mertem

kinyitni. Eta nyolcvankettő éves volt, amikor elköltöztem Pestről. Szerettem vele beszélgetni, legtöbbit a könyvekről. Egymásnak adtuk kölcsön a könyveket, majd amikor kiolvastuk, akkor megbeszéltük, kinek mi a véleménye róla.

Ki kellene már bontani. Nem merem, de holnapig nem várok vele. Hová is tettem a levélbontómat? Igaz, nem sokat használtam, de régi ereklyém, és szerettem nagyon. Mivel sehol nem találtam, ezért kimentem a konyhába, és késsel bontottam fel. Nem akartam a kezemmel felbontani, mert akkor olyan semmitmondó lesz a boríték.

Igen... meghalt. A temetés időpontjáról írt. Tudta, hogy ott akarok lenni. Majd holnap megírom neki, hogy elmegyek.

Ott álltam a Könyvesbolt pénztáránál, amikor észrevettem, hogy egy nő, be akar lépni az ajtón. Ijedtemben majdnem eldobtam, a kosarat. Teljesen úgy nézett ki, mint én. Igaz, más ruha volt rajta, de az arca, a haja, szeme színe, alakja, és persze a járása is teljesen olyan volt, mint az enyém. Mintha magamat látnám. Egy percig úgy éreztem, hogy elfelejtettem levegőt venni. Már húsz éve élek Miskolcon, de soha nem láttam még. Biztos rosszul látok, de ebben a percben rám nézett. Nem tudtam, mi lesz. Elfordítottam a fejem, mint egy gyerek, aki rosszat tett. Félttem, mi lesz akkor, ha idejön? Gondolataimat félre tolva, megint az ajtó felé néztem. Már nem volt ott. A könyveket kifizettem, és elindultam. Az ajtónál észrevettem, hogy a szemközti padon ül. A szeme be volt csukva, de a szája félig mosolyra állt. Félttem odamenni hozzá. Nem akartam se bemutatkozni, se elmesélni neki, hogy ki is vagyok. Lehet, nem is a hasonmásom, csak nem jól látok. Sietnem kell a buszhoz, a kocsim szerelőnél van.

A buszon ülve egyetlen egy gondolat járt a fejemben, a Fóti Gyermekváros, ahol felnőttem. Amióta beszélni tudtam, minden nap megkérdeztem Kati nénit, a gondozómat, hogy van-e testvérem, mert úgy érzem, hogy igen is létezik. Próbáltam jó kislány lenni, mert azt vártam, hogy ezért egyszer majd azt mondják, megérkezett a testvérem. Majdnem elfelejtettem leszállni, de szerencsém volt, hogy megszólalt a telefonom. Végre, a szerelő volt, és szólt, este mehetek a kocsáért.

*E*gész hétvégén próbáltam visszahozni a szép emlékeket. Hányszor volt, hogy kigondoltam, másnap elmegyek nagy bevásárlásra. Mindig megkérdeztem Etát, mit hozzak neki. A legtöbbször tudtam mit fog mondani:

– Én is mehetek?

– Igen – válaszoltam mosollyal az arcomon.

Szép volt, rég volt. Lassan már hat éve.

Szerdán már a kocsiban ültem, és Újpestre mentem. Az út hosszú volt, egy kicsit elfáradtam, gondoltam még megiszok egy kávé. A temetés két óra múlva lesz. Még ráérek. Már hat éve nem jártam Újpesten, gondoltam egy kicsit megváltozott. A Központban volt egy Kávézó, a Polgármesteri Hivatal felé, pont a sarkon. Ha még megvan, akkor oda megyek, mindig is imádtam a kávéjukat. Az ablakon keresztül néztem az embereket, amint mennek a járdán, vagy, ahogy a kocsik fékeznek, dudálnak, vagy türelmetlenül várnak, hogy végre a lámpa zöldre váltson. Volt, amikor egy kicsit balra fordultam, ott az embereket láttam, amint a buszmegállóban állnak.

Végre megérkeztem, a piac melletti parkolóban. Most látom, itt minden megváltozott. A régi piacot elbontották, és kissé hátrébb, egy nagy épület lett. Úgy döntöttem, bemegyek, és megnézem. De előtte előveszem a telefonomat, és készítek pár képet. Legyen otthon nekem emléke. Ki tudja, mikor jövök újra ide. Majd beleteszem a laptopba. Két helyen lesz, ha az egyik épp elveszik.

Még mindig itt állok, és azon gondolkodom, hogy mégis jobb lenne elmenni innen. De ha már itt vagyok, inkább bemegyek.

Beléptem. De hatalmas! Zöltség, gyümölcs mindenütt, és látom az eladókat, akikhez hat évig a régi piacra jártam. Baloldalra néztem, mert a lépcsőt nem találta, amikor megláttam egy könyves standot. Persze, nem hagyhattam ki, odamentem, és egy kis időt ott töltöttem. Vettem két könyvet, mert a nélkül nem tudtam volna kimenni az épületből. Búcsút vettem a piactól, és mentem a Kávézó felé. Ott volt, nem szűnt meg. Úgy éreztem, mintha a szeretet szele csapott volna meg.

Bementem, megrendeltem a kávé, és a régi helyemre ültem. Még jó, hogy nem volt fogalt. A táskámat a mellette lévő székre tettem, de előtte a megvásárolt könyveket kivettem az asztalra.

Ebben a percben, olyan érzésem támadt, mint amikor valaki azt mondja nekem:

– Nézz ki az ablakon!

Szót fogadtam, mint egy jól nevelt gyerek... és mit láttam? A hasonmásom ott ment el az ablak előtt. Hirtelen leblokkoltam. Nem hiszem el! Ez, hogy lehet? Ahová megyek, mindenhol ott van? Vagy már van egy harmadik is?

Felálltam, odamentem az ajtóhoz, és láttam hátulról. Igen, ugyanaz a nő. Látom, a balerina járását. Behunytam a szemem. Mintha ezzel mindent megoldanék. Pár másodperc után visszaültem, és megittam a kávémat.

Kora reggel, még mielőtt beértem a munkahelyemre, jött egy SMS: „Sára, amikor beérsz, menj a főnökhöz. Piri”

De jó, gondoltam megint elküld valahová. Imádok vezetni, legalább nem itt ülök egész nap az irodában. Siettem egy kicsit, mert már késésben voltam. A főnök ajtajánál, már nem kaptam levegőt. Megálltam, gondoltam várok egy kicsit, de ebben a pillanatban kinyílt az ajtó.

– Gyere Sára! Ma el kell menned Újpestre, a Polgármesteri Hivatalba – mondta szárazon a főnököm, de ez nekem egy megváltás volt.

A beszélgetésünk nem tartott sokáig, pár perc után ott ültem a Fordomban, és vezettem. Zene bekapcsolva, az autópályán énekelve szoktam vezetni. Ilyenkor nem is veszem észre, hogy milyen hosszú is az út, és a gondjaimra sem gondolok. Csak a zene, és én. Két óra múlva Újpesten voltam. Útközben egyszer sem álltam meg, de most úgy éreztem, éhes vagyok. Parkolás után bementem a Sparba, és vettem egy kis rágcsálni valót.

Gondoltam, majd a megbeszélés után fogok bemenni a Mekibe. Akkor nyugodtan lehetek, nem kell állandóan az órát nézni.

Sétálva mentem, de észrevettem, mintha valaki figyelne. Mostanában sokszor van ilyen érzésem. Zsuzsi barátnőm azt mondta, ez sokszor előfordul azoknál, akik egyedül élnek. Egyetértettem vele, de most ebben a pillanatban megijedtem. Majd pár lépés után megláttam, amint a hasonmásom ott ül a Kávézóban, és engem néz. Megint nem tudtam, mit csináljak. Menjek oda hozzá? Vagy menjek tovább, mint az első alkalomkor? Az órára néztem, megint késésben vagyok. Most nem érek rá, mert első a munka.

Délután ott ültem a Mekiben, és egész idő alatt az ajtót néztem, hátha belép a hasonmásom. Egy óra múlva felálltam, és elindultam haza. Már otthon akartam lenni.

Nem szeretek temetésre járni, de ha úgy érzem, ott kell lennem, akkor nem mondok nemet. Most itt állok, a sok ember mellett, de a negyedét sem ismerem. Ráz a hideg. Megint visszajönnek az emlékek. A sírást már nem tudom visszatartani. A temetés után elköszöntem Eta lányától, és pár ismerőstől. Nem volt kedvem beszélgetni.

Késő délután értem haza, mert még beugrottam a Tescóba. Hazafelé, a hasonmásom járt az eszembe. Be kellene mennem anyuhoz is, elmesélnem neki a történetem. De azt hiszem, az nem ma lesz. Szerettem volna este egy kis tésztasalátát készíteni, de inkább szendvicset eszek.

Végre megérkeztem. Kiszálltam a kocsiból, összeszedtem szatyraimat, és elindultam a lépcsőház felé. Pár lépés után megláttam egy férfit, aki mosolyogva jött felém. Előttem megállt. Ismeretlen volt a számomra.

- Szia, Sára! Régen láttalak. Jól vagy? – közben kacsintott egyet.
- Jó estét! Azt hiszem, összekever valakivel. Én Tamara vagyok – fejeztem be mondatom, és elindultam.

Nem követett, hanem ő is ment tovább. Ebben a percben ugrott be, hogy biztos a hasonmásomat Sárának hívják. Otthon megettem a meleg szendvicsem, és rögtön lefeküdtem. Nem akartam semmire sem gondolni, főleg nem Sárára. Néha attól félek, hogy mindig azt mondom, most nem, majd holnap. Mi van, ha holnap már nem fogom tudni megtenni azt, amit ma kellene? Amikor feltettem magamnak a kérdést, lehunytam a szemem, és három másodperc után már aludtam.

Másnap elmentem anyuhoz. Amikor meglátott, már érezte, hogy valami fontosat fogok mondani. Ültünk egymással szemben, csend volt. Nem tudtam hogyan tegyem fel neki a kérdést.

– Anci. Képzeld el, van egy hasonmásom. Múlt héten, pénteken mentem vásárolni, és megláttam. Nem mertem odamenni hozzá – és soroltam tovább, de anyu hallgatott.

A csend újra visszajött. Harminc évesen ott ültem anyuval szemben, és a feltett kérdésekre nem jött válasz. Éreztem nézéséből, valamit mondani akar.

– Tudod... - ennyi volt, amit kimondott, majd kiszaladt a szobából.

Nem tudtam, mit tegyek. Nem akartam ott hagyni. Utána mentem, de megláttam, hogy az ágyán fekszik, és a fal felé fordult. Dühös voltam, ordítani akartam. Harminc év. Mi történt harminc évvel ezelőtt, amit én nem tudok? Nem akartam ott maradni. Haza akartam menni. Írtam egy cetlit anyunak, letettem a konyha asztalra, és elindultam. Gondoltam, ha majd úgy érzi, elmondja nekem.

Idegességemben szeretek vásárolni. Mivel tudtam, nincs otthon kenyér, mert tegnap megettem a szendviccsel, beugrottam útközben egy boltba. A kenyér a kosárba, mehetek a pénztárhoz, amikor megláttam egy pillangós poharat. Betettem a kosaramba, de nem egyet, hanem kettőt.

Fáradtan, és szomorúan szálltam ki a kocsiból, de úgy örültem, hogy nemsokára otthon vagyok. Semmi másra nem akartam gondolni, csak egy forró fürdő, és egy forró kávé...

A bejárat ajtó előtt megláttam anyut. Egy pillanatra megálltam, mert nem tudtam, szeretném-e hallani, amit mondani fog.

Elindultam.

Ránéztem, és próbáltam mosolyogni.

Majd megszólalt.

– Valamit el akarok mondani...

Elindultunk, amikor még be sem értünk, már folytatta:

- Tamara – ennyit mondott, majd egy kis szünetet tartott. – Emlék – szel, hogy gyermekkorodban volt egy kitalált barátod?
- Nem emlékszem.
- Sárának hívták.

Ez az utolsó mondat úgy csapott belém, mintha villámütés lett volna.

- Ezt nem értem.
- Kitaláltál egy barátot magadnak, és attól a perctől kezdve, mindenből kettőt kellett venni. Elvittelek egy pszichológushoz. Elmond – tam történeted a születésedtől, utána pedig téged hallgatott meg. A beszélgetés végén, a doktor elmondta, hogy ez a viselkedés, ami nálad van, az az elveszett iker szindróma.
- Tessék?
- Igen, jól hallottad. Az ilyen szindrómában szenvedő betegeknek gyakran van láthatatlan barátjuk, és ami nálad is előjött, az a kóros gyűjtögetés. Mindenből kettőt vesznek
- Anyu! Van egy ikertestvérem?
- Amikor megszülettetek, olyanok voltatok, mint két tojás. Az első Te voltál, majd megszületett Sára. Mindketten egészségesen érkeztek

de a biztonság kedvéért pár napra inkubátorba tettek. Én annyira le voltam bénulva, még a lábamat sem tudtam felemelni. Sokat aludtam, kevesebb időt töltöttem veletek. Három nap után, bejött a főnővér, és közölte, Sára nem érte meg a reggelt, hajnalban meghalt. Abban a pillanatban összeestem, és amikor magamhoz tértem, olyan sírógörcsöt kaptam, ami csak napok múlva múlt el. Nem beszéltem senkivel. Apád elmondta nekem, hogy ő intézi a temetést. Sem én, sem ő nem láttuk Sárát. Nem is akartuk holtam látni. A főnővér azt mondta, a sógora temetkezési vállalkozó, mindent elintéz nekünk. Beleegyeztünk. Mi csak a temetésen voltunk ott, és csak fedett kóporsót láttunk. Pedig, ha akkor nemet mondunk, kiderült volna, hogy hazudott, és magának akarta Sárát, mert neki nem lehet gyereke. A temetés után meg akartam köszönni a főnővérnek az intézkedését, de azt mondták, felmondott, és Fótra költözött. Ennyit tudtak Én itt lezártam. Egy évvel később olvastam az Északban, hogy meghalt, és itt temetik el Miskolcon. Gondoltam a családja miatt. Sajnáltam. Tovább nem is gondoltam rá, de attól a naptól kezdve, hogy Sára meghalt, azt a nevet soha nem mondtuk ki. Csak arra nem jöttem rá, hogy a kitalált barátodnak miért ezt a nevet adtad. Soha nem mondtam volna el Neked, hogy van egy ikertestvéred, mert nem akartam fájdalmat okozni. De nézd, itt van a születési anyakönyvi kivonatotok. Nem dobtam ki Sáráét. Mond, ugyanúgy néz ki, mint Te?

- Igen – ennyit válaszoltam, mert még nem tudtam teljesen felfogni az egészet..

Utána még pár percig beszélgettünk, majd egyedül maradtam. Azon gondolkodtam, hogy idáig kerülni akartam a találkozást a hasonmásommal, most meg akarom. Szeretném megismerni, az ikertestvéremet! Erre vágytam egész életemben. Elhatároztam, hogy többet fogok menni abba a Könyvesboltba, ahol először láttam, és itt, a parkolóban is többet leszek, hátha találkozom azzal a férfival, aki Sárának hitt, és többet megtudok róla. Csak a vezetékneve kell, és akkor minden rendben lesz.

El akarom felejteni a múltam.
A jelenben akarok élni.
Végre megtaláltam az ikertestvéretem.
De még mindig mindből kettőt veszek.

Egyszer volt...

Egyszer volt, s
talán igaz sem volt,
élt egy manó, aki
egy tehetséget birtokolt.

Minden este elkezdte
álmot hozó énekét,
pókhálóval szőtte be,
az emberek lelkét.

Szerette mindenki
lenyűgöző hangját,
énekét díszítette, mikor
magával hozta harang

Szemét becsukta,
kezével rázta dallamát,
Te is szeretnéd, ha
énekét hallanád.

Szeretet áradt
belőle amerre nézett,
boldogság maradt,
ahová ő lépett.

Egyszer aztán egyik
este megmaradt a csend,
jött egy halk fuvallat,
a csendhez hozzácseppent.

Várták a manó
édes, kedves hangját,
és a hozzá tartozó
szép csengésű harangját.

A csend ott maradt
nem szólt az esti dal,
az emberek szomorúan
aludtak el, a csillagokkal.

Másnap megtudták,
a manó elment örökre,
azóta is szívükben él
szeretettel, mindörökre.

Találkozás

Találkoztam útközben a Boldogsággal,
felém jött, mosolygott, majd tovább ment.
Nem szóltam semmit, gondoltam
nem zavarom, így megmaradt a csend.
Tovább sétáltam, amikor megláttam
a kirakatban, hogy a Szeretet engem néz.
Néztük egymást pár percig,
majd vállamhoz hozzáért egy óriáskéz.
Gondolataim szertefoszlottak ijedtemben,
amikor megfordultam és megláttam a Hitet.
Rám mosolygott, szép lassan csendben szólt:
- Odaadom neked a lelkem, viheted.
Felém nyújtotta két kezét, és átadta
kezeimbe, a hittel teli lelkét.

Örömmel fogadtam, kicsit meg is
hajoltam, és elkezdtem keresni rejtelmét.

Kezdttem picit fáradni, ezért
elindultam szépen, lassan haza,
nem tartott sokáig az egyedüllétem,
mellém állt a Megértés, a szívem támasza.
Együtt mentünk tovább, de göröngyös
volt kissé az egyenesnek tűnő út,
hazaérve ajtóm küszöbén, ott várt
minket a láthatatlan keresztút.

A Megértés egyedül hagyott az ajtónál,
elköszöntem tőle, majd tovább mentem.
Öröm volt szívemben, hogy ezt a csodás
napot, és találkozásokat átélhettem.
Leültem kényelmes kanapémra, amikor
a Remény átkarolva leült mellém:
- Veled maradok örökre, nem
hagylak el soha, mert azt szégyellném.
Boldogan ültünk, nem szóltunk semmit,
de azóta érzem mellettem a jelenlétét.
Megnyugodott lelkem, hisz szóról-szóra
értettem minden szavának jelentését.

Csép Rózsika

Bemutakozás

Csép Rózsika vagyok, Erdélybe nyúlnak vissza gyökereim, Tordaszentmihályon születtem 1957. január 12-én. Szülőfalumban szívtam magamba a vidéki élet aranytálcán kínálta szépségeit, hagyományait, az Aranyosszék bölcsőjében. Óvodapedagógus képesítést szereztem Nagyenyeden.

Irodalomszeretemet az erdélyi általános iskolai tanáromnak és az

akkori helybéli református lelkészünknek köszönhetem, akik terelgettek az olvasás útján, saját könyveiket is kölcsönözve az olvasmányaimhoz. Példaképemnek tekintetem Kányádi Sándort, akivel kisiskolásként először, majd egyik szakdolgozatom kapcsán felnőttként is volt szerencsém találkozni. Kedves tanító szavait sohasem feledem. A költő gyermeklíráját dolgoztam fel szakdolgozatomban. A természethez, a vidékhez kötődő szeretete már akkor megragadott.

1990 - től élek Magyarországon, Budapestről költöztem Kókára, innen mentem nyugdíjba.

Óvodapedagógusi tanulmányaimat az ELTE-TOFK szakvizsgájával zártam.

Pályám jelentős állomását az a két évtizedes mentori tevékenység jelentette, mellyel bekapcsolódhattam egy országos innovációs óvodai program kidolgozásába és gyakorlatába.

A pályám jelentette a fő tevékenységemet, ez idő alatt jelentéktelennek mondható az irodalmi múltam.

Van egy frissen diplomázott lányom, a BGE angol turizmus szakon végzett.

A nyugdíjazásom hozta az ihletet, s az óta az irodalom, a versírás lett a fő elfoglaltságom.

Verseim zöme valamilyen megélt pillanatomból, a környezetem, jelenem, múltam lenyomataiból.

Irodalmi színtereken Csipkerózsza néven publikálok verseket, novellákat. Bekapcsolódtam neves irodalmi körökbe, általuk kerültem írásaimmal antológiákba, magazinokba, folyóiratokba állandó szerzőként.

A Krúdy Irodalmi Körtől irodalmi díszoklevelet vettem át Balatonszárszón a körben végzett irodalmi tevékenységemért, majd a Krúdy Irodalmi Kör Bronz érem tulajdonosa lettem.

Pályázataim sikere révén, Aranypena-díjat,

Az Év költője Díjat, valamint Zenei Nívó-díjat, okleveleket kaptam a MANE, Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületétől, Nívó-díj II. fokozatát a Kláris folyóirat Szerkesztőségétől,

Költői díjat a Cserhát Művészkör pályázatán.

Dalszövegeket írok és meg is zenésítek, többnyire saját verseimre írok zenét.

Tavaly, 2022-ben egy sikeres pályázatommal, III. Díj, Karácsony dalnoka, az Irodalmi Rádió blogszerzője lettem.

Egyedül

Kereslek az úton a padka menti fákban,
Szemedet kutatom levélvillanásban,
S míg lábam alatt porzik az utca köve,
Minden sugallat jel, hogy visszatérsz ide.

Együtt csatangoltunk a dombokon át,
Magunkba szívtuk a nyár zamatát,
Lebarnult bőrödön sikongott a fény,
Sok színes falevél most Terólad mesél.

A völgy is velünk cinkosan nevetett,
Visszhangzott az utunk és minket követett.
Mindez már a múlté, az idő szétrombolta,
S két ország tenyerét kettőnk közé húzta.

Összetartoztunk, mint fa és a levele,
Kettétört szerelmünk két szívnek a fele,
Te voltál egykor érzelmeim atyja,
Egyedül sivarak, s a gondjaimnak foglya.

Mit megalkottál, a földi létben válasz,
Emlék filmkockái, számomra a vigasz.
Fentről mosolyogsz, de szívemben maradsz,
Minden oly szép volt, fény volt és tavasz.

Mindezt versbe írom, hogy sebem összeforrjon,
A lelkem tiszta, él, s még vágyak a porondon,
S bár közös múltunk lassan kihűlőben,
Keresni foglak én egy újabb szerelemben.

Hálatelt új nap

Téged kereslek az első tapintásban,
Az erőt kutatom izmos vállaidban,
Hajnalfény játszik a mellkas bozontodon,
Édes melegével magamat burkolom.

Ujjad billentyűként a bőrömon táncol,
Reggeli akkordok csendjében barangol.
Gyengéd csók pecsétli az ébredésem,
Nyugtató ütemét dongja szívverésem.

Nem leszek magányos, az illatod itt marad,
Érintésed őrzöm, mindenütt ott hagytad.
Puha lépteidet a hó paplan formázza,
Sárban cipőd nyomát esővíz mintázza.

Kikötött ladikunk, sziget a mi házunk,
Indakarókkal szövött a vágyálmunk.
Hálatelt az új nap, mert megértem veled,
Gondos a Teremtő, hogy megőrzött neked.

Kinyílt egy kapu

A mindennapok ragyogóbbak ha veled ébredek, s a gondolatodban én is ott vagyok.

Átitatott az illatod, magammal hordozom, s cseppenként hagyok belőle épp, ahol megfordulok.

A nyár fényfoltjaiban kergetem arcod mosolyát, vidáman szeretem, mint lebegő szappanbuborékot, meg- megérintem, te kiszöksz belőle nevetve, mielőtt szétduzzan,

kergetőzünk pajkosan a színek gömbfalán.

Mi ketten. Forgunk, már kinyílt egy kapu.

Érzem, biztos a kezed, megtartasz, rád bízom a lendületem, nem sodor ki mellőled.

A ritka véletlen sorskeze hozott minket össze,
s a mindennapjaink örömét lessük, várjuk a hangokban, a teendőkben,
egymás csodáit felfedezve mélyülünk az ismerkedés kesze - kusza titok
bugyraiba, már nincsenek falak, a titkoknak vélt bástyák is lassan
leomlanak.

Dobbanásom a tudatodig dobban, gondolatom is kikötni vél a
tudatodban.

Megosztod velem, simogat a szó, s napokat köt össze, hosszú
reményteljes napokat, megnyugtató éjjeleket.

Megfogni nem tudom, de érzem, ez több mint szeretet, alapja van,
s rajzolni lehet rá két szívet.

Vágykosarunk

Kakas kukorékol, a kutyám rácsahol,
Megbolydult az udvar, a reggel már hangol.
Kábán ébredezem, az álmom nem enged,
Kávém-ből kortyolok, attól feléledek.

Rád gondolok és te itt vagy mellettem,
Ragyogás teli a hajnal most nekem.
Ábránd mosolyoddal titkon kergetőzöm,
Jó, hogy tudatomban csírázik örömöm.

Elmélyült rendrakás a napi teendőmben,
Megbeszélte találka ring az én fejemben.
Lengő ünnepruhát festenek vágyaim,
Beleszövöm színes álom gondolatim.

Ketten leszünk, várom, hogy becézve érints,
Ujjaid simító csókjaival szédíts,
Szálljon képzeletünk a délibábos nyárral,
Teljen vágykosarunk boldogság szavakkal.

Megkésett érzés

Itt járt a Múza

Úgy ébredtem, hogy a
hajnali fény homlokodon csókolt.
Éreztem az érintést, a képzeletem szárnyalt.
Csak én láttam a fénysugarat, ami szemedből villant.
Egy pillanat volt, elkapott.
Összefutottunk.
Megöleltél, majd az éteren át mondtad, olyan,
mintha már régóta ismernénk egymást.
Simogató szavak táncoltak körbe,
a kezéd ott maradt a derekamon.
Rezgést éreztem, a gyöngéd érintés átjárt,
finoman táncolt a bőrömmön.
Megkésett érzés, mily jó előhívni!
Az érintés csókja! Nem korhoz kötött.
Ünnepi ébredés, a meleg napsugár átölel.
Rózsaszín felhőkben ébredni!
Oly édes ez a mámoros álmodozás a valóságról.
Hirtelen jött vágy, frissül a vér az ereimben.
Föl alá rohangál.
Ragyogást érzek és a
magamon felejtett simogató pillanatot,
melyben a várakozás egy kincs.

Lesz még folytatás, akarom,
hogy gyökeret eresszen az érzések tornya.
Gondolatban locsolni fogom őket,
mint betonba épített termésköveket,
hogy megkössenek és szeressenek.

Alkonyati nyár

Illatos nevetésben zajló beszélgetések,
Nyári hangulatba simuló érintések,
Forró a délután, a láz is tetőfokán,
Rajtukk cicázik a megnyúlt napsugár.

Mennyi vidámságot tartogat az élet,
Kicsomagolni vágyom, időt remélek,
Ne szökjön meg, nyúljon még az alkony,
Oly megnyugtató ez a délutáni álom.

Így együtt megélni bohókás perceket,
Karodban érezni a biztos védelmet,
Legyen a miénk ez az alkonyati nyár,
A boldogság lakathoz két szív és két kulcs jár.

Táncolt a reggel

Táncolt a reggel a
gondolatodra ébredve
Vágyaim nyújtózó köntösére
fényt szórt a hajnali ég
Kéjes öleléssel bújt
hullámzó mellfodraim közé
mint amikor korán keresi
a tisztasok rejtett árnyék zugait

Ölelése egybesző a földdel
és a zöld réten hullámozó
taréjon repít magával
Lábaim nem érzik a súlyt
virágos szőnyegen lebegnek
mint egy szíromlevél súlytalan
Kívánom ezt a gyengéd ölelést
édes álomszerű átítatja az
egész lényemet s olyan
boldoggá tesz, mint egy
túlcsordult teásbögrét melynek
minden cseppje kincs

Egy csillagképben

Úgy mondják, hogy egymást taszítanunk kellene,
Mert egyazon csillagkép jegyével utazunk,
De mágnesként egymáshoz köt, vonz a vágyálmunk,
S a kérdést megcáfolva mindenképp vonzódunk.

Futkos bennem a vér, amikor eszembe jutsz,
Ha megérintelek, elszáll a gondolatom,
S édesen ölelkező szavaidból bontom
Virágos vágyainkat, a dallamán oldom.

Bolygók kergetőznek mint két izzó test körül,
Beragyogva minket a hold fénye meg a Nap,
Csak magamat láttam a szemeidben minap,
Amióta velünk ébred és telik a nap.

Csillagképünket mardossák vágykeltő tüzek,
Kelettől- nyugatig úznak a horizonton,
Áthatolunk a délibábos lángoszlopon,
Együtt merülve lávában izzó alkonyon.

Dr. Radmila Marković

Bemutakozás

Marković Jovan és Süli Veronika gyermeke lettem 1940.11.04-én Belgrádban. Apám elesett, mint partizán a világháborúban, így kerültünk az anyámmal Kishegyesre. Azóta is itt lakom.

Az általános iskolát Kishegyesen, a gimnáziumot Szabadkán, az egyetemet Újvidéken (Magyar

nyelvből és irodalomból, valamint szerb nyelvől és irodalomból diplomáztam), és magyar nyelvől doktoráltam Szegeden.

Általános iskolában kezdtem tanítani magyar és szerb nyelvet, majd középiskolában magyar nyelvet. Ezután lettem igazgatója Kishegyesen a középiskola első két osztályának. A középiskola Alapító Bizottságának voltam az elnöke, ezt követte az igazgatói beosztás.

Társadalmi politikai téren is tevékenykedtem. Kishegyesen évente Csépenapokat szerveztünk. A Szervező Bizottság felkérésére az egyetem tanárai, vagy ismert egyéniségek kiemelkedő írókat és költőket mutattak be, azok alkotásainak elemzésével egyetemben. Voltam a Szocialista Szövetség elnöke, majd a Vajdasági Pedagógiai Intézetben a magyar nyelv tanügyi tanácsosa lettem. Amikor megszüntették Szerbiában a pedagógiai intézeteket, lett helyettük Belgrádban az Oktatási Minisztérium. A minisztériumban dolgoztam, mint önálló tanügyi tanácsos a magyar nyelvre. Ez időszakban szakirodalommal foglalkoztam, programokat készítettem, fordítottam magyarról szerb nyelvre fogalomtárakat. Vajdasági költők, írók alkotásait véleményeztem. Most verseket és novellákat írnok. Olvasom mások alkotásait.. Nyugdíjba vonulásom után az unokáimnak megnyitottam a „nagymama szervizét”. Ami azt jelentette ovis koruktól az általános iskola befejezéséig reggeltől délutánig, amíg a szülők dolgoztak együtt voltunk. Gyönyörű éveim voltak tele élménnyel. Amikor

kiröppentek a házból, elkezdtem verseket és novellákat írni. Ezzel töltöm ki magányom nagy részét.

Nem lehet

Vasárnap délután valaki csöngetett az ajtón. Mari nem várt vendéget. Pihent az ágyon, feje alatt a párnája. Nem húzta ki a heverőt, csak úgy helyezkedett el kényelmesen, a taburét odatette a lábához közel, arra ráfektetette a jobb lábát, a másikat a támlára helyezte, és keleti kényelmet teremtett magának.

Nem nagy ihlettel kelt fel, de ha már csöngettek, meg kell nézni, ki áll az ajtó előtt. Egykedvűen tette rá kezét a kilincsre, majd kitárta az ajtót. Nem akart hinni a szemének. Ott álltak előtte a barátja az apjával együtt. Meglepődött, mert még eddig az apukát nem látta vendégül, de összeszedte magát, és behívta őket.

Mivel meleg volt, megkérdezte legelőször, mit innának, sört vagy üdítőt. Mindketten a sör mellett maradtak, így Mari is csatlakozott hozzájuk. A konyhából lehűtött sörökkel és három pohárral tért vissza. Mosolyogva megkérte a kedvesét, nyissa ki az üvegeket, és töltsön a poharakba.

Mari arca piros lett az idegességtől, nem tudta ilyen váratlanul miért ülnek ők hárman itt a szobájában.

Az apa telt, mondhatnánk túltáplált, a kedvese magas, kisportolt alkatú, fekete haja a vállára omlott természetes hullámokban, kiemelve szép arcvonásait, és, hatalmas szempillái alól mosolygott Marira. Szereti ezt az embert, szívvel lélekkel, ahogyan még talán senkit sem szeretett. Már két éve tart a kapcsolatuk, amit semmi sem zavart meg.

Szürcsölgették a sört, amikor megszólalt az apa.

– Drága gyerekem. Megismertelek. Voltunk együtt társaságban, voltál nálunk, most én vagyok a te vendéged. Rögtön elmondom jövedelem okát. Bélától tudom, már többször előjött a kapcsolatok megpecsételése, de valamiért mindig eltusoltátok. Szeretném tudni, mit tervezel a jövőt illetőleg. Mindketten benne vagytok a korban, ami meg engem illet, szeretnék unokával játszani. Lehetne szó hamarosan az esküvőről?

Mari ránézett Bélára, aki megfogta a kezét, és így folytatta az apja gondolatait.

– Tudod jól drága szívem, már nem egyszer felhoztam ezt a témát, de mindig eltérő választ adtál. Most alapjában véve azért van itt az apám, meg szeretné kérni a kezéd, beszéljessünk a részletekről.

– Miért nem mondtad meg nekem, mi járatban lesztek nálam? Most nagyon kellemetlenül érzem magam. Tudom, boldognak kellene lennem, mert nagyon szeretlek, ezt te is jól tudod. Nem csak szeretlek, de jóságos szíved is sokat jelent nekem. Mondja kedves apuka, hogyan képzelte el a mi házasság életünket?

– Ettől egyszerűbbet el sem tudok képzelni. Ott laknátok nálunk az emeleti részben. A feleségem főzne mindannyinkra, a részleteket megbeszéljük később.

– Egy pillanat. Nekem itt a munkaviszonyom, amit nem szeretnék elhagyni. Azért valamit csak kifelejtett, kedves apuka. Nekem már van két nagy gyermekem, én harmadikat nem akarok szülni. Ezt Bálának is tudtára adtam. A gyerekeimet meg sem említette.

– Amikor az emeleti szobáról volt szó, ott a gyerekeknek is van egy helyiség, az természetes, a gyerekekkel együtt szeretnénk családtagként szeretni benneteket.

– Hol dolgoznék? Újvidékre nem utazhatok, hiszen a két gyereknek még szüksége van rám, főleg az ovisnak. Bála - fordult a kedvese felé -, hiszen te jól tudod az álláspontom. Azt is megértem, szeretnének gyereket, de ha ez választ el bennünket, akkor...

Elakadt a hangja, nagyot nyelt, bele nézett Béla szép szemébe, amiből a szomorúság válaszolt a kérdésére. Megértette. Vége! Nincs tovább. Igen megértette, de nem akarta elfogadni. Ennyit ér egy szerelem? Kezdetben bizonygatta Béla, nem akar nőszülni, szó sem lehet róla, és nem is sejtette mennyire boldoggá tette ezekkel a szavakkal. Most nyilatkozni kell, de már elmondta, amit akart. Itt nincs több mondanivaló.

Megszólalt az apa.

– Gondolkodjál el azon, amit mondtam. Én volnék a legboldogabb, ha a menyemnek nevezhetnék. Béla, induljunk, mivel a Te autóddal jöttünk. Ti úgyis hamarosan találkoztok, jobban mondván két óra múlva már itt lesz a fiam.

Mari nem marasztalta a vendégeit. Amikor becsukódott utánuk az ajtó, bizonytalan mozdulatot tett, ránézett a faliórára, nem regisztrálta az agyában hány óra van, mikor jön vissza Béla, állt egy darabig kővé dermedve. Kavarogtak benne a gondolatok. Jól döntött? Elveszíti azt, akit igazán szeret, aki őt is szereti, vagy önzően eldobja a férfit, aki napfényt hozott eddigi ködös, fagyos téli életébe, pedig még a harmincötödik évében jár, a sok csalódás után, a boldogság beköltözött a házába, elillan egy pillanat alatt,

ismét az egyedüllét vár majd rá. Meggondolom. Talán mégis hozzá megyek, felesége leszek. Akkor is ilyen szép lesz a szerelem? Ha kihűl, mint mindenkinél? Elhessegette magától ezeket a gondolatokat. Nem. Nem lehet. A gyerekeim az elsők. Nem megyek sehova sem, az állásom sem adom fel. Ezt a szakítást is kibírom. Amikor ide ért gondolatban, akkorra már szótlánul potyogtak a fájdalom, a keserűség, meg az önsajnálát könnyei. Bement a szobába, nem feküdt le, az asztalhoz ült, fejét a kezére hajtotta, és most feltört a zokogás. Amikor lecsillapodott, meg volt győződve, rettenetesen hosszú, magányos éjszakák fognak rászakadni.

Nem maradhatott a szobában, úgy érezte megfullad. Már lassan lemenőben volt a Nap, és ő kiment az utcára. Tudta, az utcán nem jár senki, nem olyan az életvitel, mint ifjú korában, amikor sétáltak a korzón, nyüzsögtek az emberek. A háború utáni nincstelenség, a szegénység rátelepedett a falura. Marit a csend karolta meg, az vezette a kihalt utcákon keresztül, Elment a Krivaja partjára, a templom melletti parkba, de egy lélekkel sem találkozott. A templom mellett nem voltak felállítva a kerékpárok, tehát nincs mise. Ahogy így lépkedett, mintha szellemfaluban lenne. Minden olyan hihetetlen, mégis valóságos, úgy érezte a lelkében a fájdalmat, mint gyerekkorában, amikor elveszítette az apját, majd a frissebb seb, a pár éve elhunyt anyja hiánya, olyan érzése volt minden, minden ellene szegődött, az egész élete romokban hever. Ösztönösen folytatta az útját, a házak ablakaira hiába nézett, nem adtak választ szívfájdalmára. Mintha a függöny mögött senki sem létezne, onnan sem jön megoldás keserveire. Úgy tűnt, mindenki elmenekült a világ szeme elől, csak ő rója az utcákat.

Lassú léptekkel megindult vissza a lakásába. Alig lépte át a küszöböt, ott állt Bélával szemben, átölelték egymást, és sírtak mindketten.

Téged keres

Ott ápoltam az anyámat az én lakásomban. Agyvérzést kapott. Egy nap, amikor megérkeztem az iskolából, ezzel fogadott: “Haza akarok menni”

– Ne tedd ezt velem! Kérlek! Hozzám közel van az iskola, az egészségház, az üzletek, az orvosod lakása. Ha innen elmegyünk a te házádba, ennek mindennek lőttek.

– Lányom, otthon szeretnék meghalni, a saját ágyamban.

Erre nem tudtam mit válaszolni. Ezt a kívánságát nem tagadhattam meg.

Összepakoltuk a legszükségesebbeket, találtunk autóval rendelkezőt, és anyus házába költöztünk. Tolókocsiját az ablakhoz helyeztem, sokáig nézte a járókelőket. Volt akivel szót váltott.

Az öcsém az akadémián tanult. Mindig nagyon várta őt haza az anyánk, sűrűbben szerette volna látni a fiát. Nekem mondogatta:” Ha meggyógyulok, majd az ő gyerekeire is vigyázok, mint ahogyan a tiédre vigyáztam.”

Aznap este a szobában félhomály uralkodott, de a tárgyak körvonalait szépen lehetett észlelni. Az anyám hófehér ágya felől valami furcsa hörgő hangokat hallottam, ami már nem először ütötte meg a fülemet az évek során, és megdermedtem, vagy talán megfogalmazhatatlan szorongás, kétségbeesés, féltés és félelem keveréke lett úrrá rajtam egyszerre. Hideg lehelet érintette meg a testemet. Tudtam, nagy baj van!

Az ágyához rohantam, felkattintottam a villanylámpát, sejtelmem nem csalt meg. Szeretett szülőanyám becsukott szemekkel, önkívületben, vérpiros arccal mozdulatlanul feküdt, csak a lélegzetvétele volt erősebb a vasnál. Innen a furcsa levegővétel és kifújás.

Küzdött az életéért.

Orvosért tárcsáztam, oda ültem az ágya szélére, kezembe vettem élettelenül lehanyatló kezét, remegő hangon szólígtattam, vagy csak gondolatban beszéltem hozzá, vagy így is, meg úgy is. Nem tudom.

– Küzdj, kérlek, küzdj az életedért! Rajtad kívül senkim sincsen. Ki mesél a gyerekeimnek? Tudod, mennyire ragaszkodnak hozzád. Ne hidd, hogy becsaphattok! Huncutkodtok a hátam mögött. A gyerekek titokban hoznak Neked szalonnát, pedig nem szabad enned. Az ebédeteket felcserélek, ha nem figyelek oda. Ők eszik a halat, te meg a paprikást. Azt is tudom, hiába beszélek. Hallgattok mindhárman, meg fogadkoztok, hogy csak egy kicsit kóstoltátok meg egymás ételét, de én láttam, üresek a tányérok. Tudom, hogy hallasz! Figyelj rám! Többé nem tiltom meg az ebédcsérét, csak nyugodj meg! Ne hagyd el magad! Mindjárt itt lesz az orvos. A környék legjobb orvosa kezel. Amint megérkezik, minden rendben lesz, de addig, addig anyus nem hagyhatod el magad, hiszen erősebb vagy, mint én!

Néztem a változatlanul vérvörös arcát, szorongattam a kezét, megsimogattam a homlokát, igyekeztem lelket önteni belé, de semmi. Vizes ruhával törölgetni kezdtem az arcát, a nyakát, de nem reagált.

Hol van ez az orvos is? Tudja, soha sem hívom, ha nincs semmi baj, csak akkor, ha segítsége kell. Igaz, éjfél már elmúlt, de akkor is. Az anyám, az anyám nagyon rosszul van. Nem tudok neki segíteni, és ez fáj a legjobban. Most még a szemét sem tudja kinyitni, már sokszor csak a szemével kért: segíts rajtam! Megtettem volna mindent, de nem lehetett. Rendszeresen kapta az orvosságokat, napjában lemosdattam, vigyáztam rá, mint a cse-csemőre, csak egészséget, azt nem tudtam adni.

Közben az éjjeli lámpa világosságában, a szoba, a szekrény, az ablakok olyan egyhangúan bámultak rám, hogy az szinte fájt. Az ablakon keresztül a vaksötét kíváncsian kukucskált Magányomat, tehetetlenségemet igyekeztek még mélyebbre belém döngölni.

Végre! Megérkezett az orvos.

– Doktor úr, gyorsan, az anyám nagyon rosszul van.

Besietett a szobába, az ágy fölé hajolt. Rögtön vérnyomásmérés, szívhallgatás, kapkodva szedi elő az injekciós tűt, meg az ampullát az ágyhoz lép szorosan.

– Segítsen! Húzza fel a hálóinget!

Megtettem.

– Most figyeljük, javul-e a mama állapota.

Semmi javulás sem mutatkozott.

– Megpróbálok még egy adaggal segíteni. Ha az sem hoz eredményt...

– Kérem! Segítsen!

Ez után sem mutatkozott semmi változás.

– Jöjjön, kísérjen ki –, mondta az orvos.

– Jövök.

– Nagyon sajnálom! Azt hiszem, a mama, nem éri meg a reggelt.

Nem válaszoltam semmit. A könnyeim sem áztatták az arcomat. Mintha nem is én lennék, mentem a szekrényhez, kivettem a legszebb ruháját, fényesítettem a cipőjét, pedig fénylett, mint a tükör, fejkendőjét kikészítettem, az olvasóját, és mindent egy helyre raktam. Azután visszamentem a szobájába, leültem az ágya szélére, és ismét fogtam a kezét. Hallgattam.

Mi a teendőm? Értesíteni az öcsémet, rögtön jöjjön haza, mert az anyánk haldoklik. Szólni kell a rokonoknak.

Közben ott ültem szótlanul. Meddig? Nem tudom megmondani, de a gyerekek ébredtek. A kislányomnak iskolába kell indulnia, az asszony is hamarosan megérkezik, aki a 3 éves fiamra vigyáz, meg az anyámra felügyel, amíg én a munkahelyemen vagyok.

Valaki más ült ott, valaki más fogta az anyám kezét szótlanul.

Megérkezett az asszony. Megkértem, küldje el a sürgönyt az öcsémnek, jelentse a munkahelyemen, nem megyek be dolgozni.

Visszajött a bejárónő a küldetésből.

Nem beszélgettünk csak ennyit mondott: „Elküldtem a sürgönyt”

Mintha villanyáram ütött volna meg. Felfogtam, mit mondott az orvos.

Nem! Nem adom az anyám! Tudtam, az öcsém volt a szeme fénye. Erre a kártyára tettem fel mindent.

– Anyus! Anyus! Hallasz? Itt vagyok! Van egy jó hírem! Jön Tibor haza. Még ma itt lesz. Tarts ki! Várd meg! Már így is elég régen láttad! Tedd meg az ő kedvéért! Küzdj! Küzdj!

Most ismét fogtam a kezét, és hittem abban: sikerül.

Mintha egy idő múlva csendesedett volna a lélegzetvétel. Az arcszín sem volt olyan piros.

Még csak most igyekeztem lelket önteni belé. Lassan, de megszűnt az a szörnyű lélegzetvétel, még mindig gyorsabb volt a légzés, de már nem volt ijesztő. Elszunnyadtam, mert arra ébredtem, az asszony szólongat: feküdjön le. Majd én itt leszek.

– Nem megyek el az ágytól.

Valamikor késő délután megérkezett az öcsém.

– Anyus, anyus! Itt van Tibor!

Láss csodát! Az anyám, még mindig csukott szemekkel, legyengülve, de megemelte az egészséges jobb karját úgy negyven, ötven centire, és tapogatta a levegőt.

– Fogd már meg a kezét! Téged keres.

Testvérem is felocsúdott fájdalmából. Most ő beszélt, beszélt, és másnap az anyánk kinyitotta a szemét, örült a fiának, Tibornak, amit főleg szeme csillogásából és mosolyából észleltünk.

Még majdnem két évig élt utána anyus, ahogyan mi szólítottuk meg őt, de a n y u s több volt nekünk, mint amit szóval le lehet írni.

Beszélgetek

Gondolkodom, az időm bőven kiadja. Magamat teszem a tálcára, de nem vagdosom darabokra, csak úgy, jól láthatóan kérdezgetek, önmagammal beszélgetek. Választ keresek sok mindenre.

Miért is nem mentem orvosi egyetemre?

– Még kérdezed!? Gyáva kukac vagy! Félsz a halottaktól

– Nem igaz, csak az arcuktól.

– Az nem halott?

– Ne szapuljál, az egyetemen fiúk is összeestek a látványtól.

– Mi bajod lett volna, ha te is lefekszel a földre, illetve a padlóra. Majd felemeltek volna.

– Ne okoskodj! Nem, nem és nem! Különben lettem volna lelkiismeretes orvos, nem olyan, akármilyen, amilyeneket ismerek. Az egyik kapkod, siet, a másik pötyögteti a tasztert, a betegre nincs ideje. Fél füllel meghallgatja írás közben, és elmehetsz. Hol voltam? Sehol Mit végeztem? Semmit. A harmadik a nővérrre bízza a beteget. Sorolhatnám, se vége se hossza nem lenne. Ugye milyen sok jót hozott a technika!

Emlékszel? Azon is járt az eszem, agronómus leszek, de ott matematikázni kell, az meg nem az erősségem. Így lettem magyar és szerb szakos tanár.

– Persze, azt elhallgatod, hogy alig-alig vettek fel az egyetemre. Mintha nem tudnád, te szerencsétlen flótás. A padtársadra kened a bűnödöt.

– Ne hazudozz össze-vissza! Jól tudod, a padtársam elégtelent kapott mindig a nagydolgozatára. Most szemtelenül elébem ült, könyörgött, írjam meg helyette is az érettségi dolgozatot. Nem mondtam ellent, ezért kettőt írtam. Az „övére” maximális jegyet kapott, én az enyémre hármast. Most elégedett vagy?

– Szófogadó voltál?

– Bezzeg nem hallgattam jó anyám intő szavára. Kétszer mentem férjhez, de kiválóan.

Az első párom alkoholista, kleptomániás, hogy miért nem verte ki belőle az anyja a mániát, ezen felül nem szeretett dolgozni, de börtönben ülni annál inkább.

– Másodszor nem tanultál a hibádból, te magad-imádó, bölcsnek tartó liba.

– Nem tudtad? Tévedni emberi dolog. A második férjem nem ivott, nem lopott, de szadista természettel áldotta meg az ég. Főleg az első házasságomból származó gyerekem ellen igyekezett gonoszul viselkedni. Arra nem emlékszel, amikor az orrom előtt, helyettem az asztalba vágta a disznóölő kést! Vitakoztunk. Én sem engedtem a negyvennyolcból. Amikor az orrom előtt libegett a disznóölő kés, akkor sem állt be a szám. Megmondtam a magamét. Nem kell neki kés! Azzal a majd két méter magasságával, meg a 110 kilóval engem, a százötvennégy centiméter magasságommal, a hathónapos terhességemmel, pusztán kézzel a falra kenhetne. Hozzátettem, mert kiadta az eszem. Ha én veszem a kezembe a kést, nem az asztalba vágom, hanem belé. Ettől kezdve éjjel megvárta, míg elalszok.

– Gyors válasz lett ennek is a vége.

– Voltak nekem melléfogásaim. Másnak is van!

Rám kérdezett az énem.

– Miért hagytad ott egy kis időre a tanügyet?

– Miért, miért? Mert az eszemet a zsebemben hordtam, szépen kifejezve magam.

– Miért nem voltál erélyesebb a gyerekeiddel, amikor a pályaválasztás előtt álltak?

– Miért? Most két szarvat kellene viselnem, még hozzá megérdemeltem.

– Miért adtad a gyerekeidnek az összes keresetted?

– Mi közöd hozzá?! Ne vágd a fejemhez! Nem te vagy az első, aki erről pampog. Befogom gyorsan a száját.

– Tudtál te erélyesebb lenni a kelleténél, kaptál is a fejedre érte.

– Na és? Nem neked fájt, hanem nekem, Ismét megtenném, ha kellene.

– Miért nevetted el magad, ha valaki hülyeséget kérdezett?

– Hiába mondtam volna bármit is, maradt volna a meggyőződésénél.

– Társaságban mindig jól érezted magad. Táncoltál, énekeltél. Tudtad: bámulnak a férfiak.

– Nagy valami! A többiek is énekeltek, táncoltak.

– Szeretted a tanítványaidat, főleg azokat, akiknek hat évig voltál az osztályfőnökük.

– Ezt felhozod az erényemnek? Nem voltam közömbös tanár. Szigorú voltam, de a szülőkkel közösen viseltük a nebulók sorsát. Bevallom, a szívem csücskei lettek.

– Engedd meg, hogy megkérdezzem: Ma is tanári pályára lépnél?

– Észem van? Ma azt tesznek a gyerekek, amit akarnak, megverhetik a tanárukat. Erről jut eszembe, felkértek tanítsam meg írni, olvasni a harmadikos és negyedikes tanulókat. Mikor én dolgoztam, első osztály befejeztével tudtak írni, olvasni.

Elvállaltam. Azzal kezdtem a bemutatkozást.

– Én nem vagyok az iskola tanára. Nálam úgy viselkedsz, ahogyan én megkövetelem. Nem járkálsz a tanteremben, amíg dolgozunk, nem beszélgetsz még a padtársaddal sem. Ha valamit nem értesz, felemeled a mutató ujjad és a középső ujjad, ha rád mutatok, elmondod a problémádat. Ha kell, ötször is elmagyarázom azt, amivel problémád van. Nos, ha mind ezt nem tartja be valaki közületek, én akkora pofont lekeverek, hogy leesik a székről.

Halálos csend lett. Pár pillanat után, az egyik megkérdezte olyan félős hangon.

– Tényleg megtenné?

– Ha hazaérsz, kérdezd meg az anyukádat, nem, a nagymamádat, igazat mondtam-e?

Semmi problémám nem volt egyetlen egyszer sem.

– Különböznék dühroham is elfogott téged, nem is olyan régen.

– Mire gondolsz?

– A vásárlás alkalmára.

– Ja, igen. A négykerekű kosárban toltam, amit bevásároltam. Mögöttem állt egy anyuka az öt vagy hat éves kisfiával, aki a kocsijukat állandóan nekem lökte. Megfordultam, és megkérte, hagyja abba a tevékenységét. Kérelmem annyit ért, mint halottnak a csók. Ekkor az anyukához fordultam, őt kértem figyelmeztesse a gyereket. A válasz.

– Én úgy nevelem a gyereket, hogy azt csinálhat, amit akar. Na, most felfordult a kocsizék bennem. Felkaptam egy üveg lekvárt a kosárból, megfordultam, Így szóltam.

– Engem is arra nevelt az anyám, hogy azt teszek, amit akarok. Most ennek az üvegnek a tartalmát a fia fejére öntöm.

Jött egy hang három várakozótól messzebből: „Asszonyom, a lekvárt én fizetem.”

- Tudod mit, volna még bűnöm is, meg jótétem is, de nekem mára elegendő lett belőled.
- Ni csak, a kisasszony, megtévedne, és talán szeretne valami hasznosat végezni?
- Ne pofázz, mert lelöklek a tálcáról.
- Az nekem nem fájna, csak neked.
- Mindig a tied legyen az utolsó szó? Majd legközelebb beszélgetünk. Hallgass már!
- Ám, legyen.

Dr. Zalányi Sámuel (Phd. MD)

Bemutakozás

Nyugdíjas orvos vagyok, sok élménnyel a tarsolyomban. Ezeket szívesen meséltem társaságban, de baráti biztatásra most először írom le egyiket.

Tíz éves koromig falun éltem, amiért örökké hálás maradok a sors-

nak. Aztán szüleimmel Szegedre költöztünk, ahol kiváló iskolákba jártam és az alapos természettudományos ismeretek mellett megszerettem a nyelveket és a sportokat is. Az első utazási élményem - Erdélyben - igen mély nyomokat hagyott, majd 14 éves koromtól beutaztam a kelet-európai tömböt, 20 évesen pedig már Nyugat-Európában autóstoppoltam. Az egyetememen is a külkapcsolatok fejlesztésén dolgoztam, ami ismét gyakori utazásokkal illetve a külföldi hallgatók hazai vezetésével járt. Nekünk, szegedieknek külön kegy volt a kishatár átlépés, amit igen kreatívan használtam: voltam síelni, búvárkodni, szörfözni is a keki színű dokumentummal, sőt... De ezt már le se merem írni.

A szakmám is sok munkával, de sok élménnyel és utazással – kongresszusok, tanulmányutak - is járt. Így nyugdíjas koromra beutaztam egész Európát legészakibb pontjától a legdélebbiig. Egzotikus utak nem érdekeltek igazán, hiszen a mi kis földrészünkön is annyi érték található, hogy még ezeket sem mind tudtam személyes élménnyé formálni. Újabban pedig régi kedvenc útjaimat ismétlem meg, ami megajándékoz az újra felfedezés hasonlíthatatlan élményével.

CONNY

Az átkosban volt a MALÉV és voltak a baráti országok légitársaságai (CSA, Tarom, Interflug, Aeroflot). Ezeket forintért lehetett igénybe venni, de számtalan variáció és kiskapu létezett. A nem szocialista relációkba csak dollárért lehetett jegyet kapni – aranyáron. Ráadásul a '80-as évek elejéig hivatalosan nem is tarthatott magánál nyugati valutát a dolgozó, tehát nyugati repülőút csak úgy jöhetett szóba, ha valaki külföldről fizette a jegyet. Felejthetetlen emlékű, világutazó angol tanárnőm Japán útját úgy oldotta meg, hogy Budapesttől Vlagyivosztokig utazott az Aeroflottal, forintért. Onnan valamilyen vicinálissal elzötyögött Nahodkába, szintén forintért ahol felült az Akitába tartó szovjet hajóra, még mindig forintért.

Az én stockholmi utam nem volt ennyire vadregényes, de azért volt benne egy kis csavar. Ferihegyről Arlandára - természetesen - volt közvetlen légi járat, a patinás SAS működtette. Jegyet - természetesen – csak dollárért lehetett venni, ami beszűkítette a közvetlen járat gyakorlati hasznosíthatóságát. A szocialista együttműködés áttekinthetetlen labirintusában azonban – mint oly gyakran – rejtőzött egy kiskapu. Az NDK-s Interflugnak volt ugyanis egy Berlin – Stockholm járata. Ezt Berlinből szintén csak dollárért (na jó, DM, CHF, ATS is megfelelt a célnak) lehet igénybe venni. De ha Budapestről vásárolt az ember egy jegyet Berlini átszállással Stockholmba, az ment forintért is. Ki érti ezt?

De az értelmezéssel nem sokat foglalkoztam, felutaztam Pestre majd a hírhedt repülőtéri busszal megérkeztem a reptérre. A szép Bauhaus épületben sajátos hangulat uralkodott és mindig lehetett ismerősökkel találkozni. Most is volt két kolléga, akik kongresszusra utaztak Berlinbe. Alacsony padlós busz vitt az IL 18-as géphez, a szűk beszálló ajtóhoz egy ingatag lépcsőn kellett felmászni. Itt az elegánsan öltözött stewardess üdvözölte és igazította el az utasokat. A felszállás nagyon különös manőver volt. A gép először eltaxizott a pálya végére, ott irányba fordult, majd különös hangok hallatszottak a futómű felől. Behúzták a fékeket, majd megkezdték

a turbinák felpörgetését. A gép teste egyre jobban rázkódott és a fékek felől is csikorgó hangok hallatszottak. Amikor aztán a négy turbina elérte a felszálláshoz szükséges fordulatszámot, akkor a fékeket egyetlen nyikkanással kiengedte a pilóta és a gép nekifutott, majd ellendült a földtől. Körülbelül 4-500 méter elérése után egy kicsit pihent a masina, majd újabb lendülettel újabb szintre jutott és újból pihent, talán 4-5 ilyen nekifutás után érte el az utazó magasságot, amely azonban alacsonyabb volt a mai jetek 10-11 ezer méteres szintjénél. A másfél órás úton kaptunk egy szendvicset és lehetett választani bort vagy sört is.

A schönefeldi repülőtér a szükség hozta létre. Berlin nyugati szektorának blokádja miatt a tempelhofi repülőtér már csak a szövetségesek használhatták. Ezért a szovjet megszállási zónában új repteret kellett építeni, ez volt a schönefeldi. Rendes szocreál épületegyüttest kanyarítottak a legelőre, de a célnak és az akkori forgalomnak megfelelt. A csatlakozás sima volt, a tranzitból rövid várakozás után egy TU-154-eshez vitt a busz. A lépcső stabilabbnak bizonyult és az Interflug légikisasszonya feltűnő kedvességgel üdvözölt, miután megnézte a jegyem. Az viszont már igazán meglepett, hogy személyesen helyezett el az utastér első soraiban. Ezt a két sor kényelmes, széles ülést elhúzható fal választotta el a köznéptől. Ez volt a business class. A kisasszony kis mosollyal leültetett és magamra hagyott a meglepetésemmel. A felszállás sokkal professzionálisabb volt a szovjet repüléstechnika 3 turbinával hajtott csúcsmodelljével. Az utazómagasságot is hamar elértük. Éppen a Rügen-sziget ismerős kontúrait azonosítottam, amikor megjelent a kedves német légikisasszony és felsorolta a röviditalokat, amiből választhatok. Csodálkozásra nem hagyott időt, megjelent a kitűnő konyakkal és lenyűgözött újabb kérdéseivel: milyen meleg menüt óhajtanék? Már nem emlékszem mit választottam, de mindjárt a borokat is felsorolta. Az egyszerűség kedvéért pezsgőt kértem. És a klasszikus mondás jutott eszembe: úriember nem kérdez, nem fizet és nem csodálkozik. Ez a viselkedési kódex pompásan bevált a kétórás út során. Átszeltük a Balti-tengert, majd hosszan repültünk fenyvesek és tavak, időnként egy-egy város fölött, aztán a turbinák elhalkultak, megkezdtuk az ereszkedést. Az arlandai reptér Stockholmtól 30 km-re észak-keletre van, így a

svéd főváros szép látképében is gyönyörködhettünk. A gép taxizott, majd beállt parkolóba. Ekkor a légikisasszony hozzám lépett, finoman karon fogott, majd közel hajolva megoldotta a rejtélyt: Conny lässt Sie begrüßen (Conny üdvözlí Önt) és kedves mosollyal búcsúztatott. Conny NDK-s sporttársam volt. Az Interflug üzemi iskolájában végzett pár évvel előbb. Nyilván meglátott az utas listán és ellátta kolléganőjét a megfelelő tanácsokkal, amiket ő német precizitással követett, legnagyobb meglepésemre.

Arlandán már mozgó folyosókon lehetett a reptér épületébe jutni, de a Tupoljev ajtajai nem illeszkedtek a Boeing gépekre tervezett rendszerhez, így kicsit kábultan besétáltam a fogadótérbe.

Egrégi Bebek

Pelsőczy Katalin

Bemutakozás

1965-ben születtem Budapesten. Már kora gyermekkorom nyilvánvalóvá tette, hogy erősen humán beállítottságú vagyok.

Tanulmányaim is ezt támasztották alá, sőt 12 évesen egyik percről a másikra írni kezdtem.

Erős az elhivatottságom arra nézve, hogy kiálljak azokért, akik erre saját erejükből képtelenek, magam által

így fogalmaztam meg ezt: „A világ egyetlen lelke az ember, s az ember egyetlen világa a lélek.”

Halkan merem állítani, hogy e törekvésem - törekvéseim nyitják bimbóikat...

Első kötetem, - Angyal és közöny - címmel látott napvilágot a Líra könyvhálózatok befogadásával és a Budapesti Ünnepi Könyvhét vendégeként.

Épp készülőben a második önálló kötetem; - Szólámpásaim - címmel.

S most itt lehetek ezen számomra kedves Antológiában.

Fogadják szeretettel műveimet.

Engedjék meg, hogy ilyen rövidre fogjam bemutatkozásom.

Hiszem és remélem, verseim beszédesebbek.

Elért eredményeim, díjaim, a teljesség igénye nélkül:

„Jelek” Irodalmi Pályázat Algyő” Különdíj

„Jelek” Irodalmi Pályázat Algyő” 3. díj

„Fészek” Irodalmi Pályázat 2. díj

„Szárnypróbálgatók” Országos 3. helyezés

Rostás István Kortárs Irodalmi díj

Érkezés

Ezen pár sort lányomnak, Larinának ajánlom.

Egy csöpp angyal épp csak útra készen,
Fényt látott gyúlni az élet szemében.
Apró nevetése fuvolának hangja
A létezés üstökét félőn megragadta...

Piciny lábnyomait gyémántpor övezte,
Létét ezer Kerub foglalta keretbe.
Szemeinek fényét Istenünktől kapta,
Így lett e kis lélek, áldó Édesatyja.

S az ibolya kékje izgatottan várta
Hogy pazar színét újra viszontlássa.
Hisz gyermek szemében még nem látott szebbet,
Sőt, így megcsodálva tán még szebbnek tetszett...

Igen! Ezer áldás mi lányom kísérte
- Most is bátran néz az élet szemébe. -
S akkor Urunk napján, mikor kopogtatott
Megláthattátok, hogy vannak még angyalok...

Reggelem

- férjemnek, Lászlómnak ajánlva. -

A reggel illatai kúsztak szobámba,
Nem hivalkodón, csak kulcslyuknyi réseken...
Megcirógatva álmos orrcimpámat,
Megcsúszva még megtörő fényeken.

Kedves-könnyeden érkeztek hozzám
A kiskanál táncol a bögre falán,
A fahéjas kávé sóhaját figyelve
Csöpp örvényével már ölelte tán.

S érkezett hajnalnak - szeretet hangja -
A reggeli kacéran várt az asztalon,
Hogy ki járt a konyhában ily kora reggel,
Lélekhangjaiból már régen tudhatom.

Ő, kit barátság kötött ' csak ' hozzám,
- S kit férjemül már Istentől tudok -
Így látogatják apró konyhánkat
Az égből küldött Lélekangyalok...

Csillaggá lenni

Isten az Anyámat tenyerére vette,
Vendégváró székén csendben leültette...
Beszélt Hozzá sokat, óvón simogatta,
Hitnek a palástját lelkére szabatta.

Lehelt tenyerébe sok ezernyi titkot,
Apró virágokkal borította itt-ott
Elmesélte neki mennyire szereti,
Létkertje szegletét lakhelyévé teszi.

Óvja és gondozza ezt az apró zugot,
Amit már régtől magáénak tudott
Ékesíti szóval, hittel és reménnyel,
Áldja Édesanyám, ős-öreg kezével.

Mesélve mesél, s Anyám csak hallgatja,
Tágranyilt szemekkel gyermekin faggatja;
- Fáj-e majd a nemlét, mikor el kell menni? -
- A csillagnak sem fáj csillaggá lenni... -

Némaság - most másképp.

Édesanyám emlékére -

Egy vaságyon feküdtem, a rugó nyomta a hátam,
Már álmodni sem mertem, csak a porladó hajnalra vártam.

Varjúk káráltak számtalan, sötét árnyukba veszttem,
Kerestem tünde álmaim, de csak a halál állt néma lesben.

Nyikordult lelkem furcsa nesz... nyirkos, véres és rozsdás,
Isten szemethúnyt csendben - van élet, amit még nem látsz
Halnod kell százszor-száz halált, még befogad - szárnya rebben -
Izzik a lét ezer árnya, léptem szentel meg engem...

De most kusza a szó is, a dikó kétszínű nyugalom,
Anyám sírását hallom, fájó, égő bogáncs a hajamon.
Ruhám szagatom egyre, hamut szórok elárvult fejemre
- Hogy ragyoghat újra a holnap? - csak a magány száll szürke
tenyerembe...

De nincs baj kicsit halni is kell, egy létlepke körüllebben
Holnapra Isten rám nevet s üzeni; - Minden rendben! -

Veled szerettem volna

Férjem, Lászlóm emlékére

Veled szerettem volna bölcsülni még...
Szóágyásokba magot vetni el
Ahol helyet kap a csönd is,
S a jó szándék mindig szeretőn figyel.

Figyeli múltunk rezdülését
Hol kishúga már felnőtt egykoron,
S ha fájt is tán terheink súlya
Messzebbre láttunk mi minden templomon...

Nem kötött gúzsba elvárás átka
Szabadon adtuk azt mi volt,
Élő szeretet szentségét élve
Szerelmünk himnusza messze szólt!

S újra csak adtunk oly szeretetben
Mit e világban találni ritka kincs.
Egymásba forrt isteni szikránk,
Teremtő léte szent bilincs.

E drága érzés most is élő
- S bár elszólítottak, hát menni kell, -
Szóágyásaim közt látni vélem
Ahogy óvó emléked figyel...

Embert álmodok

Igeneimet régen megrostáltam
Már ritkán futok a lelkek elé.
Életemnek sokszor útját álltam,
Útonállásomba én rogytam belé...

Mert nekem fájt százszor, amikor hitették;
" Kettő meg kettő néha öt "
S akiknek hittem szent akarással,
Árva hitemre ők szórtak rögöt.

Sunyi félmosollyal figyelték futásom,
Mikor visszanéztem ígértek kincseket.
Útkereszteződés göröngyei között
Rádöbbentem, egyedül lépdelek...

S vártam a későket oly sokáig vártam
Nyirkos kiskabátom megcsípte a dér.
Gyermeki létem lassan felnövőben
Ráeszméltatnak, hogy mi mennyit is ér.

Mennyit ér várni kétes-szép szavakra,
- Tettekké Isten Ki váltja azokat. -
Görbe tükörben angyalok fogannak,
Szentté nemesülve látják magukat.

Szemeik fényét rút hályog takarja
De ők Istenfényben láttatják maguk.
Elhítetvén mit hinni akarnak,
A létezés kincse gyehennára jut.

Oda jut oda, hisz hitetnek hitetlen,
Pázsitot ígérve ott hol gaz terem.
Mindenség lelke suttogja csöndben,
- Álságos látszat, plusz gőg a négyzeten...

De nem, elég már elég!
Lélek értelméből koszorút fonok,
Hajnal előtt a Napot ölelve
Újrateremtett Embert álmodok...

Lassan már

egy meghatározó irodalmi lélekélmény szülte sorok ezek

Csak szavak hívnak keringőre engem
S ég kékje szab rám báli ruhát.
Istennek talán udvarhölgye lettem,
Verssé táncolhatom a létnek dallamát.

S néha már elhiszem, hogy angyalok kísérnek
Hogy bukottak-e? - az majd kiderül -
Ítélnem jogtalan, hisz magam is vétek,
Lépést is, szót is észrevétlenül...

Tudatlanságból, gőgből, haragból
- Vagy csak azért, mert ember vagyok -
Akarom hinni angyali módon,
Tánclépéseim közt lesznek tán nagyok.

Bár suta még minden, amit most érzek
- Istentől kapott áldó irgalom -,
Éteri ének hangjait hallva
Emberlét táncom szívemen ringatom.

S hívom az Istent szent öleléssel
Lépteim színét áldja meg,
- Táncolni hív téged is Ember! -
Előbb-utóbb tán elhiszed...

S bizony lesz úgy, hogy fáj minden lépés!
S inkább mezítláb mész tovább.
Lépted alatt a fűszálnak lelke
Engesztelően megbocsát.

Sőt, bársonyával megóvjja talpad
- Ne törje murva, hisz menni kell -
Útszéli kátyú szürke porában
Feladás démona ártón figyel.

De akkor jön ismét ezernyi dallam
Az élet kézen fog úgy vezet,
Halvány mosollyal köszöntöd csendben,
S lassan már újra élvezed...

Fehér József

Bemutakozás

Hódmezővásárhelyen élő, 15 kötetes író, költő vagyok. A Kárász József Irodalmi Kör alapító elnökeként, a Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének (MANE)

tiszteletbeli elnökeként és az irodalmi tagozatának vezetőjeként, valamint az Új Verőfény Irodalmi – Művészeti – Kulturális Magazin főszerkesztő-helyetteseként szolgálom az irodalmat. Elsősorban a szüleimnek köszönhetem, hogy az írói, költői pályát választottam magamnak élethivatásul. Földművelő-gazdálkodó emberként akarva-akaratlanul megszerettették velem az irodalmat. Gyermekkori verseim még a kézzel írott, „Mi világunk” gimnáziumi újságba is bekerültek. A 35 évi újságírói munka jó iskola volt a számomra, és hozzájárult ahhoz, hogy a gyermek-és felnőtt versek mellett drámai atmoszférájú novellák, derűs vígjátékok kerüljenek ki a tollam alól. Eddig öt novelláskötetem, négy gyermekverses könyvem, egy regényem és három meseregényem és két verses kötetem jelent meg. Színdarabjaimat (Játékpróba, Mentsük meg Tomit!, Kecskére káposztát?) nagy sikerrel mutatták be Hódmezővásárhelyen és vidéken is. Munkásságomat számos díjjal ismerték el: 2000-ben MÍNSZ - nagydíjas, 2005-ben Juhász Gyula emlékérmes, 2013-ban a Magyar Kultúra Lovagja lettem. 2015-ben Krúdy Bronz, 2020-ban Krúdy Ezüst emlékérmét kaptam. 2018-ban Kortárs Irodalmi Nagydíjban, 2019-ben MANE Irodalmi Nagydíjban részesültem. Ezt követően 2020-ban irodalmi munkásságom és közösségi munkám elismeréséért MANE Életműdíjat kaptam, 2021-ben MANE Örökös tiszteletbeli tagságot adományoztak a részemre. 2022-ben Krúdy Aranyéremben és az Év Prózaírója díjban, 2023-ban Kárász József Életműdíjban és Kláris Alkotói Díjban részesültem. Kláris Alkotói díjban és az Év Költője díjban részesültem.

A Szivárványhíd legendája

Régóta készülődött már az áradó folyó, s egy hallgatag, nyári éjszakán elhagyta medrét. Feketén hömpölygött az ár a partjára telepített, magas törzsű fák között, leszaggatva halászhálót, magával sodorva varsákat, csónakot. Sírva-nyüszkölve menekültek előle a vidrák, riadtan vágattak a közeli halászfalu felé az őzek, és fújtatva csörtettek – malacaikat sürgetve – a zöld kukoricások irányába a vaddisznók. Olykor egy-egy csapzott róka tűnt fel a tisztáson, kirázva ázott bundájából a vizet, és már rohant is tovább a falu házai közt vagy a veteményföldeken.

Meleg, álmosító éjszaka volt. A part mentén elnyúló, kis halászfaluban már mindenki az igazak álmát aludta, még Tunyogi uram, az öreg templom tornyába kirendelt őr is. Amióta tudják, hogy árad a folyó, minden este egy-egy falubelit küldenek fel a toronyba őrködni; és amikor majd megpillantja a fák között habzó-bugyogó vizet, félre kell vernie a harangot. Hogy mindenki el tudjon menekülni. Az árvíz azonban koszosan, feketén megállíthatatlanul hömpölygött a falu felé.

Tárnokiék portáján Marci, a kisbéres épp most óvatoskodott ki az istállóból, hogy bemásson az öreg Tárnoki legkisebb lányának, Zsuzsának az ablakán, ahogyan azt minden hajnalban szokta. Nappal nem találkozhatnak egymással, csak hajnalban, amikor senki se látja. Ilyenkor még meg is csókolhatják egymást. Virradattól Zsuzsának még csak az istálló felé sem szabad néznie, ne hogy szóba elegyedjen Marcival, aki mindig pirkadatkor kel. Tárnoki Zsigmond többször is megmondta a lányának, hogy nem adja egy éhenkórászhoz, aki csak vinné a földet, nem pedig gyarapítaná a családi birtokot.

– De mitől vizes ez az udvar? – nézett körbe döbbenten Marci, hiszen hetek óta még eső sem esett. Valahonnan pedig jön ez a víz! ...És koszos, és hordalékos! Kiöntött volna a Tisza?.. –Itt az árvíz!.. Itt az árvíz! – kiáltotta. De ezen a csendes éjszakán senki sem hallotta. – Mit tegyek, Istenem? – motyogta kétségbeesetten. Odaszaladt a lakóház udvari ablakához,

és bedörömbölt rajta. Bent lámpát gyújtottak, hálóingben Zsófi néni nyitott ablakot: – Ki az, és mit akar?

– Marci vagyok, a béres – kiáltotta –, kiöntött a Tisza, meneküljenek!

Aztán átugrotta a kerítést, és futott a templomhoz. Ott felszaladt a toronyba, és megrángatta a vészharangot.

– Mi az? Mi történt? – ocsúdott fel álmából Tunyogi uram.

– Így őrködik maga? – esett neki Marci. – Nem látja, hogy jön az ár?!

Az öreg csak habogott, és lerohant a toronyból, hogy a családját kimene-kíthesse.

Odalent lámpák gyulladtak, és hirtelen nyüzsgő méhkassá változott a falu. Kis idő múlva pedig már vágató szekerek hagyták el a települést. Mire a fiú visszaért, már sehol nem találta Tárnokiékat. Zsuzsára gondolt és felsóhajtott. Akkor nem szerette őt igazán ez a lány, ha nélküle elment. ...Vagy megorrolt volna rá, amiért ma hajnalban nem mászott be hozzá?

No, mindegy; az állatokat ki kell szabadítania az ólakból és az istállóból! Nem fulladhatnak bele a vízbe!

Az istállóban a tehenek és a lovak sügyéig ért már az ár, átázott a kötőfék, de azért sikerült elengedni őket. Amikor az egyik lóra felpattant, ismerős női hangot hallott az eperfa tetejéből.

– Ejnye, ejnye Marci! Te elmennél, engem itt hagynál?..

– Dehogy szerelmem – kiáltotta örömmel a fiú – ; én meg már azt hittem, hogy szó nélkül elmentél. Gyere le onnan, és ezzel a lóval mi is elmegyünk.

Zsuzsa lemászott a fáról, és leereszkedett Marci elé, a lóra.

Megdördült az ég. Hatalmas villám futott alá az égboltról, kettétörve a falu legnagyobb tölgyfáját, ahol minden tavasszal vidám ünnepen búcsúztatják el a telet. A nagy tölgyfa nélkül már nem lesz többé igazi tavasz-ünnepünk, gondolták; mi jöhet még?

Hajnali zápor zúdult a földre. Nem elég az árvíz? ...Most még az eső is?

Mire kiértek a kapun, összedőlt a ház. De nemcsak a Tárnokiéké, hanem a faluban szinte valamennyi épület fala.

– Ha majd visszavonul a víz–, mondta Marcinak Zsuzsa –, a folyótól kicsit távolabb kell egy új falut építenünk. ...Mert itt, a folyó partján ledönti házainkat az ár.

Közben elállt az eső, de az ár egyre emelkedett. A szegény ló már alig bírta el kettőjüket. Ekkor egy óriási szivárvány ereszkedett a földre. S ahogy a szivárványhoz értek, hosszú színes lépcsősort vettek észre a szivárvány-pillérek között. Szinte mindegyik lépcső más-más színben ragyogott.

Marci és Zsuzsa egymásra néztek, és a lovukkal elindultak a Szivárványhídon fölfelé. Nem tudták, hová, merre tartanak, de arra gondoltak, ott fent minden olyan szép és csodálatos lehet, ahol nem érheti őket soha semmi rossz ezután. Ahogy egyre feljebb értek, tündöklő fény áradt feléjük, és olyan gyönyörű zenét hallottak, amelyet még soha életükben.

Az újjáépített faluban még sokáig mesélték az egykori halászfalu történetét, és a Szivárványhíd legendáját. Sokszor elmondta maga Tunyogi uram is, hogy a saját szemével látta, amikor az öreg Tárnoki kesely lóva Marcival és Zsuzsával föl vágtatott az óriás szivárványra.

Ilonka esküvője

Nagy a sürgés-forgás most a Kovács portán, az istálló előtt, a gyepes udvaron. Ünneplőbe öltözött legények tréfálkozva lovakat fognak a szekerek elé. Némelyik mén ágaskodik, úgy kell visszafogni: Hőha-hő! ...Csak aztán el ne ragadjátok az ifjú párt – fenyegeti meg a Jani, a legfiatalabb kocsis nevetgélve a két almásderest, és virágokat tűz a lovak hámjába. Lányok érkeznek a tornácról fehér, puffos ujjú himzett blúzban, és azt énekelik: „Lakodalom van a mi utcánkban...”, majd gyors mozdulatokkal szalagokat kötnek mind a négy lőcsre, és hátul a saroglyára. Prüszkölve

megrázza fejét a pej ló, és megindul, mert menni szeretne. Nyughassatok már! – ragadja meg Jani a szekér rúdját, hogy visszatartsa a menyasszonyos fogatot. Mindenki izgatott, ember, állat egyaránt ezen a gyönyörű, verőfényes nyári délelőttön.

A konyha felől, a gangon át kihallatszik Terka néni, az öreg cseléd szomorúság éneke.” Asszony lesz a lányból..., a bimbóból rózsza...” – éneklik vele a többiek is kórusban, s a kezük szaporán jár. Kosarakba rakják a perecet és a kalács szeleteket. Amikor majd megindul a menet, a feldíszített szekerek mellett haladva kínálják, vagy fentről, a kocsikról a bámészkodók közé dobálják. Így szokás ilyenkor. ...De hol a vőlegény, kérdezi suttogva Zsuzsika, amikor abbahagyják a nótázást. Ugyan hol, csapják össze a tenyerüket vihogva a lánytársai; biztosan leskelődik, most öltöztetik a menyasszonyt a legbelső szobában.

Már hetekkel ezelőtt behozták Ilonkát, János menyasszonyát a városra, amióta a románok átlépték a Tiszát, a Csókási tanyán már cseppet sem biztonságos. A feldíszített szekerek menete egyébként is innen indul el, Kovács uram gazdaházától, hogy a fiatalok a templomban örök hűséget fogadjanak egymásnak. Míg a szép barna, karcsú Ilonkát hárman is öltöztetik a legbelső szobában, János a másikban egymaga készülődik. Arca simára borotválva, bajusza kipödörve, a szeme izgalomtól csillogó. Fekete nadrágját behúzza, igazítja fényes csizmájába; fehér gyolcsinget vesz, hozzá szép magyaros, sujtásos mentét. Időnként megpróbál leskelődni a kulcslyukon, hátha megláthatja Ilonkát alsószoknyában, de hiába, mert az öltöztető asszonyok eltömték a lyukat, így aztán nem láthat semmit. Kacsintva legyint rá, hisz láthatja még Ilonkát meztelenül is.

Gyönyörű lány, hogy odavan érte! Az elmúlt hetek alatt egyszer meglepte mosakodás közben, amint éppen félmeztelen volt, a mosdótál fölé hajolva. Jánost elfogta a vágy, amikor meglátta menyasszonya tejfehér hátát, és végig csókolta a gerincét, majd gyönyörrel megmarkolta leendő asszonya lágy melleit. Arra nem számított, hogy Ilonka kisiklik az ölelésből, és kis tenyere, melyet oly sokszor csókolt és simogatott, hirtelen csattanós pofont

mér a bal arcára. Nem szégyelli magát, kiáltott Jánosra, visszaél a helyzettel! Hogy bízzam így magára az életemet? Takarodjon ki a szobából!

János arcát napokig égette a pofon. Nem az ütés fájt neki, hanem a szégyen, ami akkor érte. Lelke mélyén igazat adott Ilonkának, hiszen teret engedett olthatatlan vágyakozásának, és megbízhatatlannak bizonyult. Olykor még érzi a pofon helyét. De azt a selymes, finom hátat és azokat a lágy melleket nem tudja feledni.

Nagyot sóhajt, és ezzel a sóhajjal igyekszik elengedni az emléket. Megnyálazott ujjával hátra simítja egyenes szálú, szőkés-barna haját, ahogy mindig is szokta. Felteszi fejére legújabb kalapját, igazít rajta, majd megnézi magát a nagy fali tükörben. Elégedetten bólint. Megpödrí a bajuszát, és mosolyogva kacsint hozzá. No, még néhány óra, és a templomban örök hűséget fogadnak Ilonkával egymásnak.

Asszonyokba ütközik János, ahogy kilép a gangra, sodorja – viszi az izgalom fűtötte lendület. Most az apja int neki: gyere már fiam, gyere! Baj van, nagy baj!

Kérdőn néz az apjára. Lukács szomszéd járt itt az előbb, gyűri be az idősebb János bajusza sarkát a szája szegletébe, és idegesen rág rajta. Azt beszél: már itt randalíroznak a románok a városban. Betörnek a házakba, udvarokba, és visznek, amit látnak. Aki ellenáll vagy akit kint találnak az utcán, vagy helyben lelövik, vagy elhajtják a városháza börtönébe. Hogy az a..., harapja el a káromkodást János; most mit csináljunk?

Lukács szerint el kéne halasztani az esküvőt, mondja az apja, és idegesen elsimítja homlokán a barázdákat. Azt nem lehet, töpreng magában. A marhát és a tyúkokat levágták; fő a paprikás, készül a sült. A vendégeket meghívták. Anya szülte őket is, buknak ki száján a szavak saját maga és a fia megnyugtatóására. ...Hátha nem annyira elvetemültek! – legalábbis háborút megjárt eszével szeretné azt hinni. Az esküvő mindenütt szent dolog! ...Legfeljebb meghívjuk a parancsnokot és néhány tisztjét a lakodalomba. S ebben maradnak, mert sem az esküvőt, sem a lakodalmat már nem mondhatják vissza.

András, az öreg kocsis jelenik meg, viseltes ünneplőben, csizmája kifényesítve: gazduram, a szekerek készen állnak, mikor indulunk? Mindjárt, bólint János gazda. ...Majd szólok. Most elmehet, András! Igenis, hajol meg az öreg kocsis, és kimegy a gangról a feldíszített, lovas szekerek közé az udvarra.

Végre megjelenik a tornácon Ilonka; Istenem, de gyönyörű! A fején mirtusszal ékesített menyasszonyi fátyol, hófehér ruháját fonott aranyöv simítja derekára. Mellette az örömszülők: Börcsök Pál és a felesége, Zsófi asszony elegáns magyaros viseletben. A menyasszony fátylát két rózsaszín ruhás, koszorús kislány fogja-tartja. Ott terem Tunyogi uram, a vőfély és szép cikornyás rigmusokban kikéri Ilonkát Jánosnak, akinél jobb férjet sehol nem találnának a menyasszony számára.

A legelső szekérre fölszáll a vőfély a zenészekkel. A menyasszonyos fogatra fölsegítik az ifjú párt, a következőre az örömszülőket, aztán meg a násznagyokat. Kitarul a kapu és megindul a nászmenet. Nyüszít a hegedű, sír a harmonika, és dűnnyög a bőgő. Valahonnan puskalövések rázkódtatják meg a levegőt. Mindannyian odakapják a fejüket, ügető fegyveres lovasok kanyarodnak be az utcára. Puskáikkal a levegőbe durrogtatnak, hangoskodnak, kurjongatnak. Románok, a fene vinné őket, jegyzi meg halalkan valaki. Reménykedjünk: hátha nem bántanak bennünket! Mégis csak egy esküvői menetet! Hátha... S úgy tesznek, mintha nem vették volna észre a lovasokat, és mennek tovább. Ha megállnának, egyenlő lenne a megadással. Húzd rá Gazsi, kiáltja a vőfély a zenésznek, és rázendít a zenekar, énekel a násznép: „Ennek a szép barna lánynak én leszek a párja...”

A lovasok elvágatnak mellettük; hála az égnek, kiáltja Tunyogi uram, mert arra gondol, hogy békén hagyják őket. De öröme korainak bizonyul, mert elébük kerülnek. Szedett-vedett népség ez, rabló, fosztogató banda, állapítja meg, és kénytelen megállítani a menetet. Boros kulacsot nyújt a bőrkabátosnak, akit a tíz tagú csapat parancsnokának gondol, és pereccel, kaláccsal kínálja, hisz a szekéren egyelőre nincs más.

A kulacsot elfogadja a bőrkabátos, nagyot húz belőle, de a pereces, kalácsos tányért kiüti Tunyogi uram kezéből. – Ezzel akarsz kifizetni, kutya?

– üvölti románul, és korbácsával végig vág rajta. A vőfély a halántékához kap, és a fájdalomtól felszisszen; érzi, hogy a füle mellett vékony csíkban megindul a vér. Nem beszéli a nyelvüket, de megérti a román szót. Kolozsvár mellett lakik a nagybátyja, gyerekkorában, de sokszor járt nála. Kutya vagy te, vág vissza neki magyarul. A bőrkabátos melletti kesely lovon ülő tolmács – lerí róla, hogy magyar – , máris románra fordítja.

Radu vagyok, a kapitány, üvölti a bőrkabátos, és olyan erővel csapja arcon a vőfélyt, hogy beesik a zenészek közé. Hogy merészelsz te engem magadhoz mérni? Tunyogi uram föltápászkodva kiegyenesedik és szemen köpi a tolmácsot. Lefogni, és golyót neki, ordítja a tolmács; hagyd, kiáltja Radu, ráérünk ezzel a végén is. Előbb szórakozzunk egy kicsit! Játsszatok, üvölt a zenészekre, akik máris nyekergetik a hangszereiket. ...De szép vagy, vigyorog dohánybarna fogaival a menyasszonyra; szállj le, és táncolj nekem!

Ő a menyasszonyom, ugrik föl János; mit szólna hozzá, ha én meg maga feleségét ugráztatnám! Itt most Radu az úr, bökdösi a mellét, és mindenki azt csinál, amit én parancsolok! – Bizonyosságul pisztolyával a levegőbe lő. – Megértetted?

Ilonka föláll, hogy táncoljon a kapitánynak, mert érzi, hogy tehetetlenek a fegyveresekkel szemben; de János rászól, maradj! Ha megteszed, ezek bármit megcsinálhatnak veled! ...Hát nem! Azért sem! – és parancsot ad az esküvői menetnek az indulásra.

Megállni, üvölti Radu, és a levegőbe lő. János apja menteni akarja a helyzetet. Látja, hogy nem szabad ezekkel vitatkozni, nem szabad ezeknek el-lenszegülni; mert gondolkozás nélkül lelőhetik az embert. Lukács uram, a szomszéd is megmondta. Gyorsan leugrik a szekérről, és meghajol Radu előtt, aki láthatóan élvezi a hatalmát. –Tekintetes kapitány uram! Nagyon kérem, engedjen minket utunkra, már várnak bennünket a templomban. Tisztelettel felkérem önöket, hogy csatlakozzanak hozzánk, legyenek a vendégeink! Szeretettel várunk mindenkit a szerény hajlékunkban rendezett lakodalomba.

No, ezt már szeretem, mondja önelégült vigyorral az arcán a parancsnok, és int, hogy indulhat a menet a templomba. Radu a menet élén halad négy megbízható emberével, a többit hátra küldi, hogy senki meg ne szökhesen. Szép kis csapdahelyzet, suttogja elkeseredetten Börcsök Pál, az örömapa a feleségének; de legalább élünk, jegyzi meg az asszony, mosolyt erőltetve az arcára.

Radu időnként hátra üget a menyasszonyos fogathoz, és rávigyorog Ilonkára. Ettől a vigyortól az ájulás kerülgeti Ilonkát, mert érzi-tudja, hogy ez a román őt akarja. Ments meg Uram, minket! Ments meg Uram minket! – suttogja fejét lehajtva. Nem mer fölnézni, mert ösztönei azt súgják neki, hogy azt a román parancsnok biztatásnak venné, és nyomban elrabolná. Rettegve imára kulcsolja a kezét, de nem történik semmi. A románok hangoskodnak, lövöldöznek; hiszen itt most ők az urak. Bekanyarodnak a templom elé. Eléjük siet Mihály atya, a pap, de amikor meglátja a románokat, keresztet vet és térdre ereszkedik: Magyarok Istenasszonya, segíts meg minket!

Radu fölnevet és rálő, a pap elvágódik. Valami fényesség csapódik a románok közé és fönt megdördül az ég. Radu és négy társa lefordul a lováról. A többi román észet veszejtve elvágtat, nehogy őket is utolérje végzetük. Mihály atya mindenki nagy csodálkozására lassan föltápászkodik. Csoda, kiáltják többen is, csoda történt! Mihály atya azonban fölmutatja a nyakában lógó keresztet, ami fölfogta a golyót. Köszönöm Istenem, emeli tekintetét az ég felé. Gyertek, kezdhetjük a szertartást!

Templomi orgonán felcsendülnek a nászinduló hangjai, és a riadt násznép megkönnyebbülten vonul be a templomba.

Kasza Mari mosolya

Isten háta mögötti, aprócska település volt Körtvélyes. Vert falú, fehérre meszelt házaiban néhány százan, ha éltek. Egy-két módosabb gazdát leszámítva, cseléd népek laktak ott, akik kevéske fizetségért még a

gyermeküket is elállították szolgálni. Mire felnőtt ember lett belőle, megszokta már, hogy „más keze-lába”. Békésen tűrte hát a sorsát egész életén át, nem lázadt soha semmi ellen.

Évszázadokon át csendesen folydogált a falubeliek élete, akárcsak a közelben kanyargó Tiszának a vize. A falut idegen szemek elől elrejtették az ártéri erdők, így aztán a körtvélyesieket elkerülték a háborúk, elkerülték a nagy történelmi változások. Harangozni is csak ritkán harangoztak. Néhány lakodalmat, keresztelőt, temetést leszámítva, hosszú időn át nem történt semmi említésre méltó a faluban.

Ma délelőtt azonban megszólalt a templom lélekharangja. Olyan jajgatva kondult, hogy abból már tudni lehetett: valakinek az életét magához vette a Teremtő. Mire beértek a földekről az emberek, Kapás Teri néni, a falu bábája és kerítő asszonya körbe fútván a falut, azt kiabálta, hogy Kasza Mari vízbe ölte magát. A halászok találtak rá a Tiszán,... lent, a Hínárosnál. A vasárnapi ruhája volt rajta.

– Az nem lehet – üvöltötte Talyigás Palkó –, az nem lehet! – És kezébe temette az arcát, úgy zokogott. Aztán meg leborult az út menti fészület elé és mint, aki megzavarodott, az öklét az égre emelte: – Miért hagytad, Uram?.. Miért hagytad?.. – Mintha Kasza Mari legalábbis az ő menyasszonya lett volna.

No, persze, lehetett volna... Ha Kasza Márton neki ígéri oda a lányát, Marit, nem pedig Menyhárt Boldizsárnak, a falu legmódosabb gazdájának. Akkoriban még Körtvélyesen is a vagyon volt az úr! Ha a széplányt a gazdag ember megkérte, annak adta az apja. A lány pedig beletörődött, az esküvő után meg hozzászokott az urához, hiába húzta a szíve máshoz. A szülők és a rokonok gondosan ügyeltek az esküvőig a leány tisztességére. Mert így vagy úgy, de a házasságból nekik is hasznuk származott.

Kasza Marinál is rendben lett volna minden, ha nem a szívére, hanem az eszére hallgat.

– De a szívnek nem lehet parancsolni – suttogta Bodor Zsófinak, az unkahúgának, az aratóbál utáni hajnalban, amikor Zsófi is ott aludt náluk.

Kisgyermek koruk óta mindig egy ágyban aludtak, mert vendég fogadására nem volt lehetőség Kaszáéknál, és olyankor a lányok még a titkaikat is

megbeszélték egymással. Így történt ez alkalommal is, pedig elmúltak már tizenennyolc évesek. – Amikor megláttam Talyigás Palkót – ragyogott fel Mari szép, halovány arca az ablakon bevilágító telihold fényénél – , úgy éreztem, hogy menten elgyengülök. Acélkék szeme folyton rám nevetett, és a tekintetéből valami huncut, kisfiús derű áradt. Képzeld, nevetgélve körbevették a marokszedő lányok, de ő csak nekem bolondozott. Érted Zsófi..? Nekem! Megérzi azt egy lány, ha tetszik a fiúnak.

– Bátorítottad...? – kérdezte rosszállóan Zsófi.

– Nem! Dehogya... – rázta meg a fejét Mari – , nem kellett őt bátorítani. Egy alkalommal, amikor nem volt a közelünkben senki, hirtelen magához húzott és megcsókolt. Beleszédültem én abba a csókba, és visszacsókoltam. Nem tehettem mást. ...Azóta is arra vágyok, hogy erős, ölelő karjaiba zárjon – sóhajtott. – Azt hiszem, ezt nevezik szerelemnek – nézett az unokahúga arcába, aki nemtetszése jeléül a fejét ingatta. – Tudom, hogyne tudnám – mondta sietve –: mi nem lehetünk szerelmesek. ...Különösen, akkor nem, ha odaígérték a kezünket valaki másnak.

Mondd, Zsófi, mit tegyek?.. Szeretem ezt a fiút,... nagyon szeretem!

– Verd ki a fejedből, amíg nem késő... – szorította meg Zsófi bátorítón Mari kezét. –...Mert nagy baj lesz belőle.

– Nem tehetem – suttogta –, elhagy az erőm, ha Palkó a közelemben ér. Éreztél már ilyet?..

– Még nem, de nem is szeretnék. Agyonütne az apám, ha megtudná – nevetett fel kényszeredetten, és idegesen beletúrt hosszú, barna hajába. – Engem Kocsis Gáborhoz adnak feleségül. Én nem keresem a szerelmet, megelégszem azzal, amit majd Gábortól kapok. Neked is így kéne..!

– Ma hajnalban, amikor felkért táncolni Menyhárt Boldizsár, a leendő férjem – rázkódott meg Mari –, végigfutott rajtam a hideg, ahogy hozzám ért. Gondolj csak bele Zsófiám, egy életet úgy leélni valakivel, hogy közben irtózol tőle!.. Talyigás Palkó még tánc közben is úgy tartott, mintha legalábbis egy kisasszony lennék... Olyan könnyedén, olyan finoman, mint aki igazán szeret. Vele akár a világ végére is elmennék – sóhajtott bele az éjszaka csendjébe.

Zsófi erre nem tudott mit mondani.

– Aludjunk! – javasolta. – Holnap korán kell kelni.

Hetekkel a báli éjszaka után, amikor Bodor Zsófi megtudta, mi történt, azonnal elrohant Kaszáékhoz; sírva ölelte át Mária nénit, és Márton bácsit, a két öreget, hogy megvigasztalja őket. Nagy tragédia Mari halála a számukra. Későn adta nekik a Teremtő és túl hamar vette magához.

– Jaj, Istenem! Jaj, Istenem! Hová tette ez a Mari az eszét?...Pedig hogy figyelmeztettem!

Úgy feküdt az ágyán Mari a szobában, mintha csak aludna. Gyertya égett az ágy támláján, a fejénél.

– A fénye majd bevilágítja neki utat a másvilágon – mondta sírdogálva Mária néni–, hogy Istenhez haza találjon!

– Bűnös vagyok!.. Nagy az én vétkem!.. – szólalt meg az öreg Márton háborgó lelkiismerete zokogva. – Nem tudom, hogy megbocsájtja – e majd nekem odaát a lányom, amit ellene vétettem? ...Hiába kérte, hogy vonjam vissza Menyhárt Boldizsárnak adott szavamat, mert irtózik tőle; felháborodásomban elkergettem a háztól. ...Ki hallott már olyat, hogy egy apa megmásítsa az adott szavát?! Ilyen nem történt még a faluban. Nagyon szerettem a lányomat, mert ő volt az egyetlen kincsünk... a szemünk fénye... a mindenünk..., de nem hozhattam szégyenbe a családukat.

Ez a bolond lány meg akkor Talyigás Palkóhoz ment, hogy együtt visszatérve, áldásomat kérjék közös életükre. Nem voltam eszemnél, mert felkaptam a vasvillámat, és azt kiabáltam: takarodjatok előlem! Én akkor annak örültem volna, ha Mari egyedül jön és bocsánatot kér, nem pedig azzal a gyalázatos Palkóval, aki elbolondította. Ez azonban nem volt elég!..

– Mit csinált még Márton bácsi? – kérdezte megrökönyödve Zsófi.

– Magamat akartam felmenteni: nehogy az a vád érjen, hogy nem vigyáztam eléggé a lányomra. Elrohantam hát Menyhárt Boldizsárhoz, és hamarjában elmondtam neki mindent. Az meg úgy fölmérgette magát, hogy azt hittem, menten megüti a guta. „Megölöm a gazembert! – ordította. – Megölöm azt a nyavalyás Palkót! – Majd azt kiabálta: – Ráküldöm a perzekutorokat. Ott fog majd megdöglenni a szegedi tömlöcben.” Aztán fölnyergeltette a lovát, és elvágtatott a perzekutorokért.

Kasza Márton ráborult Mari tetemére:

– Bocsáss meg kislányom, bocsáss meg! Nem ezt akartam. Én a legjobbat szerettem volna. De neked a gazdagság helyett a boldogság kellett. Én sem voltam boldog soha. De azt hiszem, anyád sem. Mégis itt vagyunk, élünk. Nélküled már ennek sincs sok értelme.

Egyszer majd talán minden megváltozik... Egyszer majd talán a lány választhat férjet magának.

Zörgettek az ajtón. Talyigás Palkó érkezett.

– Hogy mersz idejönni! Te... te...! – förmedt rá az öreg. – Azok után, amit tettél?

– Mi az én bűnöm a magáéhoz képest?...Az, hogy beleszerettem a lányába?

– Elcsavartad a fejét, összezavartál mindent! ...A dolgok megszokott rendjét, menetét. És a lányomat is örökre elvetted tőlem!

– Maga üldözte halálba! Ha hozzám adta volna, még máig is élne, szegény! De maga vasvillát emelt ránk...

– Ne veszekedjete már! – kiáltott rájuk Mári néni. – Van nekünk anélkül is éppen elég bajunk!..

– Nem veszekedni, búcsúzni jöttem én. Maritól... maguktól! Örökre elmegyek a faluból. Nincs nekem már itt keresnivalóm!

Kintről lárma hallatszott be. Mári néni kinézett a szoba utcai ablakán. – Megjöttek a perzekutorok, téged keresnek Palkó! Megvárjuk, amíg odébb mennek. ...Aztán futás, hogy elérd az ártéri erdőt!

– No, igyekezz már! – szólt rá az öreg is megenyhülve. – Nem venném a lelkemre, ha veled is valami baj történne!

Mári néni kinyitotta az udvarra nyíló ajtót:

– Isten áldjon meg, fiam! – simította meg az üldözött karját.

Kint már erősen alkonyodott, a gyümölcsfák közé bevette magát a sötét. Palkó lassan kiosont a házból és a szilvafák alatt futásnak eredt a nádas irányába, hogy minél előbb elérje az erdőt. Mindhárman elnehezült szívvel, sóhajtvá néztek utána. Az öregasszony még állt ott egy darabig, majd meggyújtotta a szobában a petróleumlámpát. Amikor mindhárman a halottra néztek, úgy tűnt nekik, mintha mosolyogna. Zsófi búcsúzólul még megölelte őket, és elindult hazafelé, a porcsinos úton.

Derengő hajnalon

Lehet, hogy nincs több,
lehet, hogy van még –
Vágtatok az égen
–lovam hátán tajték.

Lehet, hogy nincs több,
lehet, hogy van még –
Derengő hajnalon
puha tenyeredből
harmatcseppet innék.

Lehet, hogy nincs több,
lehet, hogy van még –
Gerleszavú nyárban,
akácvonulásban
Veled messze, messze szállnék.

Gáll Júlia

Bemutakozás

Gáll Júlia vagyok, Dunavarsányban élek férjemmel. Mindig irodalomkedvelő voltam, vagyok. Gyermekkoromban is írogattam verseket, szerettem rímekben beszélni. Sajnos, az akkori írásaimat nem vettem elég komolyan, így elhallódtak. Sok szavalóversenyen, irodalmi esteken vettem részt, tanáraimmal együtt szavaltunk, felolvastunk.

Bölcsőmet a gyönyörű Erdélyben ringatták. Erdély örök szerelem, évente oda megyünk itthonról-haza. A nagy diktatúra alatt Marosvásárhelyről Budapestre költöztünk, itt végeztem a Számviteli főiskolát.

Sok megpróbáltatáson mentem keresztül, mint sokan mások, nagyon sok embert ismertem, szerettem meg, remélem kölcsönösen. A Múzsám 2018-ban talált újból rám, akkor kezdtem el komolyabban írogatni. Nyomtatva Antológiákban, Magazinokban, valamint online több internetes felületen jelentek meg írásaim. Nagyon hálás vagyok olvasóimnak, figyelnek, biztatnak, ami nagyon megtisztelő és jóleső érzés.

Választunk magunknak csillagot...

Hold udvarán csillag ragyogott
a Földre szórta ezüst sugarát
szívünkben forró tűz lobogott
szellő suttogta a vágy sóhaját.

Csendedbe burkolózva vártam
tervezhetjük együtt a holnapot,
s te azt kérdezted átölelve vállam
választunk magunknak csillagot?

Az égbolt végtelen szépsége
ragyogott ránk biztatóan
szorosan egymást átölelve
kutattuk sorsunk a teliholdban.

Hajnalcsillag ránk mosolygott,
kábultan búcsúzkodni kezdtünk.
Nem találtunk magunknak csillagot,
így ez maradt egyetlen emlékün.

VII. Szonett

Első szerelem

Szonettet írni régmúlt szerelemről
nem olyan könnyű higgyétek el nekem,
csókja édes volt, soha nem feledem
mámoros érintés a szeretettől.

Arca bársonyos, kedves volt a hangja,
csillagok alatt sétáltunk esténként,
dalolva táncoltunk a Holdnak fényén,
kedvenc dalunk, csak a madarak dala.

Oly régen történt már alig emlékszem
barna hajamon fénylett a telihold
ahogy átöleltél, még most is érzem.

Itt a tavasz, őszülő hajamra hull
cseresznyefánkról sok apró kis szírom,
szép emléktől a szív újra lángra gyúl.

Keresem...

Én minden reggel keresem
szerelem fényét szemedben,
lesem lelkednek rezgését
várom karod ölelését.

Én minden reggel keresem
két szemed mit ígér nekem
ajkad mosolyog, rám ragyog,
végtelenül boldog vagyok.

Este, reggel még keresem
vágyadat égesse testem,
mint a hóvirág kinyílunk
a tavaszban kivirulunk.

Egyoldalú érzések

Tudod, sosem gondoltam,
hogy ez megtörténhet,
tudod sosem hittem,
hogy örökké szeretlek
pedig mennyi mindent
tettél az ellen, hogy kettétörd
a szeretetemet.

Tudod, próbáltam megérteni
kívülállóként magamba nézni
mi az mi nem távolít el
szívem csak téged követel,
minden percben rád gondolok
reggel elmész illatodba bújok,
s csak fuldokolok.

Tudod, az egész életem
ebben a furcsaságban telt
nem néztem mit kapok csak adtam
s úgy gondolom ma is: így jól van,
de néha rám tör a hiány
te miért nem gondolsz így rám
jobb ha nem kérdezem...

Így utólag...

tudom, hogy hívtál azon az estén
mikor már elmentek mind a fecskék
virágok kókadoztak, régen volt eső
lelkemet kikezdte a múltó idő

láttam, hogy a fa koronája hull
a föld alatta színesbe borul
nap későn kel hosszú az éjszaka
a vágy elcsendesül, nincs több csoda

tudom, hogy hívtál azon az estén
de maradtam a megszokás keblén
szerelem fájáról már hullik a lomb
tudom a szívem egy kicsit bolond...

Ha múlik a szerelem

Fényt lesünk a hajnalhasadásban
csend szitáján szűrjük a reményt
illúziót kergetünk magunkban
kiszínezünk minden kis szürkét.

Emléket idéznénk, ha lenne erőnk
de csak egy kis borzongás, ha ér,
hanyatlik már bennünk az életerő
színforrásunk apad, szűkül a tér.

Az ígéret ablaka rég bezárult
dalunkat messzire fújta a szél
szerelem ajtajához nincs már kulcs,
könnyem harmat lett kertünk fűvén

Szerelem illata

Mikor szerelem érinti szívem
mint áramütés égeti testem
virág nyílik a kopár hegycsúcson
csillámport hint szellő a lombokon.

Elég hogyha hozzámér kezed
vágyak szárnyán száll a képzelet
ölelése maga a mennyország
soha ne múljon ez a boldogság.

Éjjel a Hold ránk mosolyogva néz
ajkunk összeér édes, mint a méz
kék illata betölti a lelkünk
összeforrva egy testként ébredünk.

Ha elér a szerelem

A szerelem ajándék nem döntés kérdése
ha szívedet érinti, boldog leszel tőle
melengetőn hirtelen robban a szívünkbe
őrizzük elrejtjük senki el ne vegye,

a szerelem ha kölcsönös, szerződés a vége
lelkünk is egybeforr, fontos leszel tőle
egy másik szív és lélek gazdagodik véle
szeretetté válik két szív szövetsége,

a szerelem jóságos, a szerelem
türelmes, s ahogy repülnek az évek
szeretetté alakul, amit nagyon féltesz
mit Isten egybeköt, nem válhat széjjel,

Legyen építő jellegű mind a két félnek
ha jön egy csábító, ne engedj a kénnek
fogjad a kezét, ápolj, a lelkét segítsd
tudd, Isten kegyeltje vagy kaptál egy nagy kincset.

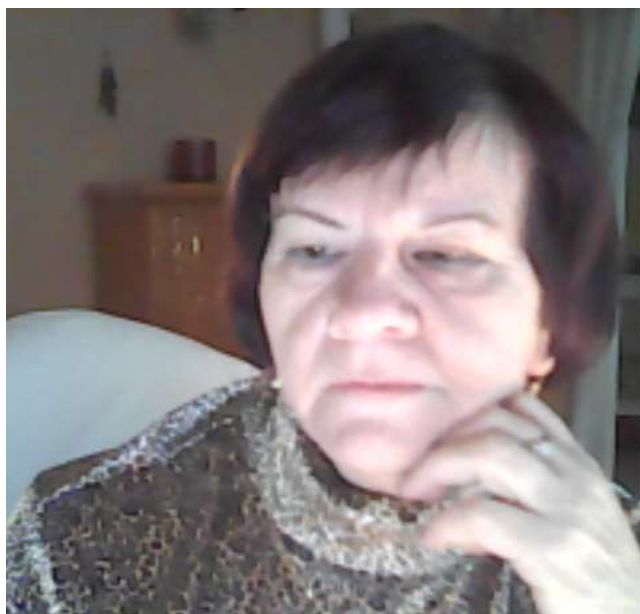
Tengerparti szerelem

Langyos szél söpörte a partot
süppedő homokban lépdeltünk,
nap sugara tengerben landolt
maradni akart ő is velünk.

Szellő hozta sós víz illatát,
a szívünkben szerelem égett,
lábunk alatt kagylók siratták,
hogy életük így ért ma véget.

Hajnali fényben átélhettem
életemnek legszebb álmait,
csókokkal borítottad testem
hold őrizte szívünk rezgését.

Fürödtünk egymásnak szemében,
vágyaink felértek az égig,
ha felidézem a szememben
az emlékeim könnye fénylik.

Gidófalvi Ilona

Bemutakozás

Gidófalvi Ilona vagyok, lánynéven Kacsó. Születtem Nyáradsejében, Maros megye, 1951. január 13.

Éltem Székelykakasdon a férjemmel. 1979-ben született két gyermekem, egy ikerpár, egy fiú és egy lány.

1994-ben települtünk át Magyarországra, és 5 évre rá özvegyen maradtam. Most Albertirsán lakom.

Dénes Lidi

Az alsó úton laktak Dénes Béni bájék. Jó gazdaság, nagy ház, nagy csűr, két szép ló, mint bármelyik más falusi gazdánál. Szép és nyugodt életük volt akkor a falusi embereknek. Sokat dolgoztak, de nem éheztek, volt minden, ami az emberi létszükséglethez fontos volt. Kollektívről hallottak ugyan, volt már az országban, az alföldi részekben, de itt fent a hegyek között nem fenyegette még ez a veszély. Ők maguk is azzal nyugtatták magukat, hogy itt ezen a dimbes-dombos vidéken lehetetlen lenne közös gazdaságot, összevont földterületen megvalósítani.

Nem volt csergő óra, nem is volt rá szükség, mert nem kellett percre pontosan felkelni. Nem kellett sem vonatot, sem buszt elérni. Amikor a Nap kelt, keltek ők is, ahogy a természet órája diktálta. Volt amúgy a házaknál falióra, tudták követni az időt, de nem volt annyira fontos. A mezőn meg szintén nem számított egy negyedóra, félóra. A faliórát egy nap egyszer felhúzták, és ezzel ki is merült az időmérés, és ellenőrzése az idő múlásának. Ez az óra minden órában csengetett annyit ahány óra volt. Karóra sem volt akkor még senkinek, hiszen paraszt embernek arra nincs szüksége, az úri dolog. A mezőn a Nap állásáról látták mennyi lehet az idő, és délben kihallatszott a faluból a déli harangszó hangja. Akkor tudták, hogy 12 óra van. Ezt úgy mondták: "harangoznak délre". Ilyenkor, ha magukkal vitték az ebédet, akkor leültek és ebédeltek. Vagy ha otthonról

hozta ki valaki, akkor annak harangszóra ki kellett érni az ebéddel a mezőre. Megszólásra adott okot, aki nem ért ki időben. Ezt úgy szokták mondani, hogy „kiviszi a delet.” Amikor megérkezett, aki kivitte a delet, mindenki abba hagyta a munkát, kerestek egy jó árnyékot, ahol mindnyájan elfértek. Ez nem volt valami nehéz dolog, mert hegy-völgyes vidéken sok a fa, nem kell messze menni árnyékért. Forráskutak is voltak a határban, onnan hoztak friss forrásvizet agyag korsóban, vagy üveg fonott korsóban. Az üdítők és mindenféle mókuszvizek ismeretlenek voltak az ők számukra. Ital volt a tiszta forrásvíz, és aki ezen kívül más italt akart inni, ahogy mondani szokták: „étel előtt pálinka, étel után bor.” Itták is, főleg a férfi - népség a jó házi pálinkát, amit ők főztek gyümölcsből, és a tiszta házi bort, amit saját szőlőjük terméséből sajtoltak. .

Télen előkerültek a lóval húzható szántalpak, és azzal hordták ki a trágyát a földekre. Az estét megnyújtották különböző téli szórakozásokkal, ünneplésekkel, de ilyenkor sem volt pontos lefekvés és felkelési program. Nappal eltelt az asszonyoknak a sütés, főzés, fonás, szövés az idő. A férfiak az állataikat gondozták, etették. Este fonókat rendeztek, ahol vitték a guzsalyakat, ott fontak, és különböző szórakozással telt el az este. Szoktak rendezni tollutépő estét, amikor is a nyáron meggyűjtött lúdtollakat szépen lefosztották és abból lett a pihe párna. Gyapjútépő kálát is szoktak szervezni, ahol szépen széttépték puhára a gyapjút, abból lett a paplan. Ezek az esték nagyon vidáman teltek: viccelődésekkel énekléssel. Nem volt televízió, sem magnó, CD, ilyesmi. Nem hallgatták a zenét, hanem maguk énekeltek. Akkor a fiatalágnak nem rozsdásodott be a hangja, mert naponta énekeltek.

A mezőn munka közben is gyakran énekeltek.

Nyáron a kapálásnál, aratásnál az volt a szokás, hogy a lányok, asszonyok vittek magukkal dolgozó ruhát. Nem mentek az úton azzal, amiben dolgoztak. Az öltözék két részes, illetve három részes volt. A bő, ráncos szoknya, a felső blúz, és a pántos kötény, amelynek szép mintásnak, és nagyon tisztának kellett lenni. A szoknya alatt lenni kellett még egy alsó szoknyának is, ami még jobban kiemelte, ahogy akkor mondták: a lányok farát, és szépen rengett rajtuk a szoknya, ahogy mentek. Akkor nem a csont sovány, agyon diétázott lányok, asszonyok voltak a tetszetősek, hanem akin mutatott a ruha, és kellő fizikai erőnléttel dolgozni is tudott. A dolgozó szoknya és blúz ugyanolyan varrású és anyagú volt, mint az utcai, csak az egy régebbi, használtabb darab volt. Mindig az újabb volt a

kijáró, és a vásottabb a dolgozó ruha. Nem volt uniformizált munkaruha, hanem mindig a viseltesebb lett a munkaruha, és az új az utcai. Tökéletes elrendezés volt, nem ment kárba, nem volt megunt, eldobott ruha, hanem teljesen elhasználódott ilyen formában.

Öltöző szekrény sem kellett, általában egy bokor mögött, diszkrétan átöltöztek, az utcai ruhát szépen összehajtva rátették egy bokorra, és felvették a dolgozó ruhát. Az alsó szoknya ott volt, úgy, hogy ha valaki meglátta, úgy sem látott semmit. Az öltözködés versenyszerűen ment, főleg a lányok között, kinek van szebb szoknyája, és ki tudja ügyesebben ringatni a szoknyát a farán. A legények, a férfiak ezt figyelték. Akkor ez volt a szexi, csak ők nem ismerték ezt a szót.

Dénes Lidi, aki a Dénes Béni bá' leánya volt, szép szál, magas leány volt. Termetre, tisztaságra, munkára megfelelő, de szépnek nem volt mondható. Ez azért volt, mert az elülső fogai egy kicsit nagyok és kiállóak voltak, ami nem vált előnyére egy fiatal lánynak. Az anyjától örökölte ezt a fogállást. Akkor és ott nem volt ismerős a fogszabályzó használat, mindenkinek úgy nőtt mindene, ahogy a természet adta. Szabad tere volt az öröklött előnyöknek és hátrányoknak.

Kacsó Sándor és Miklós, testvérek voltak, szintén a módosabb gazdák közül való. Ez a két fiú testvér egy családból házasodott, így a feleségeik is testvérek voltak, a Miklósé Eszti, és a Sándoré Éliza. Egy idő után történt valami Sándoréknál, valamiért már nem mentek jól a dolgok. Lehet az is feszültté tette őket, hogy elmaradt a gyermekáldás. Egy ilyen családi veszekedésen Eszti rajta kapta őket, és mikor rászólt Sándorra, odalépett és meglökte, úgyannyira, hogy Eszti el is esett. Azt mondta Sándor Eszti-nek: „mi vagy te, kicsi isten, hogy beleszólsz a dolgunkba?” Ezzel még jobban megbántotta Élizát, aki erre összecsomagolt és elment haza a szüleihez.

Sándor megtette a kötelességét, amit ilyenkor tenni szoktak a férfiak. Elment az anyósáékhoz, bocsánatot kért, megígérte, hogy nem fog többé ilyen dolog előfordulni. Hívta Élizát vissza, hogy folytassák tovább a közös életüket. De Éliza hajthatatlan maradt, nem ment vissza, hanem beadta a válást és törvényesen elváltak. Éliza nem sietett másik férfit keresni magának, csendesen élt tovább a szülei házábanál.

Egy elvált ember már nem ütötte azt a mértéket a kérők táborában, mint egy legény. Sándor tudta, hogy ő már nehezebben kap egy olyan szép leányt, amilyen Éliza volt, mikor feleségül vette. Neki egy olyan leánynál kell próbálkoznia, akit egy kicsit valamiért elvetnek a házasulandó legények. Ez volt Dénes Lidi. A Lidi szülei örvendtek a Sándor közeledésének, hiszen hozzájuk illő gazda volt. Az, hogy elvált az nem olyan nagy baj, a jó az, hogy nincsen gyermek és a vagyon nem bánja kárát.

A baj az volt, hogy Lidinek volt egy szerelme, akit ő nagyon szeretett, de az apjáiék tiltották tőle, mert az egy szélhámos hírében álló legény volt, és nem hitték, hogy igazán szereti a lányukat. A másik ok a tiltásra az volt, hogy az a legény márkodi volt, egy másik faluból való. Mindenki arra igyekezett, hogy ha lehet, a faluba adja férjhez a leányát. Akkor az volt a szemléletmód, hogy csak annak kell kimenni a faluból, aki nem kelt el a faluban. Erre volt is egy mondás: „jobb egy malac a faluban, mint egy malacos koca más faluban.” Ez fura, de azok az emberek, akkor így gondolkodtak.

Amúgy szép, szemrevaló legény volt a márkodi Csont Peti, jó gazda-ember gyermeke, csak féltek a lányok vele komolyan szóba állni, mert nem hitték, hogy valaha hűséges férj lesz belőle. Ettől féltek Béni bájék is, ettől akarták megóvni a lányukat. Féltek, hogy nem fogja majd a lányukat megbecsülni, mindig is egy megalázó, félrejáró férj lesz belőle. Senki nem akar a gyerekének rosszat, legalábbis szándékosan nem, és ezért is volt a nagy tiltás. Ezért két kézzel fogták Kacsó Sándort, arra gondolva, hogy majd Lidi elfelejti Csont Petit. Lidi nem félt a következményektől. Ő csak annyit tudott, érzett, hogy halálosan szerelmes Petibe.

Azért elfogadta a Sándor udvarlását, ahogy az apjáiék elvárták tőle. Tudta, ha, hozzá akarják adni, ő semmit ellene nem tehet. Abban az időben mindenki úgy érezte, hogy nem mondhat nemet a szüleinek, és azt kell tennie, amit ők jónak látnak.

Eljött az esküvő ideje is annak rendje módja szerint, ahogy szokásban volt. Tíz nappal előtte elmentek a Néptanácshoz, ami a bejelentés volt az esketés napjára. Az esküvő reggelén feldíszített lovas szekérrel lementek Magyarósra, az anyakönyv-vezető előtt megesküdni, ez volt a hivatalos, törvényes esküvés. Délután következett a templomi esküvő, ahol a pap adta össze őket. Ide ment az egész násznép felpántlikázott lovak húzták a szekereket. Az első szekéren ült a menyasszony, a vőlegény és a

násznagyok. a másodikon a koszorús lányok a vőfélyekkel. A koszorús lányok a vőfélyek ölében ültek, így nyolc személy is elfért egy szekéren, a kocsison kívül, mert ő elől a hajtó ülésen, vagyis a bakon ült. Utána a többi szekereken a vendégek fontossági sorrendben haladtak. A lakodalmas menet végig az úton énekelt, a lányok, asszonyok közben rikkantottak: „íjj, júú!” Amíg végig vonult a lakodalmas menet a háztól a templomig, persze a leghosszabb utat választották ilyenkor, szinte megkerülve az egész falut a látvány kedvéért. A kapukban kiálltak a bámészkodók, akik látni akarták a menyasszonyt. Meg kellett nézni szép volt- e a menyasszony, milyen volt a slájerje és mekkora volt a menet Ez volt a szokás, és azt úgy mondták, hogy „meglessük a lakodalmat”, vagy „megyünk lakodalmat lesni.”

Pedig egyáltalán nem lesték, nyíltan kiálltak a kapukba, vagy éppen a templom előtti téren álltak. Ezeket a lesőket illet megkínálni pálinkával és kaláccsal. Tehát a falu apraja nagyja tudta, hogy Dénes Lidi ma megy férjhez Kacsó Sándorhoz.

A templomi szertartás alatt a szekerek álltak a templom előtt. A leselkedők egy része bement a templomba, a másik része kint állt és várt, míg kijön az összeadott ifjú pár, és a vendégsereg. Innen még nem mentek el rögtön, hanem a zenészek húzták, és a templom előtti térségen táncoltak. Csak egy kiadós vigalom, táncolás után mentek vissza a lakodalmas házhoz, amely a Lidiék házuk volt az alsó úton.

Ment a dinom-dánom, vacsora, vőfélyek rigmusa, elbúcsúztatják a menyasszonyt anyjától, apjától, egyetlen testvérétől, szülei házatól, ahol felnevelkedett, mert ő egy másik családhoz fog tartozni ezután. Közeledik az éjfél. Mindjárt menyasszonyi tánc, és a kontyolás következik, bekötik a fejét fejkendővel, és innentől már asszony, nem leány többé.

Mielőtt ez bekövetkezett volna, Lidi mondta, hogy ki kellene menjen a wc-re. Akkor még mindenkinek pottyantós wc-je volt, hátul az udvarban, valahol a kert kapunál, vagy egészen hátul a kertben. Ki, hova tervezte meg az elhelyezését. Lidit elkísérte két asszony a kerítésig, tovább is akartak menni, segíteni, elbánni a slájerrel, de ő azt mondta – nem kell, elboldogul egyedül. Álljanak csak meg a kerítésnél, és várják meg amíg jön. Állnak az asszonyok jó ideig, beszélgetnek, ami a figyelmüket elterelte, hogy állandóan a wc felé nézzenek. Egyszer aztán oda szól az egyik asszony: „menjek, Lidi, segítsék?” – semmi válasz. Még várnak egy keveset, újra odaszólnak, semmi válasz. Odamennek, egészen az ajtóig, kinyissák, és

sehol senki. Amint a kert végére felnéznek, kint az oldalban látnak egy olyan mozgást a sötétben, mintha lovakkal szekér haladna el. Mikor bementek, azt sem tudták mit mondjanak, hogy kezdjék, hogy a menyasszony nélkül jöttek vissza. De szinte kitalálták a bent lévők, hogy mi történhetett. Megérzésként mindenkinek eszébe jutott Csont Peti és a tiltás. Béni bá' lóra pattant, de már csak annyira érte be őket, hogy meglátta a valóságot, hogy Petivel szökik el Lidi. Egyébként, az elszöktetés, leányszöktetés nem volt egy ismeretlen fogalom. Nem egyszer megtörtént, hogy egy éjszaka elszökött a leány azzal a fiúval, akit szeretett, de tiltották tőle. Aztán majd később úgy is megbékéltek a szülők, ha hamarabb nem, akkor, amikor megszületett az unoka. Egy ilyen szöktetésből a lányra nézve annyi volt a hátrány, hogy nem lehetett slájeres, fehér ruhás menyasszony. Ezt vállalnia kellett, hogy ha elszökött, ez a szép, és ünnepélyes dolog kimarad az életéből.

Akkor még nem volt divatban az, hogy évekig mindenki tudtával együtt élnek, aztán eszükbe jut, hogy megesküsznek és megrendezik a szűzies menyasszonyos esküvőt.

Lehet Lidi okos volt, azért játszottá így meg, hogy menyasszony is legyen, és mégis azzal megy el, akit szeret.

Ezek után nincs mit mondani a szülők haragjáról, a vőlegény szégyenéről, a jelenlévők döbbenetéről, na meg a falu reggeli hírműsoráról. Lidi így szervezte meg. Hogy miért így és miért nem előbb állott ellen a szüleinek? Bátor volt a maga módján, nem ment férjhez ahhoz a fiúhoz, akit nem szeretett, azzal szökött el, akit szeretett.

A vége azért jó lett, mert, amitől Béni bá'-ék féltették a lányukat, nem következett be. Szerette és megbecsülte Lidit Peti, rendes családapa lett, két gyermeket neveltek fel együtt, és boldogan éltek, mint a mesében. Látva ezt, egy idő után Béni bájék is megbékültek és jó vejük lett Peti.

Sándor mit tehetett a maga szégyenével, és bánatával? Mit érezhetett Éliza? Kárörömöt, vagy inkább sajnálatot? Hiszen ez az ember valamikor mégis csak része volt az életének. Ha szerette Sándort, csak sajnálni tudta és együtt érezni vele. Esetleg mégis Esztinek lett volna szerepe a békítésben? Azt nem lehet tudni. Az történt ez után, hogy Sándor újra megkérte Éliza kezét, és ő igent mondott. Újra megesküdtek, együtt éltek le az életüket, csak ketten, gyermekük nem született.

Erre most mit mondhatnánk, Ha az élet valakiket egymásnak rendel, nem kerülhetik el a sorsukat? Vagy csak véletlen, az élet furcsa játéka az ilyen? Ez, az, amit mi emberek nem tudunk. Nekünk csak az a dolgunk, hogy szeressünk és megbocsássunk.

((történt kb. 1957)

Szellemjárás

Nem lehetett több 30-35 évesnél Forrai Ilona, de én akkor már öregnek láttam. Jóval öregebbnek, mint az én anyámat, aki egy fürge asszony volt és választékosabban öltözött, mint a falu többi asszonyai.

Láttam, amint a szomszéd kertben dolgozott, illetve csak dolgozni szeretett volna. Az öltözéke hosszú bő szoknya, hosszú ujjú blúz, nyáron is, és homlokra bekötött fejkendő. Sántított, amint ment, és az egyik karját is furán mozgatta. Ez egy bénulásos állapot volt, most már tudom, de gyerekként érthetetlen volt számomra. Közelről látni lehetett az arcán, hogy nagyon szép asszony lehetett egészséges korában. Beszélni sem tudott, csak mosolygott szegény, ilyenkor nagyon szép volt és ártatlan. Észrevettem, hogy nem jár a mezőre, mint a többi asszony, csak otthon tipeg-topog. Megkérdeztem anyámtól, hogy miért van ez? Ő erre azt mondta: „Ilona nénéd beteg.”

Kissé zavarban voltam, de nem kértem több magyarázatot, csupán magamban fontolgattam, hasonlítottam a dolgot.

Még láttam olyan asszonyokat, akikről azt mondták, hogy „beteg”, főleg fiatalabbak, akik szintén nem dolgoznak annyit és úgy, mint a többi falusi asszony. Otthon voltak nyáron is, leánykolt szobában, vagy kint a ház előtt a szőlőlugas árnyékában, miközben a többi asszonyok halálra fáradtak a mezőn a kánikulában.

Az én anyám nem volt beteg, azt biztosra tudtam, mivel ő tavasztól, őszig a mezőn dolgozott. Télen is font szőtt, varrt, foltozott. Egyszerűen őt csak dolgozva láttam. Panaszkodni sem hallottam a munka miatt, mindig azt láttam, hogy örömmel teszi, és minket sem nagyon engedett henyélni.

Nekem gyerekként nem létezett a jó lét, vagy a rafinéria fogalma. Nehezen érthető volt, hogy valaki fiatal, nem is beteg, és mégsem jár a mezőre. Ez törvényszerűen fogalmazódott meg bennem, hogy a munka alól, főleg a mezei munka alól, csak az öregség és a betegség jelent mentséget.

Ilona nénémet nem irigyeltem, mert ő jól láthatóan beteg volt. De ismertem olyan asszonyokat, akikről nem csak láttam, hanem szinte

megéreztem, hogy nem is betegek, csak nem akarnak dolgozni, főleg a mezőn, mert azt láttam, hogy a háztartási munkákat ellátják. Kicsit irigyeltem is ezeket az asszonyokat, hogy elhiszi nekik a férjük, hogy betegek, milyen jó nekik! Ez az irigység onnan eredt, hogy én sem szerettem járni a mezőre, de elég korán rákényszerítettek erre a munkára. El is döntöttem magamban, hogy, ha majd felnövök, férjhez megyek, én is ilyen beteg asszony leszek, hogy mentesüljek a mezei munkától. Majd a háztartási munkáimat, mosást, főzést, takarítást, kertgondozást szívesen elvégzem. Az nem lesz nehezemre. Annyira nem akartam beteg lenni, mint Ilona néném, csak annyira, hogy ne kelljen járjak a mezőre.

Ilona nénémnek volt egy lánya, aki jó pár évvel idősebb volt tőlem. Őt is Ilonának hívták, és egy fia, Laci, aki egy évvel fiatalabb volt tőlem. Én Lacival szoktam játszani a kertben, mert kertszomszédok voltunk. Láttam, hogy, Laciékról nem az anyjuk gondoskodik, mint általában máshol, hanem a nagymamájuk. Egy kicsit irigyeltem is őket ezért, gondolván, hogy, ha az én anyám is beteg lenne, akkor rólam is Nanó gondoskodna, aki nem volt olyan szigorú, mint az anyám. Egész nagy koromig úgy gondoltam, hogy az anyám nem is szeret, hisz mindig csak a szigorúságot, a szabályokat tapasztaltam tőle.

Mi minden megfordul egy gyermek fejében, és csak hallgat vele, mert senki nem is kérdezte meg, hogy mire gondol. Ott és akkor senki nem törődött azzal, hogy mi jár egy gyermek fejében, miről gondolkozik. A gyermeket gyermekként kezelték, szót kell fogadni, ha nem kikapsz, és kész.

Nem kérdezték, hogy mit szeretne, hogy szeretné, vagy mit gondol magában?

„Gyermekpszichológia?” – még a szót sem ismerték, nem hogy tudták volna, mit jelent.

2.

Őket is úgy nevelték annak idején, hogy szót kellett fogadni, hálás kellett lenni, hogy gondoskodnak róluk. Ezt adták tovább, és jogosan várták el az engedelmességet, amit tőlük is elvártak annak idején.

Ezek csak gyerekes gondolatok voltak. Felnőttként már mindenki tudta, hogy a szülői szigorúság és elvárás nem szeretethiány.

Laciékról az apai nagyanyjuk gondoskodott, akit ők Nagymamának hívtak. Nagymamá özvegy volt, a férje meghalt a háborúban. Őt már egészen öregasszonynak láttam, pedig valószínű nem volt több ötvennél.

Ez azért is volt, mert mindig feketében vagy egészen sötét ruhákban járt. Az úgy volt akkoriban, hogy, ha valakinek meghalt egy közeli hozzátartozója, főleg, ha a férje, komolyan meggyászolták, és már később sem jártak nagyon rikító színekben. Csodálkoztam is magamban, hogy ha olyan idős, mint ahogy én látom, hogy bír annyit dolgozni? Nem lehetett neki könnyű: felvállalni az egész háztartást, de azt hiszem szívesen tette, mert szerette a fiát és az unokáit.

Péter sógoromat, az Ilonáék apját leginkább csak úgy láttam, hogy mezőre menet, vagy jövet, szekérrel, vagy tehenekkel, vagy lovakkal.

Egyik alkalommal panaszkodott Nagymámá anyámnak, hogy milyen türelme van Péternek még most is a feleségéhez. A szekér a tehenekkel a kapuban van, indulóban a mezőre, de, ha: „ez valamit dünnyög, Péter visszajön, és addig nem megy el, míg meg nem érti, hogy mit akart mondani.”

Én csak később jöttem rá a lényegre, hogy ez szerelmi házasság volt, ezért viselkedett így sógorom, mert még mindig nagyon szerette a feleségét. Azt is később tudtam meg - persze a hallgatóságaim termékeként - hogy állítólag Ilona nénémnek házi módszerrel történő terhesség megszakítás okozta az egészset. Legalábbis így mondták a rossz nyelvek.

Mivel akkoriban elég gyakran előfordult az ilyesmi, nem volt nehéz elhinni. Nem volt akkor semmi védekezési felvilágosítás, de módszer sem. Ha volt is, de nem jutott el oda az egyszerű falusi emberekig. Mikor megtörtént a baj – a nemkívánatos terhesség – aki ügyes volt csinált valamit, aki szerencsés volt meg is úszta, utána csak az volt a dolga, hogy titkolja, letagadja. Voltak különböző növényi főzetek, és ügyes bábaasszonyok, akik, ha kellett világra segítettek, és ha kellett öltek is, mikor, mire volt szükség és mikor, mire kérték fel.

Ha meg nagyon rosszul sikerült valamiért, akkor még bele is halt a nő, ott hagyva azokat a gyermekeket, akik már megvoltak, akiket nevelni kellett, és akik miatt már felesleges volt ez a betolakodó embrió. Az asszonyoknak olyan volt egy-egy ilyen alkalom, mint a férfiaknak a katonaság, mint a katonának a háború. Az esély ugyan annyi volt: vagy meghalt, vagy életben maradt. A férfiak elestek a háborúban, a nők meg a gyermek születés-szabályozás harcmezején. A katonával is megesett, hogy nem halt meg ugyan, hanem hazajött hadirokkantan, fél lábbal, vagy fél karral. Ugyan így volt ezeknél az asszonyoknál. Lehet nem haltak meg csak maradt valami rokantság, életre szóló betegség utána.

Falun a gazdálkodó emberek világában, nem az volt a gond a sok gyerekkel, mintha nem tudták volna felnevelni, enni adni, hanem egy le-szegényedési tényező volt. Mert ha valakinek volt egy pár hektár földje, nem volt mindegy hány felé kell elosztani, majd ha felnőnek. Ha egy családban 2-3 generáción keresztül csak egy gyermek volt és ugyanolyanokkal házasodott össze, akkor kitűnően gyarapodott a gazdaság. Ez akkor úgy működött, mint egy banki kamatos kamat.

Ezért volt az, hogy inkább a jobb módú embereknél volt egy, vagy csak két gyermek. Ezek vállalták a kockázatot, míg a szegényebb családokban 6-7 gyermek született, ahogy mondani szokták, amennyit az isten adott. Hát az adta... Nekik nem volt menteni valójuk, a gyermekek, pedig ha felnőttek majd mindegyik valamiképpen gondoskodott magáról. Azt mondták, hogy egy falat kenyér mindegyiknek jut, valahogy felnőnek.

3.

Ilyen nagy családokból a gyermekek már 7-8 évesen elmentek szolgálni gazdagabb emberekhez, az ételért, évi egy rend ruháért és lábbeliért. Itt mindent elvégeztettek vele, amit csak el tudott végezni.

Véletlenül hallottam meg, amikor anyám valakivel beszélt róla, hogy ő megkérdezte Ilona nénémet, hogy igaz-e, amit beszélnek? Anyám, aki általában mindenkiel jóban volt, az ilyenekhez, mint Ilona néném, eléggé gyengéd is, tehát a bizalmába férközött. Ilona néném intette, hogy „nem” és a szívére tette a kezét. Anyám ekkor azt kérdezte: „azt akarod mondani, hogy Isten a tanúd?” Erre ő intette, hogy „igen.”

Amikor már annyira nagy lettem, hogy már előttem is beszéltek ilyen dolgokról, rájöttem arra, hogy eléggé sokan és gyakran voltak, akik kipróbálták ezeket az eljárásokat. Mindenki titkolta, mert annak ellenére, hogy gyakorolták, mégis szégyennek és bűnnek tartották. Aztán ebből az lett, hogy mindenki tudta a másikról, de magáról azt mondta, ő nem, neki nem is volt rá szüksége. Emberi gyarlóság, képmutatás, vagy vallásosság? – ki tudja. Ugyanis mindenkinek volt valamilyen vallása, és minden vallás azt várja el, hogy „csak jó” legyen a követő, aki semmi rosszat és bűnt nem cselekszik. Ezt csak úgy lehetett elérni, hogy elkövették ugyan, de titkolták.

Nagymám is buzgó vallásos volt, a maga öröklött katolikusságával.

Emlékszem egész évben ott volt a fülegóriában, a bejárati ajtó fölötta a

G M B (Gáspár, Menyhért, Boldizsár), amit nem volt szabad takarításkor sem letörölni, csak a pap törülhetette le a következő vízkeresztkor, amikor újra írta.

Nagymámá nagyon hitt a szellemekben, jókban, rosszakban egyaránt. Mesélte anyámnak, hogy egyszer hajnalban ment ki a két temető között, amikor a szellemek meglegyezték a homlokát. Azt mondta, biztos valami jóvátenni valója van. Anyám mondta neki: „azok a denevérek voltak, Ester néni.” De ő inkább hitte, hogy a szellemek voltak.

Egyik napon, miután Péter elment a mezőre, Ester néni valamivel megbántotta a menyét. Az is lehet, hogy több apró gesztus gyűlt fel Ilonában, amitől megtelt a zacskó, amúgy is sérülékeny lelkében. Valószínű nem ez volt az első, sem a legnagyobb az összes többi sértések között. Javára legyen mondván Ester nének, hogy neki sem lehetett könnyű, amikor élhette volna a nyugodt öregkorát, mint a többi hozzá hasonló asszonyok, ez helyett egy egész családról kellett gondoskodnia.

Ilona néném, most annak ellenére, hogy elég nehezen tudott járni, elindult és elment az apjához, aki már egyedül élt, az anyja sok évvel ezelőtt meghalt.

Eltelt az idő egészen úgy estefeléig, de Péter még nem érkezett meg a mezőről. Nem tudom Ester néni mit tervezett, hogy majd, hogyan magyarázza meg az Ilona távollétét. De erre nem is került sor, mert történt előtte valami más.

Elérkezett az idő az estéli munkák elvégzésére, úgy mondták: „estefelé van”. Megérkezett Póli néni a szomszédból, aki egyedül élt, és át szokott menni, hol egyik, hol másik szomszédba. Nem számított vendégnek, hanem beszélgettek vele, azt sem bánta, ő ült és nézte, hogy zajlik az élet, mert nála, otthon nem zajlott semmi. Póli néni egy alacsony, de kövérkés asszony volt, úgy nézett ki, mint egy járkáló káposztafej. Most is leült a nyári konyha elé és figyelte a zsongást, ami a ház körül zajlott. Laci az udvaron játszott, Ilona a csirkéket terelgette, Nagymáma a sajtárral igyekezett a pajtába megfejni a teheneket.

Ebben a romantikus nyári alkonyati csendéletben egyszer csak átsuhan az udvaron egy fehér „valami”, de nyomban el is tűnt. Ester néni, amint a tehenet fejte, a nyitott pajta ajtónál észrevette az elsuhanó fehérséget. Ebben az amúgy is zavart lelkiállapotában biztos a szellemekre gondolt, de nem maradt sok ideje töprengeni rajta. Ugyanis pár perc múlva ugyan egy ilyen fehérség berontott a pajtába, őt felborította székestől, sajtárostól együtt és eltűnt.

Ezzel egy időben Póli nénit is megrohamozta egy másik fehér szellem, és fellökte székestől. Nagyot nem esett, mert egy alacsony széken ült, de annál nagyobb volt a rémület.

4.

Nem tudható, hogy hány szellem tevékenykedett, de mire Póli néni újra lábra állt, és Ester néni ijedten lejött a pajtából a nyári konyha elé, már semmi nem volt csak a nagy csend. Volt azonban az ajtón egy nagy betűs felírás, fehér krétával: „innen hiányzik egy lélek, és amíg vissza nem jön, béke nem lesz.”

Nemsokára megérkezett Péter a mezőről, látva az írást, az anyján a megdöbbenést és a töredelmes arckifejezést, megéreztte mi történhetett. Nem bántotta meg az anyját kérdésekkel, hanem elindult a felesége után, hogy visszahozza.

Többet nem történt meg, hogy Ilona néném elment volna, lehet az anyósa részéről is elmaradtak a sértések, vagy a szellemektől való félelmében, vagy átgondolta, hogy elég annak az asszonynak a maga sorsa, ezen már úgy sem lehet változtatni.

Azt is tudta, hogy a fia ezt a beteg asszonyt még mindig nagyon szereti és tiszteli.

A gyermekek szerették őt, szót fogadtak neki, de tudta, hogy az anyjukat is nagyon szeretik.

Példa erre ez a szellemjárás, amit Ilona szervezett meg és a barátnői hajtották végre.

Az anyja iránti szeretet, a nagyanyja iránti tisztelet bizonyosodott itt be. Nem bántotta meg a nagyanyját, hogy ugyan már mért sértette meg az anyámat?

Inkább kitalált egy olyan játékot, amivel ráijesztett a nagyanyjára, mivel tudta mennyire hisz a szellemekben. Fehér lepedő pedig több is volt egy háznál, amit magukra boríthattak. Elégé fürgék is voltak ahhoz, hogy mire Ester néni, és Poli néni feleszmélt már eltűntek. Arról viszont semmit nem tudok, nem hallottam, hogy vajon Péter sógorom megtudta-e a valóságot vagy nem. Gondolom ő rájött a játékra és annak fontosságára. (történt kb. 1955-58)

Hegedűs Gábor

Bemutakozás

Pusztamérgesen születtem 75 évvel ezelőtt. Ma Algyőn élek és igyekszem jelet vésni az idő homlokára. Néha talán sikerül is. A Pálmalevél felolvasása 2014 augusztus 14-e jelentős fordulópont az életemben, azóta írok, verseket, novellákat. Eddig 2200 verset, 50 novellát és egy regényt alkottam. Ezek több-

sége megtalálható a Magyar Elektronikus Könyvtár kínálatában megjelent ePUB köteteimben. Tagja vagyok a Krúdy Irodalmi Körnek. és Batsányi-Cserhát Művész Körnek. Krúdy Gyula Irodalmi Kör díszokleveles kitüntetettje vagyok. Valamint megkaptam a Krúdy-öröksége díjat is. 2022 évben elnyertem a Pro Cultura Alapítvány Év Nyugdíjas költője Irodalmi Pályázatán a I. díjat. Ugyanebben az évben Az Irodalmi Vetés Magazin Nívódíját is megkaptam. Verspályázatokon és novella pályázatokon értem el szép eredményeket. 26 ePub kötetem, 11 papíralapú kötetem jelent meg eddig, támogatással vagy magánkiadásban. Elvem, hogy az irodalmat csak végtelen alázattal lehet művelni és soha nem elvárásokkal. A műveimet az Algyői Értéktár felvette a megőrzendő értékei közé. A munkásságomról cikk jelent meg a Délmagyarország című napilapban, az Algyői Hírmondóban, a Pusztamérgesi Híradóban. Riportot készítettem velem a Szenior Center díjkiosztóját követően – ahol I. díjat nyert a novellám – a Szegedi Városi Televízió. 7 éve kitaláltam és azóta aktívan részt vettem az Algyői Jelek Irodalmi Pályázat bonyolításában. Sikeres pályázat nemzetközi szintre emelkedett, mert 11 országból érkezett pályázat: Ciprustól, Dél-Afrikán keresztül Amerikáig. Az alkotás számomra egy remek hobby, kikapcsolódás. 2023. 09.30. jelentős nap az életemben és munkásságomban. Az Algyő Nagyközség Önkormányzata Képviselő Testülete Irodalmi Alkotói-díját vehettem át! Hatalmas megtiszteltetés!

Ha megtörténne

ha megtörténne mind az ami fáj
s a létpillangó lárvaként megáll
a felhőtáncban nem tör át a nap
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha csillagmezőn vándorbot kaszál
az utak sora nem visz sehová
a fény helyett a föld sötétben ragad
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha feltöri a lábadat az út
pilleszárny is csak másoknak jut
ha remeg a föld mélyen ott alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha vadvirágot a rét már nem terem
rossz eső utazik a szürke felleget
hullám borít ott hol egykor volt a part
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha megőszülve az élet véget ér
és itt az óra nincsen már remény
ha simogatást vágyom tudat alatt
kedvesem akkor szeretsz-e majd

ha nem leszek és hiányom sem érzed
de néha felidézelsz mint szép emléket
és merengsz régi fényképek felett
megérted akkor hogy én szerettelek

ajánlás

herceg ha időm végleg lejár
várj rám egy percet ott a kapunál
mielőtt átlépek a „horizonton” túlra
csokrot köthessek a szeretetből újra

talán megtudom kérdésemre a választ
akkor mehetünk de addig a fény várhat

Ha pillangó száll

ha pillangó száll le a kezedre
vigyázz ne sértsd meg hímporát
ne tépd le szárnyát helyette
illatos virág kelyhének adjad át

kicsi és törékeny mint az érzés
melyet Ámor nyila varázsolt neked
repülnél te is pillangó szárnyon
hozzá hogy érezze oly jó veled

törékeny pillangó élete hajszál
metamorfózis mit az élet adott
te is remegve várod a holnapot

a szerelem szárnyain repülve száll
a gondolat mint tarka kicsi lepke
szerelmet az édes nektárt keresve

Lepergett sok óra

"Magamban bíztam eleitől fogva-
ha semmije sincs, nem is kerül sokba
ez az embernek."

(József Attila: Kész a leltár)

Nem tudom hogy kiben, miben bízhatok,
csalódni tudom nem egyszerű dolog,
ahonnan nem várod, bizony onnan ér
támadás, mely talán rosszabb mindennél.

Lepergett sok óra ledőlt sok bálvány,
hit nélküli csendben csak a pokol vár rám.
Lágyabb a zene, lehangolt gitáron,
Villon kötele lóg, a száraz ágon.

Nem féltem, mert tudom, nem volt rá okom
tetteimet ma is mindig vállalom,
szolgáltam vendéget, raktam tapétát
sok embert vezetve nyeltem "út porát".

Szerettem, szerettek, bizony nem nagyon.
Igazat megélni nagyobb "borzalom",
mint elhinni a sok csodát és szépet,
melyről nem látszik: csupán csak ígéret.

Rájöttem, értem: magamban bízhatok,
izgatottan várom kétes holnapot,
érezem, hogy sorsom meglepetése vár.
"Éltem - és ebbe, más is belehalt már."

Gyere, ülj ide

Gyere, ülj ide mellém most kedves,
„hallgassuk” együtt a kandalló „zaját”,
hogy világít lángja, pattog ha nedves
a fa, melegít majd egész éjen át.

Gyere ülj ide mellém most kedves,
tegyünk most úgy, mint ki nagyon szeret.
Hazudjuk, hisz tudod ilyen az élet,
hazudjunk lángot, „pusztító” tüzet.

Társas magányunk és emlék a múltból
minden, ami volt már kusza érzélem.
Nézz a szemembe, éljük át újból,

mindazt ami szép volt veled s velem.
Talán majd egyszer újra visszatér
a május, de most „havat hord” a szél.

Egy érzés margójára

„Ajkam meg nem nyílik s lelkemben nem fogan
egy gondolat sem, csak viharzó szerelem
s a Természettől elbűvölve, boldogan
bolyongok, mintha egy Asszony lenne velem.”
Arthur Rimbaud: Érzélem (Sensation – ford: Képes Géza)

Csillagos éjeken, erdőkön, mezőkön
bolyongok. Virágok illatát érzem én.
Velem sétál az álmom merengőn,
hajam borzolja a langyos, nyári szél.

Agyamban számtalan gyönyörű gondolat,
szívemben a szerelem húrja zenél.
Természet lágy ölén te vagy a mondat,
mely sorsom könyvében új lapot remél.

Ha vak lennék

Oltsd ki szemem: én mégis látva látlak,
tömd be fülem: én hallok hangtalan szád,
lábatlanul is elkúszom utánad
és hogyha kell, száj nélkül esküszöm rád.
Rilke Rainer Maria: Oltsd ki a szemem (ford. nemes Nagy Ágnes)

Ha vak lennék is, mindig arcod látnám.
Süketen is csengő kacajod csodálnám.
Szemed fénye oszlatná a sötétet.
Hangod bársonya irányítaná a léptet,
mely hozzád vezetne mindig minden úton.
Ha lábam nem vinne, majd a földön kúszom.
Vakon, süketen is te lennél fényes napom,
áldanám a sorsom, hogy te vagy a csillagom!

Valentin napi gondolat.

„Elszenesedett ritmusunk
alatt
testünk vágya parázslík”
Kicsiny László (a tűznél)

Mondd! Meddig élhet egy érzés,
mint hamu alatt a rejtőző parázs?
Ha már a „miért”-ben sincs megértés
eltűnőben a korábbi varázs.

Mi legyek

„Ha lehetnék Neked
csak egy személy.
Végérvényes, bár esetleges,
mint rozsdás, görbe szeg
a meleg porban.”
Petri György: Csak egy személy

Mi legyek, mit tegyek, hogy szívedbe zárj
ne csak úgy láss, mint ki érdeemtelen
s képtelen átadni a szeretet hatalmát,
mert félénk és bárgyú az érzelemben.

Mi legyek, mit tegyek, hogy megérts engem,
hogym nem vágyok mást, vagy új holnapot,
s a csillagfény sziporka az űr végtelenben,
szívemmel együtt csak neked ragyog.

Mi legyek, mit tegyek, hogy lásd a szándék
csak jót akar és lepke könnyű álmot,
s valóságot, mit most eltakar az árnyék,
érezd a lelkem mindig a fényre vágyott.

Nincs válasz most sem, az időm véges
nem tudom a holnap mikor nem jön el,
a szeretet húrja még mindig peng bennem,
talán... a sors majd válaszol...felel.

A tánc

tanka

Táncoltunk együtt
derekad átölelve
lassú ütemre.
Néztem a két szemedbe
az idő gyorsan repült.

Désir attard

„Ősrégi antik templom tornya áll
elmosódó ormán egy sárga hegynek,
s lassú folyó tükrén fakulva reszket
mint trónja vesztét sirató király.”
Paul Verlaine: Allegória (ford: Kálnoky László)

Mint ősi, szép templomtorony a tested,
lassan elmosódva álmaim hegyén,
mint bűvő patak tör fel, emléken
a vágyam tárgya a múltba réved.

Aggastyánként ül a bús értelem,
dús lombú érzelem, bennem is fárad,
messziről a szférák zenéje árad,
lassan úrrá lesz rajtam a félelem.

Játszunk még együtt az élet színpadán?
Talán a sorsom oszt egy szerepet,
mit eljátszhatnék, érezve örömet

hogyan mégis szép az élet. S talán
adhat a sors illatos virágot
kertembe. Nekem édes, valós álmot.

Szeretet hangja, mint

Várok, ha váratsz, megyek, ha terelsz,
maradék szemérmem némasága ez,
úgyse hallanád meg, hangot ha adok,
sűrű panaszommal jobb ha hallgatok.
Pilinszky János: Örökkön-örökké

tett varázsból néma hallgatásba
megszűnő zajban a csend boldogít,
vonulok, te hangod sem hallatva
szemed villáma padlóra szorít

szeretet hangja mint karzaton az ének
most lenne jó de változni nehéz
akkor ott csak téged láttalak szépnek
hangod bársonyán suhantam feléd

de oly sok minden változott azóta
szinusz-görbe mutat hegyet völgyeket
kiégett vulkán megszilárdult láva
már nem hozza lázba az érzelmeket

elég egy szikra újra ég a máglya
hűlő érzelmet tűzzé applikálva

ajánlás

herceg a szerelem oly gyorsan múlik
ma hozsanna szól holnap hamu marad
oly csodás ha szeretetté válik
kéz a kézben az élet csak halad

együtt élve meg a jót és rosszat
a társas magány boldogtalanabb

Szeretlek, mint

„Hogy szeretlek? Figyelj. Amennyire
csak hatolni bír föl s le s szerteszét
a lelkem mikor kiröppen a lét
és az eszmény végső egeibe.”

Elisabeth Barrett-Browning: Hogy szeretlek?

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
kitárnád-e felém a két karod?
Vagy kinevetnél és a végtelennek,
zuhanó lelkem csak odadobod?

Szeretlek, mint a májusi napfényt,
a nyíló orgona, az akácvirág.
A pacsirta, mely gyönyörűn trillázik,
a kert virága, mi szórja illatát.

Szeretlek, mint anyját a kicsi gyermek,
folyó a tengert, ha végre rátalál,
annyira, mint a vágyódó a hajnalt,
ha a nap vörösen szórja sugarát.

Szeretlek, mint bogár a virágot,
mely illatával csábítja oda,
megélve együtt a szép románcot,
hisz a földi élet, csak múló csoda.

Szeretlek, mint ellentét a párját,
mert nélküle, csak félkarú a szó.
Vágyón ahogy a Hold keresi társát,
s boldog, ha néha együtt látható.

Mint álmot, melyet oly jó megálmodni,
árnyékot, hűs csendet, erdő illatát,
hisz álmok nélkül nagyon nehéz élni,
s a csillagfényes tavaszi éjszakát.

Földi létünk morzsái közt érzem:
ó, szerelem, te csodás érzelem,
szívemből nem hagylak kitörölni,
mindaddig még lesz bennem értelem.

Ha elmondhatnám mennyire szeretlek,
nem mennék vele, tudom semmire.
Hisz más a vágy, más a nagybetűs élet,
ki figyel ma már az érzelmekre?

Szégyen nélkül!

Ha látod, hogy megroggyan a térdem,
Segíts talpra állnom, ne kelljen kérnem,
Hiszen el kell érnem a fényt,
Mielőtt elnyel a sötét
Véglegesen!

Lét határán még

lét határán még visszanéz a lélek
hajad fehér már a jövőd fekete
ismételgeted nem félek nem félek
de reszket a bensőd minden idege

az ajtóban szürkén vár az az alak
őt nem látja más csak te láthatod
lassan átlátszóvá válnak a falak
itt az idő már te is jól tudod

lebegni könnyű nem csodálkozol
a porhüvely még most is ott hever
az írisz fénye megtört megkopott
már csak utánad a semmibe mered

sajnálod őt hiszen szolgált híven
más testben vár majd az újjászületés
most lassan átlebegsz túl a fényen
hol válaszokkal vár majd a megértés

egyszer visszatérsz ezt érzed és tudod
addig a csillagok útját járod fenn
mikor lesz újra a születésnapod
kérdésben a válasz nem rejlik benn

Proprio in silenzio

születünk, vagyunk mint egy nagy kotta
szürkülő lapjain a hangjegyek
e zeneművet vajon ki alkotta
néhány lágy akkord csupán az életed

vagy forte hangzással rikoltó dallam
de a karmester a lét néha beint
hangszered még szól egyre halkabban
szél süvít szakad a kotta húr megint

s tétovázó kósza délutánok
csengője jelzi hogy még itt vagyok
és néha fájó apró szóvirágok
mezején sétálva lopok napot

a mű vége csupán néhány taktusra
lassan új kotta kerül az állványra

ajánlás

herceg ha felharsan az égi kar
a szférák zenéje áramlik tova
érzéseinkbe... talán... belemar
sötéten kúszik be álmainkba
legyél hát te a vezénylő pálca
ki a finálét majd dirigálja

Kedvesemnek

hol virágok nyíltak ott voltunk együtt
élveztük a tavasz ékes hímporát
kéz a kézben vidámnak tűnt az élet
a május mint mindig szerelmet kínált

kipirult arccal és csillogó szemmel
hajszoltuk az élet szépségeit
a kéken csillogó horizonton
egy álom volt csupán... mi andalít

nem... mégsem...hisz ma is tart az érzés
sok- sok évvel idősebbek lettünk
ha néha néha zörgött a kanál
szeretet simított vihart felettünk

köszönöm sors a sok csodás napot
neki is ki téged utamba sodort

Érzelmekről

nem leszel több ha
érzelmeid titkolod
csak elszalasztod
hogy pillanat varázsa
karjaiba repítsen

Elmentél hirtelen

hol egykor lépted koppant egymagam vagyok
kezemben most nincsenek színes virágok
gondolatom az mi körülötted forog
nem vagy már itt a szívem hangosan dobog

látom kicsi termeted, hogy sietsz elénk
két karod ahogy kitárod mindig felénk
mosolyt az arcodon mely olyan nyugtató
hogy nem vagy ez számomra fel nem fogható

elmentél hirtelen élhettél volna még
gyilkos kór nem kímélt az élet véget ért
maradtunk mint két árva lányod és fiad
anyácskám az idő rajtunk is halad

a virág mit hálaként sírodra teszek
nem teszi semmissé az elmúlt perceket
melyben olykor elhangzott néhány bántó szó
mit nem mondtunk ki akkor nem pótolható

csend van csak nézem a szülői házat
más lakik itt már és más a gondolat
temető az irány és néhány szál virág
köszönteni az elhunyt hiányzó anyát

Édesapám születésnapjára

Oly sok éve, hogy kiszáradt ajkadat,
elhagyta az utolsó röpke sóhaj,
az volt nekem a fájdalmas virradat,
hisz nem teljesült a gyermeki óhaj.

Hittem felépülsz erős a szervezet,
kértem az urat, ne szólítson el még.
Óhajom elszállt a vágy megfeneklett,
mi élénken élt bennem nem olyan rég.

Ülök síron, születésnapod van,
már csak az emlék, mi maradt nekem,
néhány szál virág faragott vázában
a hideg fed kövön nyugszik kezem.

Bánom a sok vitát, a makacsságot,
te mindig csak jót akartál nekem,
látom arcodon huncut mosolyodat,
ahogy intelmedet osztod meg velem.

Remélem ott, az út másik oldalán,
megtaláltad végső nyugalmadat.
Eszedbe jutnak gyermekeid, talán,
kik sokszor emlegetik édesapjukat.

Gondolatban koccintunk emelve,
képzelet borával teli poharat,
az együtt töltött évek szép emléke,
lassan feloldja majd a fájdalmakat.

Bár csak hamvaid pihennek e sírba'
a lelked más létsíkon él ma már,
mi nem felejtünk drága jó apácska,
kedves emléked mindig ránk talál.

Üres pohár csattanva hull a földre,
ne ihasson belőle, senki, soha,
szilánkokon a lemenő nap fénye:
boldog születésnapot, Édesapa.

Horák Andrea Kankalin

Bemutakozás

Már akkor grafomániás lettem, amikor megtanultam a betűket, ám csak 2009-ben kezdtem komolyabban írással foglalkozni. Gyökereim a Napvilág Íróklubon találhatók, tizen-néggy éve ott kezdődött el irodalmi pályám, azóta több hasonló „külső” oldalon vagyok aktív.

A Napvilág Íróklubon 2014-től szerkesztői feladatot vállaltam, jelenleg főszerkesztő-helyettesként vezetem. Az Élő Magyar Líra Csarnokában 2020-tól lettem tagja a szerkesztői csapatnak, 2022 novemberétől pedig moderátorként vagyok jelen a Fullekstra Irodalmi és Művészeti Portálon. Mindhárom helyszín fontos meghatározója fejlődésemnek és jelenlegi irodalmi életemnek.

A versek világában mozgok otthonosabban, de kedvet kaptam prózai művekhez is, szívesen írok novellákat vagy portrékat, rövid tanulságos vagy lélekemelő történeteket.

Sokáig csak a kötött formákat – elsősorban szonetteket – részesítettem előnyben; ma is hiszem, hogy van helyük napjaink költészetében, igyekszem ezt a meggyőződésemet saját művekkel alátámasztani.

Néhány éve kitérőt tettem a szabadversek felé; különleges utazás ez, és én szívesen kirándulok számomra ismeretlen területekre, mert vonzanak a kihívások. Annyira megtetszett ez a kifejezési mód, hogy egyre gyakrabban folyamodom hozzá, izgalmasnak tartom, hogy saját stílust, egyedi formákat hozhatok létre.

Szeretek játszani ritmusokkal, szabályok között is felhőtlennek és szabadnak érzem magam.

Fontosnak tartom a kritikát, mert hozzásegít a folyamatos tanuláshoz, fejlődéshez, szélesebb látókört eredményez, emeli az alkotások színvonalát. Ugyanilyen fontosnak gondolom az olvasói visszajelzéseket, mert szintén

tükröt tartanak, melybe érdemes belenézni, hogy tisztábban lássuk önmagunkat.

A költészetben és minden területen fontosnak tartom az őszinteséget, hogy hiteles művek szülessenek – bármilyen témában.

A szerzők beállítottságától függ, hogy inkább a körülöttünk zajló eseményekre hívják fel a figyelmet, utat mutatnak és állást foglalnak, vagy lírai hangon szólalnak meg. Az előbbi egy egészséges világkép kialakításához szükséges, az utóbbinak abban látom jelentőségét, hogy érzéseket közvetít, ezzel sokaknak nyújthat kapaszkodót különböző lelki sérülések, negatív hatások feldolgozásában. Megmutatják, hogy a legmélyebb szakadékból is ki lehet jutni. A kettő együtt is működhet, mindegyiknek nagy szerepe van az olvasók, a társadalom tagjainak formálásában.

Hozzám a líra áll közelebb – valószínűleg több évtizedes gyógypedagógiai tevékenységem és zenével, énekléssel töltött időm hatása ez. Szívesen és gyakran foglalkozom az emberi lélek rejtelseivel, mélyben zajló pszichikai folyamatokkal, minden érdekel, ami ezzel kapcsolatos, több versem és prózai művem épül erre a témára. Lényegesnek tartom, hogy amit „művelek”, ne csak öncélú írásterápia legyen, hanem mások felemelkedését is szolgálja.

Az írás mindenkor felelősséggel jár, mert a szavak arra születtek, hogy jó dolgokra használjuk őket, ne éljünk vissza azzal a hatalommal, mely általuk birtokunkba kerül.

Egy saját kötetem jelent meg „Csillagokba írva” címmel (2018), mely a megelőző kilenc évem verseinek és prózáinak válogatását tartalmazza. A másodikon most dolgozom, szeretném néhány hónap múlva a kezemben tartani.

Az írás számomra menedék, biztonságos sziget. Olyan terület, ahol komfortosan érzem magam, ki tudok kapcsolódni. A levegővételhez hasonlítom, vagy betűk, szavak harmonikus dalához. Hiszek a szavak gyógyító erejében, „mert erősugár a szó, ha megfogant”.

Hat

Hat ősz. Az első haldokló hithullás alélt magányba, eszelősen, eszmélet vesztve, tagadó-tudattalanul a puszta porába, semmit nem értve, életbe haltan, halálosan... aztán követte másik öt csitítva, csendesülve a hűséges zene oltalmazó simogatásával. Így a színek szép szavukkal tündéri táncot lejtettek az élet-palettán, sorsukban sokasodtak, oszthatatlanul osztódtak, fátumot festettek. Mélybarna tónusukból tán lágysárga fény is születhetett néha, vagy akár álmosan bordó betű, vagy a bíbor halál életre írt édes édene.

Hat tél. A hó úgyis lehull, és kit érdekel a csúszka, szánka, csak csorduljon az idő, csak múljon ez a rongyba rótt rogyott élet, csak ne kelljen gondolkodni, hanem gépként lapátolni... lapátolni... lapátolni... érezni a jég jeges jaját, jogát, a fagy fanyar fullánkját, ahogy kíméletlenül megint mar, megint fáj, de még ébren tart.

Hat tavasz. Hatszor virágzott el a kankalin a vén tölgyek tövén, hatszor hívott hírnöke a kikeletnek, hatszor hajtott ki újra a természet titkain és hatszor hitette el, hogy nem halt meg Ő, csak pihent picit...

Hat nyár. A nyúzott puszta piszok sivár, silány, sikolt a vízért, de aszály az úr. A kút köhög, már nem sír könnyeket a nyavalyás, csak én.

Hat. Ősz, tél, tavasz, nyár.

falevél fakul
színek keringője vár
átkos évszakot

Elveszetten

Gyermekeinkben kereslek, kutatlak.
Egyikben hangod, másikban tekinteted,
amíg bennem csak kétség sugallhat,
hisz én már ott, és akkor meghaltam veled.

Már alig hiszem el, hogy részem voltál,
de tudom jól, hogy egyszer újra az leszel.
Tegnap megint temettelek. Ó, bár
kihantolhatnálak, és senki nem vesz el!

Begyűrték a zsíros-nyirkos föld alá,
elsirattalak ezerszer önmagamnak,
rögöd öntöztem, jártam föl, s alá,
a könnyeim fájtak, mára elapadtak,

mert te nem vagy ott, örökre bennem élsz.
Mindig enyém voltál, holtomig az maradsz.
A lelked fönn, de lent nekem zenélsz,
hallom, mint komponálsz belém egy új tavaszt,

s bár a nyár is tűnni kész, magamra hagy,
elúszik tőle mind, mi fénnel árnyat olt,
halkan oson el, s csillagom szabad,
álmokat temetni jön, pedig titka volt,

mert a fénye éjsötét, a lelke mély,
az árnyaim követte, versben átkarolt.
Bár elmondhatnám, hogy miről mesél,
de nem tudom. Elég, ha sebre tiszta folt.

A sírköved csupán jéghideg márvány,
és én nem hiába állok ott meredten.
Most megfagyok, mert dülöngök árván,
pedig utat találtam, rég elveszetten.

Álomébredés

Álmodom... Te tárt karodba hívsz, ölel
megint a tiszta hang, az édes élet;
őzsze-med s a kéz velem van, úgy emel,
hogy Santanát sikong a múlt, a képzet;
búg a bassz – kacérpiros parázs, a húr
így dübörgi nyurga ujjaid alatt,
vajfehér gitárod új kacajba fúl,
bár kopott a bund, lebont ezer falat.
S amint orgiába hullna mollra dúr,
már a régi filmszalag tovább szalad,
majd egy lágy futamra térve elcsitul...
az összhatás csak csalóka színdarab.

Zenészem int, szakadt szalag forog...
nyüszt a csönd, a hanghibás korong.

Ébredek. Sikoltanak virágaink,
sír a sziklarózsa, bánatot fakaszt.
Túl, a másik oldalon anyó köhint,
tehát való a béke, és nincs malaszt.
Talán csak álmaim szülötte voltál,
a képzelet fogant, s az átok éjjel...
de lám, tudattalan te mégis szólnál,
komoly vitába szállsz e tévedéssel.
Ég a tortagyertya, számolatlan áll,
már csak egy pilákol itt, a grániton;
vajfehér szavakba írt a rút halál,
mert örök nyaradba zárt a sírhalom.

Tudom, találkozunk, ha jó vagyok,
de még vigyáznak éber angyalok.

Csillagokba írva

Megigéz az este csillagmosolyokkal,
zárt szemmel kutatom, melyik a mienk.
Lecsorog a fényük, s még simogatnak,
bőrömrre borzolnak bársony színeket.

Odafenn az égbolt arany merülésben
elfúj egy suhanó fuvolareményt,
futama az élet, hol mese ébred,
Esthajnal - bűvölte bűbájos regény.

Babonáz a béke sarló közelében,
kék álmom tereli, ragyog a Tejút.
Hunyorog az éjben száz kicsi éke,
lelkembe lopják az ábrándos fiút.

Gyönyörű az éjfél, még messze a hajnal;
fátyolba merülő, szemérmes a hold,
csuda lila fényben, hercegi csókkal
ébredezik vágyam, mint pajkos kobold...

...tűnemény a reggelem csend-csacsogása,
bágyadtan kutatom a lágy ölelést,
s ragyogó kedvem a csillag-varázsra
Sorskönyvbe menekül bőröd melegén.

Álmodtam, nagyot...

Álmodom. Vonatra szállok holt magam,
nem érdekel a kor, csak futok feléd.
Éj uralkodik s a balga hold csorog,
erőm is elhagyott, de van még mesém.

Hajam kerge kóc, magába sír a szél,
verejték borzong bőrömön; hunyt remény?
Süket fülembé zajt zihál az élet,
s rémülten rontok a tűnt vonat felé.

Félelem gyötör, a sínek közt járok...
muszáj elérnem, még ma fel kell szállnom;
hímes szavak szólnak, új hit ad erőt,
nem állít meg egy elmosódott lábnyom.

Karom kinyújtom és lám, már elérem,
ujjamból vér serken, a körmöm szakad,
de élek még, és csodás ez az álom,
tíz körömből vérzőn sajdul titkokat.

Minden ízem reszket, felkapaszkodom.
Nem árthat vér, mocsok s a lassú égés.
A vagon lépcsője már menedékem,
lélegzem, hát elúszik minden kérdés.

Mindjárt érkezem, s a peronra állok.
Tán még ott leszel, szemedben könny ragyog,
s én néma könnyel foltozom az álmod...
A bölcsek azt súgták, álmodjak nagyot.

Nyugtató...

...mert szédülök, szavad betölt egészen,
és kapkodok az őszi ég alatt,
időt nem ismerek, hát nagy merészen
az értelem kitört, de szívem is szakadt,

hogy fájdalom minek, ha hív az élet,
éji páraként teríti fátylát,
a színek összeérnek és ha félek,
én a zöld mezőt tudom, s ha ködre vált át,

a csöndje úgy ígéz, hogy értve súgom,
a lelked így zuhant belém vakon,
s nem adhatom hitem, ha bármi súly nyom,
és boldogabb lesz tőled minden új napom,

de gyógyuljon az, ki végleg rászorul,
legyen derűje tiszta napra nap,
mert erre szültek, és így is alkonyul,
hát enyém az éj, és enyém a pirkadat –

csak sápadok, miként a nyár is sápad,
ha illatok suhannak és egek,
hiába ködgomoly, magamban látlak,
csillagba (s)írv reményt, de én is ott legyek.

Tavaszt mesélj

Mesélj nekem tavaszt, virágot ontson
őszi árnyad, add magadból azt, mi fáj,
söpörj avarba bánatot, mert silány
napok keserveket kuszálnak folyton;

és illatot mesélj nekem zenékben,
hol madárjajokra írsz egy őszi dalt,
s rügyek fakadnak ott, ahol rég kihalt
az élet, ám szavadra majd feléled.

Úgy mesélj nekem, hogy sírjon itt mező,
a rét virága főhajtással éljen,
hogyan ne fájjon ősz, ne múljon létező,

ne súgja semmi azt nekem, hogy végem;
új tavaszt mesélj, de még a tél előtt,
hisz én is épp tavaszt mesélek érted.

Ár

Zavartan zaborog és kitörni késztet,
de simítva csitítgat belül az ár.
Bódít, mint az erdő mollja várt tavaszon,
míg rügyeket ringat az ébredő fán,

vagy kalászos dala, ha hív aratásra
– kacajba kergetett szökő szólamárny–,
bár hó alá temetett, fagyban is fénylő,
mert életre zsendül a nap mosolyán,

és nyarakat, teleket temetve, zengő
zenékbe csábít majd bölcs énekein,
míg lélek a lélekkel holdfényre táncol
csillaghárfa húrok csend ütemein.

J. Nagy Hanna

Bemutatkozás

Álmokra születtem. Azokra az álmokra, amelyek bennem élnek. Tudjátok, az ember mindig gyermek marad. Az a gyermek, aki a meséket csodálkozva hallgatja és csodálkozva képzele tovább. Az örök gyermek bennem ott van, de már eljutott addig, hogy azokat, amelyeket elképzelsz és le is írja. Ne-

kem és bennem csak a jó van. Olyan jó, amely örök. Örök a mindenben és örök saját magamban. Az írásaim is e jót járják körül. Nem csak saját magában, hanem a rosszat megkerülve vagy kihagyva. Ha az írásaim olvasod, a lelkemmel találkozol benne. Engem olvasol ki a verseim, novelláim és könyveim lapjairól. Eddig több verseskötvetem született és antológiákban is olvashatjátok írásaimat. Jelenleg két társszerzős alkotáson dolgozom, amely nemsokára meg fog jelenni. Emellett antológiák szerkesztését szoktam még csinálni. Írásaim a szeretetből és érzékből születnek. Minden betű az értelmem legérzékenyebb gondolataiból szökken szárba. Emiatt lélekből szóló írásokra törekszem, amelyeket szeretettel lehet olvasni, mert a szeretetet sugárzik és a szeretet élte. A szeretet olyan, mint a víz a virágnak. Mindannyian virágok vagyunk...

Jelenleg Kanadában, Torontóban élek.

Lelkünk dala

Derűlátó vagyok, ha adhatok,
erős hitemmel vigasztalok.
tiszt szívem mosolyával segítek,
kinyújtom oltalmazó kezemet.

Az asztalnál szeretetben elférünk,
testvér a testvérrel békében együtt,
hálát adva boldogságban élhetünk,
önfeledten ünnepezve remélhetünk.

Kitárom szívemben lévő szeretetet,
Megsegítem az elesett embereket,
arcokról a könnycseppeket letörlöm,
fájó sebzett szíveket bekötözöm.

Meghallgatom kinek fájdalmas bánata,
sikoltó kiáltását lelkemben hallva,
őszinte áldással tisztelem a másikat,
lelkem dalával elfogadom az igaz barátokat.

Isten mindenkit egyenlőnek teremtett,
hitünk által gondozzuk a jó lelkeket,
atyánk szeretete szívünkben oly csodás,
hallhatatlan pillanatnyi örök varázs.

Édesanyám emlékére

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
szívem összetört oly nagyon,
törékeny kezed már nem foghatom,
utad már könnyű mennyei Angyalom.

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
elementél, s magaddal vitted álmom,
rózsa illatod és gyönyörű mosolyod,
Életed fénye szívemben itt ragyog.

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
könnyes szemmel létem gondolom,
érezni és hallani szeretnék még egyszer,
szerető karommal átölelni, ezerszer.

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
szívem mélyén halkan zokogom,
éjjelente a mennyből hozzám gyere el,
parányi lopott időm hozzád énekel.

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
jóságod és szereteted hordozom,
tanítottál, nevetni és imádkozni,
tisztá szíveddel engedtéel szeretni.

Lelkemben hatalmas a fájdalom,
Szárnyaddal óvtál és védtél tudom,
Veled sosem láttam a szomorúságod,
magányosan magamba őriz álmod.

Lelkemben csendesedik a fájdalom,
viharos lelkem szállni hagyom,
repülök a csillagos égre feléd,
az angyalok közt énekeljük zenéd.

Lelkem megnyugodott mára,
Szívem mélyén örök édesanyára,
lelkünk a mindenségben eggyé vált,
megnyugvásomban nem félem a halál

Lelkem dala

Hegedűm dallamára papírra vetem életem,
magamból adok egy kis ízt, oly édesen,
szívem ritmusával kitárom lelkemet,
képzeletem fantáziáján nyújtom szívemet.

Álmodva álmodok egy csodás világot,
hol költészetem szépségét megtalálod,
ki megért engem velem vándorol,
a végtelenségben angyalszárnyakon.

A csenden keresztül eljutok Istenhez,
imáimmal adom, hogy ezzel töltekezz,
szavaim hangja eljut mindenkihez,
a tollforgató tiszta reménnyel érez.

Lelkünkben zene, szavak nélküli emlék,
imák sóhaja, melynek útján mennék,
egy felhőtlen lap, melyre vágnak szavaim,
tükörképben láthatod örök vágyaim.

Az univerzum minden csillaga inspirál engem,
őszintén ihlettel áldott a lelkem,
szeretettel zárd szívedbe verseim,
kendőzetlenül adom neked érző emlékeim.

Elvesztett szerelem

Sápadt holdfény simogat,
magányomba temetem álmomat,
időm elfogyott, tovaillant,
keserűség fájdalma velem maradt.

Megpihentél szívem hajlékán,
perzselő csókkal elhalmoztál
elbűvölő álmaink pilleszárnyán,
holdfényben ragyogó éjszakán.

Meggyötörted lelki békém,
titkos útra, mondd, mért tévedtél,
létemnek voltál értelme,
szerelmünk taszítottad mélybe.

Sóhajtásod már nem hallom,
elhagytál egy ködfátylas hajnalon,
göröngyös utunk tévhitbe ringatott,
lángoló szívem örökre kialudt.

Szívemre fagyott a jeges bánat,
halványulnak a megfakult vágyak,
lelkem fényár-barlangjában
békémet keresem a reménysugárban.

Csillog a napfény könnycseppben,
lágyszellő illatos ölelésében
táncolok félelmeim sziluettjén,
elmerengek a naplemente kedélyén.

Őriznélek

Holdfény csillan szemembe,
Ráül egy könnycseppre,

Zokogva burkolózok ködbe,
Reszketés kíséretébe,
Szívem fázik egy gondolattól,
Megfojtó magányomtól.

Őrizném száguldó lelked,
végtelenségben szeretetben,
merre vagy - nem érlek el,
Most csak a holdfény ölel.

Csupasz lelkem kóborol a parton,
sétálok biztató dallamon,
holdfény ne sirass engem,
mert én Angyalnak születtem.

Mentőakció

A nap egyre halványuló sugarai erőtlenül buknak a horizont alá. Nyárillatú nesztelenség bóklászik a kertben. Hanna izgatottan készülődik a lefekvéshez, hiszen édesanyja mindig felolvas neki egy mesét elalvás előtt. De ez

most egy nagyon különleges este. Ma volt 9 éves. Egy meglepetés ajándék még várja, melyről nem is tud. Párnája alá rejtette el nagyjja még a kora esti órákban. Egy bőrkötésű, rendkívüli és egyedülálló notesz, a fedőlapon begravírozva nevével, parányi lakattal lezárva. Hanna imád olvasni és állatokról szóló történeteket kitalálni.

A rendszerető, okos és kedves kislány. Már most eldöntötte, hogy meseíró lesz. Testvérei Janet és Liza, akik már kicsit idősebbek nála, szabadidejüket szívesen töltik kishúgukkal. Szüntelen mosolyt csal az arcukra, ha szomorúak, felvidítja őket. Amikor huncut kis szemével kacsingat, olyankor tudják, szeretne elmondani egy csodás és fantasztikus mesét.

A kislány szobájában a nyitva felejtett ablakot a haragos szél csapkodja, a függönyt kitepi a tartóból, majd a gyönyörű kert zöld pázsitján landol, a rózsabokornál. Villámlik és mennydörög, hatalmas és félelmetes zápor érkezik.

A család a nappaliban tartózkodik, Jack és Katy, Hanna szülei és a nagyi. A holnap hajókirándulás részleteiről beszélgetnek. Liza még a konyhában szorgoskodik, teát főz. Toby, Hanna kutyusa, aki egy Labrador Retriever, felfigyel a fentről jövő zajra és az emeletre fut. Azért választották ezt a kutyafajtát, mert végtelenül elbűvölő, játékos, intelligens és okos. Emberbarát, ami azért fontos, mert mindennapjait együtt tölti a családdal és a gyerekekkel. Katy foglalkozása óvónő és otthonunkban nappali gyermekfelügyeletet vállal.

– Toby! Merre vagy? – szólítja Hanna és siet a szobájába.

Ekkor már az eső annyira bevert a szobába, hogy eláztatta az ablak alatti szőnyeget. A kislány megpróbálja becsukni, odahúz egy széket, mely a komód mellett van. Feláll az igen régi, faragott székre, amit még nagyapja használt, amikor még élt. Ő egy híres író volt. Valószínű, hogy adottságát és tehetségét tőle örökölte. Az akció nem sikerül, az ablak nyitva marad és Hanna csurom víz. Nedves aranyszőke, hosszú haja rásimul arcára, kicsit mérges, hogy a zivatar tönkreteszi az estjét. Toby előmerészkedik az ágy alól, és nevető, barna szemeivel mosolyog a tettén.

– Ne nevedd ki, kérlek! – néz kicsit morcosan a kutyusra, majd haját meg-
rázza úgy, hogy Tobyra is kerüljön.

Köztudott, hogy fél a víztől és nem szereti. Hogy miért? Még nagyon pici
korában történt, hogy játék közben belecsúszott a domboldalról a tó vi-
zébe és akkor annyira megijedt, hogy azóta retteg. Fürdetéskor is elbújik,
úgy, hogy fél napig keresi a család. Mókás, amikor elősetteng rejtekhelyéről
és „bocsássatok” meg nézéssel leül, szájában a szappannal.

– Hanna! Merre vagytok? – kérdezi a lépcsőn feljövő Janet. A kislány meg-
ragadja a kutyus szőrét, majd gyorsan behúzza a szekrénybe, elrejtőzköd-
nek. Arra gondol, megtréfálja nővérét. Toby örül a játéknak és partner
benne, hiszen ő is szeret elbújni.

Janet gyertyával a kezében belép a gyermekszobába, mert nemrég kicsapta
a vihar a biztosítékot és nincs áramszolgáltatás. Sötétség telepszik min-
denre. Csak az éjjeli szekrényen világít a hold alakú éjszakai fény, mely
most jó, hogy elemmel működik.

– Bújjatok elő! Tudom, hogy itt vagytok valahol! – majd halkán és óvato-
san odamegy a gardróbszekrényhez.

Jobb kezével megfogja a kilincset, bal kezében lévő gyertyával világít. Ek-
kor Toby erőteljes lendülettel kilöki az ajtót, úgy, hogy szegény Janet majd-
nem elesik. A sötétségtől félve felugrik a kislány ágyára, fejére húzza a pap-
lan egyik sarkát.

– Hanna! Most már te is gyere elő! Anya mérges lesz és nem fog mesét
olvasni neked! – megtorpanva áll még mindig a szekrény előtt.

A kislány a ruhái közül kikukucskál, félre húzza őket és tengerkék szemével
megpillantja nővérét, aki már kicsit bosszúsnak tűnik.

– Ne haragudj Janet! Olyan jó mókának bizonyult, hogy elbújunk! – szo-
morúan lehajtja fejét és átöleli testvére derekát.

Az áram még mindig nem jött vissza, így a gyertya pislákoló fényénél kell
pizsamába bújnia Hannának. A vizes ruhákat levéve Janet elveszi a

kislánytól, majd a fürdőszoba felé indul, de észreveszi, hogy a szoba ablaka még mindig tárva. Odasiet és megpróbálja becsukni, de ekkor sírást, nyöszörgést hall valahonnan. Kihajol, az eső már elcsendesedett, csak egy-két villám világítja be az égboltot. Az alattuk lévő erkélyről jön a hang.

– Hallottam valamit Hanna! – a kislány a mackós pizsamáját még félig vette fel, iparkodik.

Odacselleng nővérehez, mert kíváncsi. Toby is felkapja a fejét a paplan alól, ő se maradhat ki és leugrik az ágyról, majd pillanatok alatt ott terem a lányok mellett.

– Én nem hallok semmit Janet! – majd nővére felveszi, és együtt fülelnek, honnan jöhet a nesz.

A kutyus is két nagy tappancsával feltámaszkodik az ablak még vizes párkányára és hallgatózik.

Eltelt pár perc, de semmi. Amikor már feladják, és úgy döntenek, lemennek a nappaliba, ekkor ismét nyöszörgés hallatszik, olyan fájó sírás. Mind a hárman érzik és tudják, hogy valami állat bajban lehet.

– Gyerünk! Siessünk! – ugrik le nővére karjaiból Hanna és izgatottan rohan le a lépcsőn, de Janet óvja inti, hogy figyelmesen a rohangálással.

Az első emeletre, a könyvtár- és dolgozószobához sietnek. Ez Jack, édesapjuk birodalma, belépni csak az engedélyével lehet. Az erkélyre innen tudnak kijutni, így a szabályt megkerülve betérnek, és az ajtóhoz mennek. Lesz, ami lesz! – gondolják.

Az ajtót kinyitva, a sarokban egy pici, teljesen fehér kiscicát fedeznek fel. Átázott, vacog és sír. Hanna gyorsan felveszi az aranyos állatot, aki kicsit fél. Megsimogatja, ezáltal a kislány kezei között már biztonságban érzi magát.

A fotelon hever egy takaró, gyorsan felkapja, majd bebugyolálja a cicát. Toby nedves orrával megszaglássza, ad neki egy puszit, úgy tűnik, hogy elfogadja ő is.

A gyerekek, Toby és az újdonsült házi kedvenc Jinger, akit már útközben elneveztek, csendesen és óvatosan közelítik meg a tágas nappalit. A kandalló tüze ad egy kis fényt. Jack észre sem veszik a besurranókat.

A nesztelenséget a kiscica hangos nyávogása töri meg. Hanna simogatással és szeretgetéssel próbálja, csendesíti, de nem sikerül.

– Mi volt ez? – leveszi Jack olvasószemüvegét és körülnéz.

Katy annyira belemerült kedvenc regénye olvasásába, a „The Stone Angel”, a legjobb résznél tart, hogy fel sem tűnik neki a történetek.

– Apa! Ne haragudj, bementünk a dolgozószobádba az engedélyed nélkül!
– látszik Jacken, hogy mérges, állna fel és mondaná is, hogy... de ekkor folytatja Hanna - Mentőakció volt! Megmentettünk egy kiscicát és most itt van a plédben! Szegényke a vihar elől az erkélyre menekült! – majd édesapja felé megy és kezébe adja a piciny állatot.

Jack, a doromboló és még reszkető kiscicának buksiját megcirógatja, szemébe néz, és azt mondja neki:

– Isten hozott a Családunkban!

Hannának ez volt a legcsodálatosabb születésnapja, hiszen kapott egy új barátot, akit ő mentett meg. Lefekvés előtt megtalálja Nagyijától kapott ajándékát az ágyán, mert Toby feldúlta és már nem volt a titkos rejtékhelyen. Ez egy üres jegyzetfüzet, arra ösztönözve, hogy meséit, történeteit ebbe írja. Azonnal bele is kezdett

Felkelő nap

Szivárványt fest az égre,
a felkelő nap fénye,
lepereg a harmatcsepp,
reggeli imám érkezett.

Lágyan simogató élet,
áldásban nem félek,
halkan elrebegem,
csodás világ kell nekem.

Velem ébredező napsugár,
szívem hozzá szentjánosbogár,
világítson gyújtva lelkünk,
megléljük benne érzelmünk.

Jekő György

Bemutakozás

A Kos csillagjegyben, 1942. április 10-én születtem Újkécskén, (jelenleg Tiszakécske) pedagógus családban. Általános iskolai tanulmányaimat is ott végeztem, majd Budapesten Villamosipari Technikumban érettségiztem. Szerkesztő technikusként dolgoztam a katonai szolgálatom kezdetéig, két év után a József Attila Tudomány-

egyetem matematika szakán folytattam tanulmányaimat, s kaptam középiskolai matematika tanári diplomát.

Pályámat Tiszakécskén, édesapámmal egy tantestületben kezdtem, majd 1971-től a Kiskunhalasi Kereskedelmi és Vendéglátóipari Szakképző Iskolában tanárként, 1973-tól igazgatóhelyettesként, 1980-tól nyugdíjazásomig, igazgatóként dolgoztam.

1971-ben házasodtam, gyermekeim Kiskunhalason születtek: György (1972), Attila (1975), Mária (1980) Gyermekeim hét nagyszerű unokával ajándékoztak meg. 2002-ban elváltam, 2004-től élettársi kapcsolatban élek Sáfrány Edit pedagógussal, akit 2022-ben feleségül vettem.

Nyugdíjba vonulásom után köszöntők írásával kezdtem a verselést, a társas együttlétek hangulatának emelése érdekében, majd bővítettem a repertoárt oly annyira, hogy a mai napig több mint 300 verset, versformában írt köszöntőt továbbá jó néhány anekdotát írtam.

A témákat illetően legbővebben a családról, az unokákról írtam, a szerelemről, szeretetről, továbbá az emberi kapcsolatokról, természetről, az öregedéssel járó gondolatokról, a nevelésről, annak fontosságáról, a megszerzett tudás jelentőségéről és nélkülözhetetlenségéről.

Verseim olvasmányosak, s egyértelműen kiolvasható belőlük a mondani-
való. Fentiekén túl a versírást az értelmem, a szellemi frissességem ápolá-
sának tekintem, s amíg tehetem élek e lehetőséggel.

Eddig két verseskötetem jelent meg nyomtatásban és EPUB kötetben a
Magyar Elektronikus Könyvtárban. Címeik: A fény útján és Derűs lélekkel.
A Poet irodalmi oldalon, és a Facebook nyilvános oldalán publikálok, ez
utóbbiban majd minden esetben aktuális fotókkal és logóval.

Megtalálalak

Visszaemlékezés (1998.11.05)

Hosszan elidőztem bájos arcodon,
gyönyörű voltál, tétován néztelek.
Megérintetted lelkem, mint egykoron,
ámulatomra ma is emlékezek’.

Hajdan még kedves diákként láttalak,
közben róttam a száguldó éveket,
tudatalattimban, azóta vártalak,
megőrizve szívemben emlékedet.

Megtalálalak! Kormányozták sorsunk,
Erősz kegyes volt s a többi istenek,
most ölelve egymást mélyen hallgatunk,
beszélnek helyettünk a tekintetek.

Néma alkonyon

Edit névnapjára

A kertben ültünk oly meghitt kettesben
sok feledhetetlen néma alkonyon,
boldog, mély érzés áradt szét szívemben,
míg fejem megpihent törékeny válladon.

Szavak nélkül is megértettük egymást
örökkön elbűvöltél, ha néztelek,
nehezen viselnék bármi változást,
néhány ily évért esengek még Egek!

Ezért féltve vigyázom a holnapot,
arcomon mosoly, de belül reszketek,
tudom örökké nem tart ez állapot,
bízom erős lelkedben, mégis féltelek!

Nem voltam már sármos herceg

Nem voltam már egy sármos herceg,
Gazdagnak sem mondhattam magam,
Mégis úgy rendezték az égiek,
Megtaláltalak,
S ez lett a legszentebb nyaram.

Románcunkat a szenvedélyek
Tüzes kohója izzította,
Az állhatatosság, kitartás,
A tiszta szeretet,
Tartós ötvözzé kovácsolta.

Kapcsolatunk huszonnégy éve
Állja az idők próbáját,
Köddé vált a riasztó magány,
Boldogok vagyunk,
S megbecsüljük egymás jóságát.

Lelki harmóniában élünk,
Óvjuk érzelmi édenünket,
Hiszünk a szeretet erejében,
Bízunk egymásban,
S ez bearanyozza életünket.

Decemberi éjszakák

Hosszúak a decemberi éjszakák,
Melletted fekszem, s csendben hallgatok.
Felsejlenek bennem rég mondott imák,
S a sorsunkat vezérlő csillagok.

Te már alszol, s én is erre vágyom,
Hogy eljuthassak egy másik világba,
Ahol jövőnket végtelennek látom,
Szilárd hitünket őrizve egymásba’.

Hiszek egynémely éji látomásban,
Megvalósult bizonyosság, hogy vagy nekem.
Mire csak álmodni mertem egykoron,
Megtaláltalak, teljes lett életem.

Már másra bizonnyal nem is vágyom,
Bár terveim sokasága számtalan.
A végtelenség tudom csalfa álom,
De érzem, hogy sorsunk jó kezekben van

Hála az égnek vagy nekem.

(Tündéri Asszonyomnak)

Nehéz napjaimnak vélem
messze még a vége,
Mégis, mégis köszönettel
tekintek az égre,
Amiért több mint húsz éve
Téged mellém adott,
Ki tehette volna? Csak ki
jövőmről tudhatott!

Gondtalan éveink után
jött egy próbatétel,
Részvétet látok szemedben,
s tudom, mit érzel.
Szeretetet és aggodást,
s mindenek felett,
Gyöngéd, törődő szándékot,
mit ember nem feled!

Oly kiszolgáltatott lennék,
s magányos Nélküled,
Ahányszor belegondolok,
elfog a rémület!
Ki vigyázná éjjelente
féltő gonddal álmom,
S ki volna kinek lelkem
őszintén kitárom?

Belőled merítek erőt,
a nehéz napokba',
Senki, de senki nem léphet
a halvány nyomodba,
Ha nem lennél is vágnék Rád,
itt legbelül érzem,
Úgy vélem, ha mellettem vagy,
már nincs mitől félnem.

Vigyázó tekinteted

Anyák napjára

Majdnem egy emberöltő óta
Elszólított az Úr jó Anyám,
Ámde vigyázó tekinteted
Arcképedről követ,
Melyet mindig látok szobám falán.

Alighogy tizenkilenc voltál,
Mikor kaptam Tőled az életet,
Gonosz háborús idők jártak,
Szegénység, félelem
Árnyékolták érkezésemet.

A háború minket sem kímélt.
Apám súlyosan megsebesült.
Kórházvonal vitte nyugat felé,
Utána indultunk,
Amint a szörnyű hír kiderült.

Alig voltam kettő és fél éves,
Mégis felvállaltad az utat.
Légitámadások közepette
A testeddel védtél,
S imádkozva kérted az Urat!

Amint felnőtté váltam,
Elámultam bátorságodon.
Csak sejtettem honnan kaphattad,
Ma már tudom, a hit
Adta lelkierőd oly fiatalon.

Vigyázó meleg szereteted
Éreztem egész életedben.
Biztattál és hittél bennem,
Ma a legőszintébb
Hála s köszönet van szívemben.

Míg élek őrzöm emlékedet,
Nincs annyi virág mi kellene.
Méltó köszöntésedhez, amely
Mélységes szeretetem,
S igaz tiszteletem kifejezze.

Juhászné Bérces Anikó

Bemutakozás.

Zalaegerszegen születtem, s éltem 35 évig. Több évtizedes távollét után visszatértem Zalába.

Jelenleg nyugdíjasként élek Zalalövön.

Egy nehéz élethelyzetben - 13 éve - gyógyírként jelentkezett nálam a versírás.

Van néhány magánkiadásban megjelent kötetem.

Különböző antológiákban is szerepelek verseimmel.

A Poet.hu irodalmi oldalon 500 versem megtalálható.
Ars poeticám: Egy porszem vagyok a világmindenségben, akit néha felkap a szél, hogy aztán, mikor megforgatta, földhöz csapja. S, hogy nagyon ne törjem össze magam, kapaszkodom fűbe, fába, virágba, zenébe, versebe, és nem utolsó sorban családba.

Kereslek

Anyák napi üzenetem,
sírdogálok hűlt helyeden.
Merre vitt a kegyes végzet,
kémlelem a messzeséget.

Kereslek a fűben, fában,
a tavaszi napsugárban,
nyíló kerti virágokban,
nem lellek meg, vajon hol vagy?

Kereslek a kis szobádban,
a templomban, az imában,
rózsafüzér gyöngyszemében,
magasztos, fennkölt zenében.

Kereslek az éjszakában,
csillagok közt, holdsugárban,
lágyszellőben, esőcseppben,
de nem lellek, s könnyem cseppen.

Kereslek az álmaimban,
ám az álom, hopp, elillan.
Arcod néha fel-felbukkan,
aztán el is tűnik nyomban.

S ébreszt újra a hiányod,
kereslek, vajh, merre jársz most?
Nem lellek a lábnyomodban,
pedig léptem előtt ott van.

Temetőben a rög alatt,
hiszen tudom, ott hagytalak,
kínoz érintési kényszer,
de elválaszt a két méter.

Igaz, a szívemben itt vagy,
mégsem oldódik benn a fagy,
ezért kereslek hát tovább,
itt a földön, majd odaát.

Szívküldi – Apunak

Három évtizede
csillagszemed látom,
nem múlik hiányod
a földi világon.

Szívemet simítja
ében-hajad fénye,
gyengéd szereteted
megannyi jelképe.

Önmagad alkotta
kedves esti mesék,
szavaid, tetteid
kedvemet keresték.

Néhány szem cseresznye
primőrként csokorban,
fülemre aggattam,
s kacagtam boldogan.

Mikor nagymamához
ketten kerekeztünk,
a nyári zivatar
ürgét öntött - velünk.

Szamócát kutattunk
baki erdőszélen,
csábító illatát
a lelkembe véstem.

Egyszem gyermek lévén
sűrögtem melletted,
barkács-tudományod
eközben ellestem.

Szívkamrámban őrzöm
e sok kedves képet,
az Istennek örök
hálát adok Érted!

Nagyanyám nagykendője

Élet fonalából
szőtték szorgos kezek,
benne álom és vágy,
feszítő gond-hegyek.

Vasár- és ünnepnap
mily fennköltén hordta,
fáradt, öreg testét
bolyhába burkolta.

Szelíd, barna szeme
szinte alig látszott,
puha rojtok ringtak
hátán örömtáncot.

Isten háza felé
vezetett az útja,
elé tárni, mi volt
öröme és bújja.

Kuporgatott fillér
zsebkendő sarkában
csomóra megkötve -
a perselybe szánta.

Elszántan ballagott
visszér gyötört lába,
hű társa régóta
Mennyországba várta.

Kezemet csókolva
búcsúzott el tőlem,
örök e pillanat,
mint írás a kőben.

Ereklyeként őrzöm
örökségem tárgyát,
s viszem tovább mamám
vágyát, gondját, álmát.

Köszönöm

Köszönöm, hogy rám találtál,
S a szívedbe befogadtál.
Köszönöm még azt a napot,
Mikor sorsod nekem adott.
Köszönöm az akaratod,
Mi küzdeni megtanított.
Köszönöm a mosolyodat,
Örök optimizmusodat.
Köszönöm a jókedvedet,
Velem szárnyaló lelkedet.
Köszönöm a szeretetet,
Azt a néhány évtizedet,
Amit együtt éltél velem,
A sok jót, mit adtál nekem.
Már csak az a kívánságom,
A síríg legyél a párom,
S majdan csillagragyogásban
Tündököljünk, ott is párban.

A legszebb emlékem

Múló idő szinte fut már,
lassítanám, - bárcsak tudnám!
Szívben tárolt emlékképek
vigasztalva előlépnek.

Kicsi fiam - tán négyéves,
szöszi fejű, cukor-édes,
kissé lázas, fáj a torka,
egy-két napig szoba foglya.

Szomorkodik, szeme könnyes,
előveszünk hát egy könyvet,
diafilm is előkerül,
bájos arca most felderül.

- Mit vetítsünk, mi a kérdés?
- Nyuszi Pistát! - ez nem kérdés.
Ölembe ül, szíve örül,
két kis karja nyakam körül,

s a fülembe súgja végül:
- téged veszlek feleségül.
Drága Fiam! Egyetlenem!
Ezt az élményt nem feledem!

A Sorstól "csak" egyet kérek:
Neked igaz feleséget!

Sorsunk ajándéka

Napra nap és évre évek,
Szép volt ifjan látni Téged.
Jó volt együtt lenni Veled,
Tudni azt, hogy van, ki szeret.
Az a rég kimondott igen
Örökre szól, én azt hiszem!

Napra nap és évre évek,
Látlak öregedni Téged,
S Te engem, de nincs mit tenni,
Utunkon együtt kell menni,
Megértésben, kéz a kézben,
Csak a végzet téphet széjjel.
Ez sorsunk kegyes játéka,
Egymást kaptuk ajándékba.

Árván

Zakatol a vonat,
csodálom a tájat,
képzelem - mint régen -
a szüleim várnak.

Üres az állomás,
nem vár engem senki.
Ó, mily szívfájdító
szülők nélkül lenni!

Utam egyenesen
visz a temetőbe,
árvácskát ültetek
könnyáztatta földbe.

Kalocsa Zsuzsa

Bemutakozás

Kalocsa Jánosné vagyok, írásaim Kalocsa Zsuzsa néven jelennek meg. Családommal Kaposváron élek, két gyermekem van, akik már felnőttek és boldog családi életet élnek.

Verseket, prózákat korábban is írogattam kisebb-nagyobb kiadványokkal. Komolyabban nyugdíjba menetelem után foglalkozom az írással. Fontosnak tartom a szeretetet, a barátságot, az őszinte szavakat, véleményeket. Gondolataimat, érzéseimet, a

természet adta szépségeket és azt a hangulatot, világot fogalmazom meg, amelyek közel állnak hozzám. Derűs, kicsit romantikus, vagy éppen melankólikus, de az élet szeretetét tükrözik. Hálás vagyok a sorsnak, hogy írásommal kifejezhetem mindezeket.

Tagja vagyok a helyi Bberzsényi Dániel Irodalmi Társaságnak és több internetes Irodalmi Csoportnak, ahol publikálom verseimet. Több elismerő oklevelet kaptam, verseim Antológiákban, Folyóiratokban jelennek meg. Verseskötetem 11 jelent meg és 2 kisregényem. Örömmel tölt el, ha mások számára is érthetőek, egyértelműek az alkotásaim, írásaim.

Boldog percek

Álmok s vágyak nélkül olyan vagyok,
mint zongorán felejtett dallamok.
képzelgés egy nyári délutánról,
egy esős napról és szivárványról,

mik elszálltak esti derengésben
vágyakkal együtt suhanó széllel.
Siratom a tűnő tegnapokat,
milyen szép volt, mégis elhagyott.

Tedd szívemre kezed, halld. hogy dobban.
a szerelem tüze benne lobban,
mint tűzlángnál felszökkenő vágyak,
nem lehet egy múltó emlék csupán.

Az ajkak a csókért sóhajtoznak,
hisz régi érzéseket simogat.
Varázslatos csend átölel bennünk,
éveknek tűnő a boldog percünk.

Hova tart?

Valami sajog a szív körül,
testet is kínozza legbelül.
Ne vedd válladra világ baját,
engedd szárnyára, vigye madár!

A jobb sorsért, életért vágyó,
ő, ki éltet hamis világot.
Üvölt a csend is, remeg a föld,
a tiszta lélek álmában nyög.

Hidd, a viharfelhők elszállnak,
mely lehet életed csodája.
Távolban már dereng a remény,
jó volna hinni, de oly nehéz.

Az idő gyógyít minden sebet,
ezt gondolja a sok-sok ember.
Hova tart a jelen s a jövő,
ha a jó út még mindig ködös?

Mit hoz a holnap?

Életem sötét alkonyán,
tűnődöm a világ dolgán,
melyen az elme is kiakad,
széthull, akár az őszi avar.

Nyűgétől lelkem még szabad,
szám szólal, nem zárja lakat.
Új napot ígér a hajnal,
fényt sugároz a távolban.
Ha béke árad a szívekbe,
megnyugszik a sebzett lelkem.

Egyre várni, mit hoz a holnap,
mikor ellenség tapos a porba.
Szűnjön meg végre a gyalázat,
béke fényt ontson a világra.

Látom, az élet ébredéz,
vagy csak az elmém révedez?

Sorok közt

Esti csendre vágy már a lelkem,
annyi minden háborog bennem.
Olykor temetem az életet,
mikor semmibe vész a béke.

Bús világ sötét öle ringat,
de reményt ad emberi alázat.
A gyermekkori esti imák
gyengéden lelkem birtokolják.

Néha szívembe váj a kétely,
marad alázat, ha jó az éj?
Kétségek közt nézzek a jövőbe,
reménytelenül és tűnődve?

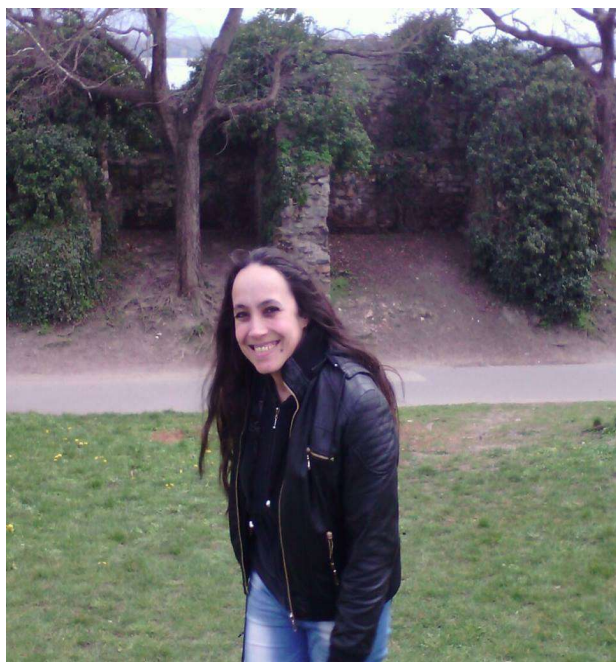
Csend áhítata hódol nekem,
remegőn felemeli szívem.
Az életöröm reám ragyog,
tollam által írok dallamot.

Sorok közt gyógyul fájó sebem,
mert örök békét követelek!

A zene

Esti csendben merengve ülök,
a zene lágyan körülölel,
s mélyen elbódítja lelkem.
Vágyaknak izzó forrósága
remegve, hangtalan száll tova
esdőn, mennyei látomással.

Fülemben dobban rezdülése,
szívemnek oly jó az érintése,
s szálllok, mint egy könnyed sóhajtás,
elillan és magasban jár.
Érzésem társtalanul ébred,
s menhelyet keres a zenében.

Kapocsi Annamária

Bemutakozás

Azt gondolom, a versek, írások, talán jobban éreztetik ki is vagyok, mint amennyit látnak belőlem hétköznapiakon. Megfogalmazni kiből ki lettem? A gondolkodás és az én tudat folyamatosan változó, attól függően miket ért meg a lélek. Az írás: Vágy. Dallam és lüktetés, szél

futása a kézen, kócolás a fejben, s mintha csupán közvetítő lennék olykor, mert ha változtatni szeretnék némely rajtam átfutó gondolatot, az megtágad, és elhallgat. Az írás: Kő, amit leveszünk a lélekről, segít élni, tanít szeretni, lép is helyettünk. Verseim és rövidprózáim eddig különböző antológiákban jelentek meg, és irodalmi oldalakon. Lehetőségem volt illusztrálni eddig három könyvet, amiért hálás vagyok a sorsnak.

Hódmezővásárhelyen élek 17 éves korom óta, viszont Orosházán születtem 1975-ben, és három szép leányom tanít engem megélni az életet.

Isteni csalódás

Hittelek!

Mint a születést a még meg nem született,
mint szülét a gyermek - néztelek,
mint Isten hitte Ádámot és Évát
míg le nem szakajtották a "tovább' vihetőt"
felnézhető – elnézések:
Mit érezhettek, mikor a földre léptek?

Blúzom...

Búza,
kiköpött reggeli szemek,
lyukas a lelkem, foltja nincs,
kezednek minden garasa másé
hol ezé, hol azé szöveted,
könnyű elbújni neked,
szoknyák lábai mögé, közé,
cukorszavak folynak az ablakon,
szeressenek, ó nagyon - Barom,
s bajom leszel, ha elfogysz lelkesen,
szétosztott imádatod felszedem,
földmorzsák zsibonganak benne
összeraklak majd egybe.
Tudom hiszed magad,
én meg csak tudlak,
magamat nem,
de Téged megtartalak.

Érzéki Cherry

Szomjas nyelvem az üvegre tapad
betege lettem a szádnak,
nyelved formáját vágyom ajkamra
alkoholista tettem tagadva.

Öled ízét is érzem
míg végig futok ezen a hideg, mámorító cseppen,
behunyt szemem és gyomrom jelzi,
Ó, hogy tud korogni a lélek.
Éhezője lettem minden kicsi vérnek.

Vérvörös nedű csordultig betölt
s államra cseppen a vétek,
ha részeges leszek
magadnak köszönd
hiánypótló, vak végzet.

Selyemillat - Ránk borított pillanatórák

Mint valami végtelen álom eltévedése
örökösen rajtam ragyog
szemtelen, szemembe húzza haját
és nem látok.

Kezét derekamra fonja
mellét nekem szorítja
s míg én levegőt kapkodok,
ő csak mosolyog tovább.

Én elveszetteként élem a hétköznapiak dalát,
de úgy de úgy dúdolom,
a selyem illatát.

És ha karodba vennél épp
azt hiszem hallgatnék,
s megszeppenve állnék
egy pillanatot.

Pillanatok tengetnék perceik,
s mintha mellettünk topognának időt,
de míg mi észre sem vennénk a korát,
ők ránk borítanának pár órát.

Ketyegések sora járt el felettünk,
forró leheletüket érzem,
mint a nyárszobában éppen,
a vékony üvegajtót nézem.

Pára gyűlt ablakán, mint a vágyban,
belélegezte az élet...
Velünk!
Érzed?

Halott madár

Léleklopás, lassú évek,
Eltompult, vak szenvedélyek,
Megszokott mód, alig élő,
Elfogadott, hideg, kék kő.

Nincs idő a kedvességre,
Nincs idő a jóra már,
Nincs idő a szerelemre,
Nincsen idő, halott madár.

Nincs idő a szenvedélyre,
Nincs idő, ki élve jár,
Nincs idő már kimondani,
Hogy nincs idő, csak fuss, csak fájj.

Szaladj szavakkal, szépre ölelj,
Mint ki él, ma úgy felelj.
Felelj magadnak, ne nekem s másnak,
Lopd vissza lelked a megmaradásnak.

Kivetközve

Zord csendek kaptafáján
nyegle szavak intenek,
lazán fordulnak el délnek,
északnak, keletnek, verebeknek.
Nyugtatnak nyugatnak, lefekszenek egyszer,
szemenszedett, felszaladt szavak - szeggel.
Kipp-kopp-parancs csap
be,
készül a hétmérföldes báli cipő,

trappol a lélekfedőn,
mint cintányér, tirim-taram.
Pardon, itt még laktak?
Na mindegy: ez van.
Csendkaptafa, titokban
felhúztam magamra magam.
Eltébolyult megboldogult lélek,
szobámnak több ablaka van,
kimásztam:

Vigyázz!
Ott állok,
hátraarc, zsarátnok,
"gáter-fáter apukám"
laza a lelked. Gratulálom eszed.
De elvesztél... hallod?
Nyegle szószögeid épp most ütöm
utolsó cipőmbe.

De ezentúl mezítláb járok,
Istenuccse.

Érintő áldomást egymásból kortyolunk

Áthajol hozzánk az éjszaka félsze
csillagot kémlelő szemeink fénye
egünket fürkésző csillagképek
aláhullt fényébe elengedlek.

Követik vonalunk el-eltűnő árnyát
kísérve ringásunk távolodó vágyát
mozdulva tétován, vissza-visszatérve
elmenő s maradó érzésünk megérve.

Lehullott gyümölcse az életfárol
édes nedűje csordul az ajkáról
cseppen az álom, gyűjtjük a levét
karcsú kehelyben őrizzük hevét.

Érintő áldomást egymásból kortyolunk
tekintetünk némán beissza alkonyunk
mohóságunk mára holnapunk kenyere
bele markolt kezünk tenyerén kendőzve.

Tegnapból merítünk mai napnak erőt
s megisszuk lassan, mint életmentőt,
mosolygó képekkel telve édes pohár
nem ürül ki sosem, mert igaz voltál...

Kenyér a szívemnek

Eszembe jutsz,
nyárfaligetek ölébe bújva,
susogásuk kenyér a szívemnek.
Mit is mondhatnék ennél többet...

Nézőpontok, gondolatok,/szeretünk...

Én nem hagylak el soha.
Ha néha el is kell indulnom, nem téged hagylak itt, csak épp tőled
indulok el hozzád.
Hisz bármelyik útra kell tennem lábam, és bármily messze visznek
a kerülő utak,
én mindig épp hozzád tartok.
Akkor is, mikor a könnyeid törölve nézel utánam, s bár a hátam
mögött hagylak,
de már ott látlak magam előtt, mikor mosollyal arcodon engem vársz.
– Hát, haza jöttél? Hát te mit keresel itt? Eltévedtél?
De már arcomon a meleg kezed érintése, és látom kutató tekinteted.
Mintha azt kérdezné folyton a szemed- „Hiányoztam?”
S talán először nem hiszed el, hogy itt vagyok, alig mersz érinteni,
s mikor az első csók végre ajkadhoz ér, oly tétován hagyod, nehéz
elhinni érinthető vagyok.
Végül már épp úgy szorítasz magadhoz, mint mikor elindultam tőled..
Látod Kedves, csak hozzád indultam, ne haragudj, hogy késtem, de
nehezen engedté el, mikor útra keltem feléd.
Szeretlek...

- Mindjárt indul...

Gondolata már teljesen máshol lehet, de nem... engem néz. Látom a
szót a szemében, "sajnálom".
Bár maradna, még, csak egy kicsit.
Marad.
Próbálok nem gondolni arra, vajon most mennyi időm van.
Kiélvezem, és nézem vonásait, egészen addig, míg zavarba nem jön.
De szeretem zavarba hozni.
Nem érti lehet, hogy mért nézem, újra is újra felderítem minden apró kis
vonását.
Az apró barázdát a homlokán, a szája felső vonalát.
Szeretem nézni, néha összeszorítja, talán észre sem veszi.
Mélyen ülő szemei mindig másak. Ha nevet megsokasodnak a szeme
körüli vonalak.
Sokat nevet. Szeretem.

Hozzá tartozó vidámságát melengető hallgatni, milyen jóízűen,
hahotázik,

most is elég csak gondolnom rá,
és azt veszem észre, már mosolyra áll a szám.

Megérint.

Szeretem a kezét, valahogy mindig hozzám akar érni, csak legalább egy
kicsit, ha csak egy ponton is akár, csak a térdünk ér össze, már
akkor is, már abban is érzem, azt a nyugalmat.

Olyan belső hangtalan sóhaj, mi megnyugvás és játék egyben,
mint valami örök izgatott várakozás... ami még ad.

Mert telhetetlenek vagyunk, de sosem sietünk, játszva szeretünk.

Belülről égve, csipkelődve komolyan is mélyen, élve.
Úgy igazán, mintha az első levegővétel az utolsó lenne.

Kacér kanálnyi vágy

Bár messze búj az éjbe vár
tavasznak intő déli báj
kecses csobog majd félrenéz
kacér ma cél a télre kéz

kanálnyi vágy ma csepp talán
bár vért a dér - palánk, ha már
szemez nemez a keszkenő
elvesz tegez - ez égi hő

akár a vágy terít dalos
simul vidul érint pajkos
játszi szeles megélhető
tavaszt szavaz a létező

szeret és vett riszálva jár
karján lebeg megannyi nyár
ölel búján és éjbe vár
holnapra jó, ma körbejár

Látlak

Csendeket dob a világ ablakára
egyetlen mosolyod.

Szomjat inni

kép a képben, tánclépésben
imbolyog,
köd a ködben, összemosva
fintorog,
arc az arcon, megnyugvásban:
lélegzet
köd előttem, füst mögöttem
megremeg
gyertyaláng csak, amit viszek
óvható
benne hitünk, tüze is
elfújható
szél a szélben észrevétlen
megbújik
nem látható gondolatom
eltörik
megtörik, mint hó ha jégben
ott lakik,
vízzé válnék - inni szomjat
míg telik,
ha még lehet kiváltani
megteszem,
de ha nem hát fújjon messze
eressen
engem a tér, innen tova
engedjen...

Az idő tenyerén

Bujdosó finom csendmosoly
mely ringatva alszik valahol
ott hol nincs más az idő tenyerén
csakis mi ketten: te meg én.

Vérvörös akácok

Csöpög ez a nyár, áthajózom a szavak között.
Sekélye - kék, aszfaltnak öltözött.
Mely fölött délibáb gőzölög.

Fagylaltot nyalva hunyorgok:
Tegnap még láttalak!

Már nem akarlak téged,
vérző májusok akácvirágán, ha elmerengek,
örök jutalmam lesz a halál,

s hogy a tüskékre ráfagyott vérem:
soká akarok újjászületni.

Addig hagyj!
Legyen gyöngy-vörös a látóhatár.

Egy feles remény

Tompára mulasztom a bűgő nyarat,
a májusok zsenge hajtását,
majd kifacsarom a szivárvány levét,
s megitatom veled a színét:

Hogy élj!

Hogy Élni, megtanulj.
Ne mondva azt folyton - Nem lehet.
Kopasz ágak közé, ha nézel
közülük jön a kikelet.

Félkész vagyok

Nyári estének öltözöm,
hogy hűvös éjeken dideregen a lábam,
és úgy, de úgy higgyem, ha futok
felmelegszik a lélek,
pedig csak lásd, alig-alig élek.

S mint szoknyás lábakon az eső csordul,
úgy leszek boldog, önkéntelenül, konokul.
Mert bitorol az élet engemet,
éjnek öltözik folyton, és eltemet,
magára húz az árja, vágya.
Megágyaz vélem a sötét.

S hogy fekhelye lettem az estnek,
elenged.
Félénk mosolyok köztiek
a csendek.

Klementné Burza Mária

Bemutakozás

Klementné Burza Mária, írói név:

Klement Burza Mária Szegeden születtem, jelenleg is itt élek. Nyugdíjazásig a város egyik iskolájában tanítottam. 2015 óta rendszeresen írok verseket, folytatásos novellákat. Ver-

seim, és a prózai írások internetes csoportokban, antológiákban jelentek meg. Önálló kötetem nincs.

2018-ban egy CD lemezre Németh Nyiba Sándor a Krúdy Kör elnöke szavalta fel néhány versem.

Megmérhetetlen boldogság

Szívem lángja magányosan parázslík,
rég messzire szállt szeretett társa,
életutam így lett mélyen árva,
lélek kertben sok emlék tarkállík.

Mert a boldogság mérhetetlen,
bizony téves, ha kívül keresed,
bár a külső világ adhat örömet,
ám a boldogságot Lelkedben leled.

Minden öregszik, minden mulandó,
kedves szavak is feledésbe hullnak,
ám a szívemben mély nyomot hagytak.

Nézem,- mennyien már hazatértek,
de nem szakadtam tőlük el örökre,
majd lelhetek földöntúli gyönyörré.

Könnycsepp kövek

Néztem a csillag pöttyözött eget,
benne csillag álmok elrejtőznek,
álmok, amelyek reménymaggal élnek,
de egy reggelre sápadttá lesznek.

Lelkem is egy kerengő kis csillag,
mely éjszakákon, csillagösvényen jár,
csillagporos utakat ott bejár,
álma a holnapnak lesz kettőscsillag.

Rátok nézve tovább álmodni merek,
minden álmot őrizzetek ti meg,
hogy soha ne legyenek elveszettek.

Hangtalan most a Végtelen hangja,
a keserűség benne nem dübörög,
minden könnycsepp a fájdalmat takarja.

CSODÁS FÉNYEK KAROLNAK

Nem búcsúztál, elmentél hirtelen,
én csak álltam és néztem döbbenten,
szemed tükrében Lelked kerestem,
mi belőle sugárzott,- megértettem.

Menned kellett, így volt ez megírva,
könnyeim elrejtve kértem volna,
ne menj el, maradj velem, mégsem szóltam,
befeleg könnyezve némán sírtam.

Most mélységek rezdülnek meg bennem,
úgy érzem, hogy boldog már a Lelked,
tekinteted megidézve látom,
napjaimban bármerre is járok.

Mikor a Nap nem kíséri utamat,
Rád gondolva láthatom múltamat,
amely a jelennek utat mutat,
és a holnapoknak nyit kapukat.

Ég-virágok illatoznak

Mikor Lelkedhez elérek,
szűnik magányos fa-létem,
lelkünk egymásba fonódva,
ég-virágok illatoznak.

Csillagok körénk fényt szórnak,
majd a hajnal szele felnyög,
a búcsú ideje eljött,
mert reggeli fények várnak.

NYISD KI A SZERETET KAPUJÁT

Ha megérted miről szól az élet,
hogyan emberként itt a Földön élhetsz,
megérted, mily kegyelemben van részed,
tiszt szívvel áldani fogod léted.

Minden perc lehetőséget kínál,
hogyan megismerd a Szeretet hatalmát,
és ha hibázol, ne hibáztass más,
de mindenkor javítsd ki a hibát.

A döntés mindenkor csak rajtad áll,
ám ha maradandó sikerre vágysz,
nyisd ki hozzá a Szeretet kapuját.

Az egész Világ egyetlen nagy család,
megértve ezt, mindenkinek jót kívánsz,
utolsó órádra mindig készen állsz..

Nagymamámra emlékezem

A nyári égre feltekintve,
játsszó felhőket elnézve,
Te jutottál az eszembe,
rég volt, mikor fogtad kezem.

Esténként öledbe vettél,
varázslatos mesét szőttél,
szavaidat lélegeztem,
ma is reá emlékezem.

Lassan közeleg az este,
nem ülhetek már öledbe,
égi honból tekintesz rám,
drága, szeretett nagymamám.

Én is nagymamává lettem,
unokáim drága kincsek,
mikor nekik mesét mondok,
rád gondolva szemem csillog.

Érzelmek nyelve

A szív az érzelmek nyelve,
csak egyetlen szót ismerve,
mely lényege az életnek,
értelmet adva létednek.

Szívünk az érzelmek nyelve,
Szeretet felfénylik benne,
áldást önzetlenül áraszt,
nem pihen, soha nem fárad.

Kristófné Vidók Margit

Bemutakozás

Kristófné Vidók Margit vagyok, 1954. 10. 23.-n egy alföldi kisvárosban Kalocsán születtem.

Pár évet tanyán laktunk, ami örökre meghatározta a viszonyomat a természethez, és állatvilághoz. Életem legkülönlegesebb időszaka volt, és mindig is a legszebb marad. 2016 óta publikálok a Poet.hu oldalán, valamint a Holnap Magazin oldalán is.

Tagja vagyok a MANE Magyar Alkotók Nemzetközi Egyesületének. Több internetes magazin is közli verseimet, valamint antológiákban is lehetőséget kaptam.

A Kortárs Magyar Irodalmi Kiadó Verslista, és az Irodalmi Rádió szerzője is vagyok.

2018-ban jelent meg első verseskötetem magánkiadásban: Álomszöttek címmel, majd 2021-ben Pillanatvarázs című könyvem a Holnap Magazin kiadásában.

Örök nyugalom

Mikor már téged hívnak távoli fények,
és kóborolsz sugárzó csillagtájakon,
szívdobbanás, mint meteorütközések,
szerte repülnek izzó villámszárnyakon.

Míg hologramod fénylőn ível az égre,
a perc töredékéig még életre kel,
visszahullva, átváltozva égszínkékre,
szellemfénye egyesül a végtelennel.

A fény örök ölelésében lebegve,
a ragyogó világosság magába zár,
leszel az égen átsuhanó fénykéve,
mely a holdsugár hátán néha hazajár.

A csend harmóniája lágyan átölel,
égi zene békét sugároz - bódító,
angyali kacaj felhőkön átcsilingel,
érzed, az öröklét itt felszabadító.

Szárnyaló hangok

Fények ölelkeznek, a perc tűnékeny,
elhalkul a terem varázsütésre,
csillogó szemekben ígézet látszik,
bársonyos ének a szívekkel játszik.
Szelíd melódia lebeg a légben,
majd megpihen a hangok örvényében,
izzó lávaként törnek fel az égig,
suhannak az örök végtelenségig.
Dobbanó ritmusok, akkordok tánca,
feszülő húrokon morajlás árad,
fülekbe kúsznak pici rezdülések,
dobokból szólnak az apró ütések.
Hangszerek keltik az alvó muzsikát,
szépség, és báj alkot lágy harmóniát,
ujjak alatt zokog, szárnyal a zene,
szférákon áthatol, magasba emel.

Pundurka

Hullámszó lombsátor
emlékeket ringat,
szentélyében
a fény vagy.

Sors

Lehajtott fejjel lépdelsz, és félsz,
sötéten izzó szemekből ítélsz,
láttad a csillagok hideg ragyogását,
az idő, és tér örök változását,
nem vonzott a nyugodt élet soha,
nyakadon ült sorsod démona,
felállni nem tudsz, nincs már akaratod,
együtt dalolnak veled, bukott angyalok.

A szenvedélyek tánca

Rabul ejt a megszólaló zene,
mozdul a láb, ismerős ütemre,
kezdődik a tánc, magával ragad,
édes gyönyörtől hangunk elakad.

Összesimul testünk - eggyé válunk,
lélegzet sincs külön, - erre vágytunk,
arc az archoz ér, érzem - most vagyok,
pillantásod éget és felragyog.

Fekete selyeminged rád tapad,
verejtékcseppektől csillog hajad,
érzéki ritmus vágyban fürdetett,
az idő állt - csak a szív lüktetett.

Egymáshoz érve sóvárog a test,
mámortól remeg, kegyelemért esd,
a perc mintha örökké tartana,
együtt dobban szívünk a dallamra.

Combod érint, vad szenvedély izzik,
a két táncos egyként tovasiklik,
nincs elfojtás, a szabadság tánca,
ez tangó,- az érzések varázsa.

Ennyi volt...

Egyedül bolyongtam aludt a város,
bennem dúltak sötét viharok,
guruló cseppek állták el utamat,
úgy éreztem mindjárt meghalok,
de nem engedtek el a tegnapok.
Nem látta senki sem könnyeim,
e vad világ mennyire sivár,
szeretnék hangosan üvölteni,
visszhangozzon utcák kövein
a fájdalom, mely lelkembe váj.
Bolond lány! - hideg az éj ne tovább,
lázálmaim sikoltják nevedet,
halni vágytam, míg érted reszketek,
jeges éjszakában izzó szenvedély,
csábító álmoként lépked felém.
Sóhajoktól hűvös a lehelet,
benne látlak, nézel... emléked betemet,
zúgó szélben hangodat hallom,
csak egy ölelésre szomjazom.
Mégis elengedlek légy szabad,
képzelet voltunk mely elhamvadt,
jégből lett tűz, és ködös pára,
ez volt a kezdet, a végzetem,
melynek füstté vált a lángja,
széthasadtunk, égtünk... miközben
elvértett létünkben újra teremtetünk.

Haiku

Ködpárás térben
halványkékek a jelek,
beleolvadok.

Elcsendesül a tó

A tó nyugalmat vadóc szél kócolta,
bíborhajnal fénye megcsókolta,
madárfütty még idézi a nyarat,
aransárga levél tovaszalad.

Ezüst köd öleli a Balatont,
ringatja, becézi, mint hajadont,
kihalt a móló, a strand és a part,
csak szél süvít, okozva zűrzavart.

Búcsúzik a gyémántkék ragyogás,
sírál kiált elkésett vallomást,
néha megcsillan még a napsugár,
továbbáll az ősz, viszi batyuját.

Felhők ruhája foszlottan lebeg,
árva levél faágon didereg,
puha, fehér takaróját várja,
bár a zord tél jégszívébe zárta

Miért?

kihunyó csillagok az égen,
elhullanak csillagösvényen

titkaink lesi az alvó táj
ne szólj kedves - a beszéd most fáj

vad lázként izzik szenvedélyünk
felhők takarják el reményünk

miért tűnik el minden mi szép
nappallal az éji csillagkép

harmatcseppekké váló álmok
szikráznak mint üvegkristályok

miért kell veszítenünk mindig
midőn a hajnal fénye izzik

lehet-e szivárvány sírokon
mikor az ég alja bíboros

miért érezzük a lobogást,
ha nem halljuk a szívdobogást

Elemek harca

Fenn, vad sziklákon rohanó szél dalol,
sötét felhőfátyol szirtekre hajol,
ébredő hajnal űzi az árnyakat,
lenn a völgyben zúg, a bőszült áradat.

Vadvizek festik szürkére a tájat,
kőbe vájtak kicsipkézve formákat,
gyöngyöző vízpermet mohát fürdeti,
kezdet, és végzet a harcot sürgeti.

Pusztító, tomboló viharok dúlnak,
arany sugarak menedékbe bújnak,
híd alatt a víz még szelíden csobog,
messze, - robajló vízesés zokog.

Kékben, zöldben játszik a földgömb fénye,
erő, és báj a természet festménye,
az örök változás kerek színpada,
fény, és sötétség bűvös varázslata

Lovag Nagy Cynthia

Bemutakozás

Egy Alföldi városban születtem. Az irodalom és történelem szeretetem a magyar tanáromnak köszönhetem, aki képes volt megszerettetni, e tantárgyat, olyan színessé varázsolni saját külön történeteivel, az órák anyagát. Miatta szerettem meg Adyt, Petőfit, Csokonait, Radnótit, sőt még Napóleont is. Később megismertem Mécs László verseit és mivel azt mondták, hogy nehéz Mécs szavalni, megtanultam két verset. Nem volt könnyű gyerekkorom. Hat testvér közül, a legkisebb voltam. Felnőttként, egy gyermek mellett jártam Szakközépiskolába. Később felkerültem Budapestre ahol a közelmúltban elvégeztem

egy Szinkronképzőt, hogy legalább egy álmom váljon valóra. A könyv és vers írás fontos része életemnek. Felnőtteknek szóló első regényem: A széptevő és a kései boldogság, ezt követte az : Aranyfényű csillaggalaxis, majd egy író társammal közösen írt könyv, az : Örök kapocs címmel.

Számos lapban jelentek meg írásaim: pl.: Poet, Kalamáris, Szikla magazin, Gold Pen , a Kláris I. folyóirat, Holnap magazin. Állandó szerzője a : Délibáb Magazinnak, Honvilág Irodalmi F.I. / Erdély/ EMMIR Magyar M.Irodalmi Folyóiratnak, Megszólalok c. magazinnak, továbbá a Meskete c. gyerekmesé oldal közli meséim, ahol a hangom is adom a hangos mesékhez a mások meséihez is, nagy örömmel. Eddig száz mese őrzi hangom.

Számos Antológia közölte írásaim. Pályázati verseimmel több oklevelet szereztem. : Lira, Nívó, Arany Penna, Költői Arany oklevél. A Cserhát Művész Társaság tagja vagyok. Itt kaptam: Kortárs Előadó Művész címet

is. Mint író Cserhát Aranytoll díjas lettem. Történelmi Szent Lázár Katonai és Ispotályos Máltai Lovagrendben Dámává avattak.
A Római Sas Birodalma Lovagrendbe tavaly ütöttek lovaggá , Qestor priorrá.

Az Alföld csillaga

Az Alföld csillaga vagyok,
a Tisza sima víztükrében ragyogok
ha akarod, ledobok pár hulló csillagot
bár nem biztos, hogy Te is ezt akarod.

De megtölthetem holdsugárral a mezőt
sötétséggel a sűrű erdőt,
s hogy a vándor el ne tévedjék
világítanám a kiút szélét.

Vagy lehetek -e szőke folyó angyala
soha senki bele nem fulladna!
A horgászoknak mindig lenne zsákmánya
s lenne mit tenni a családi asztalra.

Istenem, mennyi mindent látott ez a folyó!
Csaták zaja dúlt, s megannyi véres haldoklót,
kiket magába zártak a megtört hullámok,
s ez lett örökre már az otthonuk!

Attila a Hun is itt lelte halálát, s a mederben
a sírját soha meg nem találták!
Krónikások feljegyezték, hogy lovával
eltemették, mellette a kardja, s félelmetes íja!

Még a folyót is elterelték, hogy testét soha
meg ne leljék.....
Szóval lehetek én a holdvilágod, s a napfényed,
aranyló búzakarászod s a reményed!

Ki nem alvó vulkánod parázsló ereje,
s tengeren a sötét zöld tajtékok serege.
Ölelés a karomból nyílzáporként zúg feléd,
a szeretet erős lángja testemből soha ki nem ég!

Az Alföld -e bájos csillaga legyen hát Tiéd,
s együtt ragyogjatok túl majd a Tisza sima víztükrén!

Szeretetláng

Ha csak én adnám az összes szeretetem
az is elegendő lenne neked
Kérés nélkül is megkapod,
hisz nem érdem kérdése jól tudod.

A szeretet csendben jár
Rád olvad, mint a napsugár
melegséggel áraszt el,
mit senki sem vehet tőled el !

Mi már szavak nélkül is
beszélünk, elég ha a másik
szemébe nézünk....
S mielőtt csonkig égne a

gyertyánk, nem alszik ki
a szeretetláng. S mikor majd
jó az utolsó pillanat, mikor
mindenki filmje elszakad

Te légy mellettem, ha fázom
terítsd rám a jó meleg kabátod...
öreg kezünk szorosan összefonódjon
s lelkünk együtt lépjen át a mennyei
égbolton .....

Lélek testvér

Elgondolkodtat a élet
mindenki mit és meddig remélhet?
Meddig éltethet a lélegzet?
Mikor áll meg a vekker
és végtelenedik el a csend?

Ha lelkünk arany pallosán villan át
a napsugár, s egy szép szempár
vár reánk egy csillagfényes
jámbor éjszakán?
Ha bámulod az ég kékjét, de sehol
sincs a lelki békéd?

Hiába keresed a boldogságot, mert
az álmod már régen szertefoszlott?
Mikor áll meg a kegyetlen vekker?
Mert belefáradtál a küzdelembe
a sose távozó reménybe!

Ne gondolkodj, légy türelmes!
Aggódjon a menthetetlen!
Éld életed szeretetben, bölcsességben.
Ha menni kell, úgyis jelez a pillanat,
s mi megfáradtan követjük sorsunkat.

Porhüvelyünk itt marad, s lelkünkre
virrad egy új pirkadat.
Mert minden lélek Testvér,
kik várnak ránk az utunk végén!

Matuzsálem Tölgy

Van egy ötszáz éves matuzsálem,
sűrű lombja elrejtí a madárfészket,
gonosz ember szeme elől is védhet,
titkok végtelen őrzője is lehet.

Mennyi mindent láthatott – e Tölgy?
Generációkon át,sok emberöltőt.
Hány szerelem szövődhetett koronája
árnyékába,s beteljesültek a vágyak
szemei láttára.

Talán még gyermek is fogant az éj leple
alatt,
s a Duna sodrásában öngyilkos is akadt.
A sok érzelmek mi mindenre képesek,
de bízzunk benne, hogy győzött a szeretet!

Mily szép látványod a sima víz tükrében, a
csicsergő madársereg fel – fel röppen éppen,
s az aranyló napsugár csillan szemünk íriszében,
s felgyúlhat a szerelem tüze is szívünkben.

A telihold fényében is pompázhat lombod,
beterít sugaraival, hisz régi barátod!
Elhalmoz Ő téged a világ minden kincsével,
törzsed előtt megpihen, kedves szeretetével.

Szíven talál

A szerelem olyan, mint az ökölcsapás,
csak nem arcul üt, hanem szíven talál!
Hirtelen jön és szemből támad,
esélyed sincs a hátrálásra.

Be sunnyogja magát a fejedbe,
hatalmas sebet ejt lelkedbe.
Mégis várjuk ezt az érzést, mert
jó az aggodás a féltés, ha van kiért.

A testünkben pillangók futkosnak,
olyanok leszünk, mint a boldog madarak.
Milyen jó is szeretni és viszont érezni, a
szivárványos kék eget együtt felfedezni.

A réten heverni, egymásba feledkezni,
a másik testében boldogságra lelni!
Látod? Eljött a pillanat, szakítsd hát
le magadnak!

Oly rövid az életünk, ragadjuk meg,
amit még tehetünk!
A szerelem nem korfüggő, csak legyen
hozzá még elég erő!

Kenyérszelés

Kicsi kis parasztház, régen jártam erre
megrohantak az emlékek, ahogy beléptem.

Mamóka állt a konyha közepén, s botját
letámasztva nyúlt a maga süttötte kenyérért.

Kezében a nagy kés, mellyel némán szelte,
pici zsír jutott csak a közepére, majd sóval
az egészet megpergette. Szeméből a szeretet
tisza fénye áradt, örömmel nézte, hogy

éhesen majszoljuk, majd nyaljuk a zsíros
szánkat !! Mamóka mikor nevetett a torkában
gyöngyök csilingeltek, csodaszép zene volt
ez akkor a fülemnek !

Leült mellénk a kanapéra, s puszikat
nyomott maszatos arcunkra.

Ha vasárnap volt, terített asztallal várt,
a húslevese feltette mindenre a finomsági

koronát !Ha felvett az ölébe én odabújtam
hozzá, s míg Ő mesélt én csókolgattam az
ecettel finomított dolgos két kis kezét !!

Mamóka azóta az angyaloknak süti s szeli
a finom kenyeret, s mindent biztos eláraszt
az a szívből jövő édes szeretet !!Most az
angyalok csókolják szorgos két kis kezedet!

Maretics Erika

Bemutakozás

Budapesten születtem, kicsi korom óta írok. Többnyire verseket, néha prózát. A gyermekkor „színesen” telt, gyermekszínész voltam. A KISZ Művészegyüttes életében énekes szólistaként és táncosként vettem részt. A sors felnőttként nem művészpályára szánt, humán területen dolgoztam negyven évig. Két gyermekem és egy kisunokám van. Az írás a lételemem, olyan nekem mint a tiszta levegő.

Csónak

Testem aprócska
törékeny csónak
lebeg és lebeg
szeszélyes áramlat sodorja
egy pillanatra
élet és halál
a monszun szárnyán
ma összefonódnak
forróságtól tikkadt tajték
az óceánban sikló
ismeretlen lények hátán
gyámoltalan lelkem
most van születőben
és te olyan messzire
kerültél tőlem
hogyan találj
lobbanó vérem
csöppentem
erőtlen lábad elé
a csöndben.

bolyongó

arcomon erdőbolyongó ránc
rothadó avarba taposlak
relikviává tudattalan
nyomomban jár a sóvár akarat
míg vadon vízesés-morajából
pizstrángthangodra vadászom

életed lopom máig
fáradó szerelem-fáim
jelzik változás kell
ujjaid hegyén reszket
a jelen

fűszálakon csillan néha
öröktől vágy ez vagy csak léha
bohócorr virít holt ág hegyén
fedetlen árnyékodban

Unoka

A tévé nem szól
lehalkítottam
mert ők sosem nézik
a gyerekekne árt mondják
aggódva idézem elalváskor
a tökéletes arcocskát
bohócka kis természetét
a komolyat is
amikor éppen tanul
akkor hatalmas a szeme
kezében lábában szikra
mindent elnyelő Világmindenség.

Bádog-émlék

Nedvesen hullámozó bádogtető alatt,
krétával rajzolt ugróiskola a tér,
a cipőtalpamra rágógumi ragad,
saját univerzumom fültől, fülig ér.

Hosszú copfom kék nejlonszalagot reptet,
szeretettel fonta bele édesanyám,
reggel pöttyös bögréből iszom a tejet,
darázs koppan nagyot a konyha ablakán.

A sarki péknél sorba állok héthússzal,
ott kapható frissen sült ropogós kenyér,
illata száll, eltűnik a cipó sarka,
mire szeleburdi lábam hazáig ér.

Játszóterén kőszegélyű homokozó,
vashintán súlyosan leng az múló idő,
gazdát cserél néhány színes üveggolyó,
ha a Nap felé tartod, látszik a jövő.

Anya álma

A kis konyha az otthon.
Anya bablevese az asztalon hűl,
moss kezet!
Lágy hangon korhol,
aztán fájós derekát simítva
lassan leül.

A lépcsőházat felsöpörte,
a kuka még tele hassal vár,
ifjú arcáról a mosolyt törölte,
a nincs, és a soha már.

Egy lakó szánakozva magához int,
a gangon ülve
cukros kenyerem majszolom,
itt egy alig használt kabát, mondja,
a tiéd elég kimustrált angyalom.

Mosolya fakó, és hazug.
A szemébe nézek,
még nem láttam ilyen butát,
mi nem hordjuk soha
más levetett holmiját.

Az én anyám nekem,
híres operákról mesél,
vasárnap is munkába megy,
mert őszintén remél,
hogy belőlem híres ember lesz,
ez a legnagyobb álma,
hát hogyan férne meg rajtam
más kinőtt kabátja?

Vigyázlak

Cirógasd bársonykézzel a hajam kedves,
látod, még az izgága fürt is csüggedt kóc,
de halántékodra hullva lesz csillagdíszes,
ha bronz barna éjjelen vállamra hajolsz.

Uzsonnára üstököst csomagolok ma,
ütött-kopott hátizsákod szinte éget,
mélyén, rejtett titkokat suttogó alma
ül, pillád mögé bújva vigyázlak téged.

Az őrült

Csak fekszem itt fehér ágyon,
csuklómon erős pánt szorít,
csupán a halált várom,
azt mondták elmém beteg,
küzdöttem ellenük, hiába,
kalitkába zártak.
Legyűrték a vézna testet,
hogyan ne ártsak.

Itt vagyok régóta,
patyolat-lepedő borul
a szörnyű látomásokra,
minden éjjel
epedő hűséggel várnak.

A plafont bámulom
egyre kitartóbban,
ott fenn életre kelnek
a mozgó árnyak.

Repedések futnak,
kacsakaringós vonalak,
másvilági lények
töredezett körmei karcolták,
éjjel visszajárnak.

Rémisztő üzenet,
egy rejtvény.
Meg kell fejtenem.
A vonalak mögé látok,
egy másik dimenzióba,
hol patkányok apró lába neszez,

ők tudják, megvert,
egy szobába zárt,
hol bomlott őse gyilkolt
ártatlan asszonyokat,
most engem is felkínált.

Meglátogat mindig.
Száján mosoly,
érzem lehelete bűzét,
az a szag, a pokolba ragad.

Azt mondja szeret,
nem bírja nélkülem,
fogadjam el, ha lehet,
ő az, kit hívhatok,
vigyáz rám.

Holnap hazamegyek,
az orvos szerint
szépen javulok!
Monoton mondom,
amit hallani akar.

Ma éjjel a repedések
szóltak hozzám.
Vállam mélyedést vájt
a falban, ahogy
követtem ívüket.

A férjem értem jön,
abba a szobába zár,
ahol a másik világba
átjáró vezet,
de tudom vele hogy
végezzek.

A hangok segítettek,
italába ürmöt kevertem,
meg kell óvnom,
régóta szól hozzám,
bennem a gyermek,
kit hordok, élni akar.

Ne félj,
én megvédelmezlek.

A szürke eminenciás

Rácsos ablakomon túl
lélegzik az élet,
a szoba kerek zárka,
idebent semmitől sem félek.

Emberhangyák.
Súlytalan-szabadon szaladnak.
Innen a tűzfalra látok,
ismerősen lehangoló.

A kényelmes puha kagyló
bezárva tart,
biztonságot ad,
meghitten fojtogat.

Valótlan

Hazaindulok, hőésés.
Arcomon könnycsepp-pehely,
bőröm összegyűrt papír,
szemétre dobnám.

Kiköpött szavaid felsértettek,
csorog erőm, hangom,
egyre könnyebb leszek,
egy nap talán átlátszó.

Láthatod majd, fehér a vérem,
lustán lüktet,
a hajam üveg, törik.
Valótlan.

A gyönyörű lány (+18)

Tizenhat éves alig múlt amikor elveszítette a szüzességét. A férfi akit Kígyónak hívtak, szerszáma kicsinysége miatt, buli után elvitte egy bokros kietlen területre, és egyszerűen megerőszakolta. Nem ütötte, de sírására, rimánkodására oda se figyelve, kegyetlenül végig csinálta a dolgot, aztán otthagya a földön. Vért is, de a fizikai sérülések eltörpültek a lelki sérülések mögött. Soha többé nem tudott bízni a férfiakban, és életcélul tűzte maga elé, megalázni, felszarvazni, meglopni, becsapni őket. Soha nem szűnő gyűlölet emésztette belül, nem kegyelmezett senkinek. Gyönyörű lány volt, sötét hosszú hajjal, zöld szemekkel, karcsú nyúlánk termettel. A kisugárzása volt azonban a legütősebb fegyvere.

Erős szexuális vonzerő áradt belőle, vegyülve egy kis egzaltáltsággal. A férfiak egyszerűen nem tudtak neki ellenállni, ő pedig nagy buzgalommal tette őket tönkre. Egyszer történt, hogy egy sikeres férfi szeretett belé. Nemso-kára megkérte a kezét. A lány igent mondott, és buzgón nekilátott szokásos munkájának. Mindent elkövetett, hogy a férfit tönkre tegye. Amikor siker koronázta igyekezetét, elégedetten mosolyogva figyelte, ahogy a férje kétségbeesett lépéseket tesz az életben maradásért, aki egy este furcsa hangon hívta őt. Kezében pisztoly volt, amit a lány nem látott. Becsukta a szoba ajtaját, eltökélte, hogy az asszonyt is, és önmagát is megöli, nem látva kiutat a tragikus helyzetből. Ráfogta a lányra a fegyvert, és mélyen a szemébe nézett. Arca megvonaglott a kintől. Azt az embert készült megölni, akit a világon a legjobban szeretett. Nem hagyhatta őt ebben a világban védelem nélkül magára. Nagyon akarta, de a szerelem győzött. Nem tudta megtenni, hogy ezt a gyönyörű lényt bántsa, nem tudta elképzelni, hogy a zöld szemek ragyogása megtörjön, hogy ne lélegezzon többé. Hirtelen a

halántékához fogta a pisztolyt és elsütötte. Vége volt azonnal. A szobába végtelen, sűrű csönd lopódzott, a múlt állóképpé vált. A lány még mindig a történetek hatása alatt, kibotorkált a szobából. De aztán kegyetlen mosoly jelent meg a csoda szép arcon. Puhán lépett ki az utca forgatagába, újabb áldozatokat keresve.

A hallgatag

Őrt áll egyre a ködszárnyú remény fölött,
fénytelen szemén a sosem pillája ül,
már több ezer mozaikdarabra törött,
az a kényes porcelán hit legbelül.

Szája szélén kemény kéreg az önáltatás,
fémszilánk csikordul csorba foga alatt,
arcára barázdát vésett a hallgatás,
mégis nap mint nap, újra dönti a falat.

A fenyőkön túl

A fenyőkön túl ott a másvilág,
el kell érnem.
Lerúgni a mérföldes vétket,
a gonosz szavak ártalmát,
bűvész trükkel tüntetni el
szeretteim fájdalmát,
kisdedem pufók testében múlatni
magam, a kötődés hártájára, kő,
ha hagyom, vagy akarom.
Csillagban akarom látni magam,
szemedre szállni, könnyíteni a bajon,
Angyal legyek, vagy a pokol járjon át,
csak ne felejtessen senki, odaát.

Máthé Rozália

Bemutakozás

Máthé Rozália vagyok, 48 éves, Kaposvárról. Kerekesszékben élem minden napjaimat. Szeretek verseket írni, hatalmas agytornának tartom. Leköt. Sajnos novellát nem tudok írni. Verseimmel remélhetőleg szebbé teszem ezt a mai világot.

Élj az Életedben

Addig legyél boldog,
Míg látod a fákat.
Amíg illatát érzed,
Sok ezernyi virágnak.
Amíg lélegzel tüdőd,
Kitágul,
A szemed elé színes
Világ kitárul.
Nincs idő keseregni,
Sok a gond tudom.
Addig légy boldog,
Míg szíved dobban, dobban,
Örülj életednek,
Ne csak,
Titokban.

Hangja a Szélben

Elvesztettem úgy érzem,
életemben éltem.
Minden percét élveztem,
mosolyában ébredtem.
Sokáig itt volt e földön,
halálával lelkem egy börtön.
Nem látom már soha,
lelkét a szél felém sodorja.
Ő volt drága Édesapám,
kinek szíve dobogna talán.
De az élet így akarta,
hangját a szél suttogja.

Érzelmek Nélkül

Nincs érzelem nincs kényelem,
Nincs fájdalom, nincs bizalom.
Naponta átvonul az agyamon.
Nincs szeretet, ha van, neked,
Hiába csepegteted, lepereg.
Nincs empátia nincs szív,
Nincs ki téged ölelve hív.
Ha majd nem Leszünk

Ha majd nem leszünk

Fogja nevünket suttogni a szél,
Eső majd csak sírva essél.
Virágok, fák mosolyogjatok,
Mindig szépen viruljatok.
Ahogy “én” szerettelek titeket,
Ránk mindig emlékezetek.
Te drága természet ölelve fogadj be,
Örökké dobogó szívedbe.

A Könnyező múlt

Nem tudom mikor
múlik szívemből a
bánat
Mely a múltamból
mély sebeket vájtak
Mikor nem fog fájni
Mikor fog a lelkem
szabadon szállni
fájdalmam elrejttem
lelkem zugába
sebeimet foltozom
hátha
De agyam emlékezik
múltamba vissza jár
amit elrontottam
kijavítani csak könnyeimmel
tudom már.
Könnyeimmel siratom fájó
múltam
Régi életemet sokszor
megsírattam.

Édesanya

Édesanya maga a kincs,
Megszületsz ha
Ő nincs?
Szívével szeretett,
Lelkével sírt.
Felnevelt,
Ahogy csak bír.
Édesanya a legszebb kincs!
Megszületsz?
Ha Ő
Nincs?
Szeresd!
Tiszteld!
Mert,
Ha már,
Nincs.
Elveszett Ő
Maga a,
Kincs!

Lelkem Rabja

Csendesen kuporogva,
Némaságba burkolódzva.
Csendes társam a magány,
Kiabálnék egyszer talán.

Fájdalmam gödre kiáltana,
De be van nagyon mélyre zárva.
Hiába szól, sikoltana,
A lelkem félelmetes fogja.

Mint egy bilincs csak szorít és szorít,
Az elmém gondolatban nagyokat sikít.
A bátorság uralja testem,
Talán egyszer ez lesz a vesztem.

Ha a fájdalmaimtól megszabadulhatnék,
Szabadon repülhetnék, mint a lepkék.
Végre kiszabadulna, lelkem fogja,
Nem lenne ennyi fájdalmam soha.

Könnyeim a Könnyeidért

Könnyem a könnyeidért,
Folyvást könnyezem.
Bánatom, bánatom,
Sebzett lelkem,
Csak könnyezem,
Csak könnyezem.

Szomorúság szorítja,
Szívemet,
Csak könnyezem.
A nevetés hullámain,
Örömkönnyeken.

Ha bántottál,
Csak könnyezem,
Ha becsaptál, csak
Könnyezem.
Mit ér a könnyem
Ha észre se veszed,
Jéggé dermed szíved.

Könnyem, könnyeidért,
Remeg.
Ne mérgezz tovább,
Csak,
Könnyezem,
Csak érted,
Könnyezem.

Hajnali Óráimban

Hajnali óráimban,
El- illan az álom,
Még minden alszik,
A napfényt várom.
A madarak már ébren vannak,
Egyre csak dalolnak, csak, dalolnak
Csendes a szobám némán hallgat,
Csak az órák halkán kattognak, kattognak.
Nincs beszéd minden néma,
Már kacsingat a napnak fénye,
Minden napot újra kezdve, újra kezdve

Szívemnek Kedves

Mennyire is kínzó fájó is egyben,
Mikor az égbe ment, akit lelkemmel szerettem.
A lelkemet marja szívem tépi szét,
Mikor már nem érzem a kedves jelenlétét.
Nem látom, naponta nem érzem közel,
Mily gyötrő gyászos nehéz e teher.
Hiába köt, gúzsba szívemet tépi,
Szívemnek kedves lény bennem fog tovább élni.

Egyszerűen Köszönöm

Köszönöm a reggelt,
Köszönöm a levegőt.
Köszönöm a napfényt,
Köszönöm az erőt.
Köszönöm, hogy élek,
Dobog a szívem,
Köszönöm, hogy arcomon,
Mosollyal ébredtem.
Köszönöm az életnek minden egyes percét,
Köszönöm, hogy látom a napfelkeltét.
Friss levegő simogatja arcom,
Ilyenkor elfelejtem összes kudarcom.
Minden számít a bánat és öröm
Köszönöm, Köszönöm.

Mások a nem Mások?

Fura a járásom csetlek, botlok,
Kérlek, adj egy biztos pontot.
Kerekesszékekben gurulgatok,
Az élet így is bámulatos,
Nagy dolog.

Szájról is tudok olvasni,
Ha már nem tudok rendesen beszélni.
Csendet adott, nekem az isten,
Jelelve kommunikálok ez az” én” kincsem.

Dadogva beszélek néha furán
Ne nézz rám oly bután,
Nem fogom fel olyan gyorsan.
De ügyes vagyok más dolgokban.

Belülről látom a színeket,
Lüktetően” ölelek”.
Tapintás, hallás a fegyverem!
Látom, azt, amit Te már nem.

Down szindrómás, vagyok, az lehet,
De engem isten szeret,
Képességem maga a csoda,
Ölelő, szeretetem adom Neked

Mások a nem mások?
„Te” most is így látod?
Mindenki Embernek született,
Lásd, az Embert Ne a másságot.

Szabadon Szárnyaló

Szeretném elérni a csillagos eget,
Fentről figyelni az embereket.
Szeretném megsimogatni a fákat,
Érezni, hogy mit gondolnak.
Szeretném közelről látni a kéklő eget,
Terelgetni a habzó fellegeket.
Szeretném megfogni a holdat,
Vajon “ő” rólunk mit gondolhat.
Szeretnék szabadon szabadnak lenni.
A lelkemet elengedni.
Szabadon szárnyalok gondolatban,
Korán tollat ragadtam.
Szeretném hallani a tenger moraját,
Egy egész életen át.
Szeretném keltegetni a fénylő napot.
Érezni azt a vagyont, amit a
Természettől kapott.
Szabadon szárnyaló gondolatok,
Korai órákban tollat kapott.

Németh Tiborné Sára

Bemutakozás

Alkotói nevem: Németh Tiborné Sára. Székesfehérváron születtem, 1969-ben, Petővári Magdolna néven. Általános iskolában a kötelező verseket érdeklődve olvastam és szívesen meg is tanultam azokat. Középiskolás koromban Isten olyan módon érintette meg a szívemet, hogy személyessé tette a Vele való közösséget. Az Istentől szóló írások között egyre több vers-

sel is találkoztam. A Biblián keresztüli istenkép olyan erőltetettnek, élettelennek láttatta előttem ezeket a verseket, hogy arra a következtetésre jutottam: ha én tudnék verset írni, akkor azt biztosan egész másképp tenném.

Majd a 30-as éveim végén különös élményben volt részem. Félálomban lehettem, amikor erőteljes ritmusok törtek fel a bensőmből. Egy folyamatos lüktetést éreztem, ami több napon át tartott. Ez úgy hatott rám, hogy a hétköznapi gondolataim, önkéntelenül is ritmusokban, olykor rímekben fogalmazódtak meg. Innen már nem volt nehéz, hogy megpróbáljak valamit kezdeni ezzel a jelenséggel, és gondolataimat, érzéseimet vers formájában papírra vetni. A mai napig táplál ez az élmény.

Már hosszú ideje Budapesten élek. Biztos, hogy az alkotó éveim termékenyebb időszakára állok. Verseim elsősorban istenközpontúak, de fő jellemzőjüknek tömörségüket, lényegre törő megfogalmazásukat vélem. Nyilvánosságra hozatalukat csak 2022 őszén kezdtem el, több antológiába is bekerülve sikeresen. Ezzel egy időben fordultam kíváncsian a kortárs irodalom felé.

A nagy „Igen” után...

Megint elutasításra magamba zárkóztam,
Megsértődtem, és félrehúzódtam.
Talán a baj, a képzelet, attól eltérni nem lehet
Hisz jó dolgok, mik előttem vannak,
De erre a másik csak némán hallgat.
Még ígéretig sem jut szája, nem gondol Ő rám,
Csak maga dolgára. Ismerem.
Tudom minden reakcióját
Ha mondok valamit, arra milyen képet vág
Csodálkozik, kertel vagy ígéretet mond!?
Ismerem, mint rossz pénzt, ez változást nem hoz
Biztos hogy ismered? Vagy inkább úgy véled?
Minden mit Tőle kapsz, Te vagy, Ki idézed!
Oda-vissza hattok, kölcsönös az adás
Ismerős a mókus kerekében forgás!?
Pöcköld ki a forgót, vagy ne is ugorj bele
Ha elutasítanak, ne is gondold vele!
Ne vond meg a szeretet meghitt légkörét
Ezzel törj falakat, hisz szövetségben élsz!

Ha bánatos a szív...

Bánatos a szív
Ha kit szeretsz, nem szól hozzád
Bánatos a szív
Ha tudod, tettét te okozád
Bánatos a szív
Az jó, mert akkor nem kemény
Vétkedért bocsánatot kérhetsz:
S ez erény!

„Szabadság, szerelem!”

„Szabadság, szerelem!
E kettő kell nekem.”

Petőfi így írta.
Bár Ő Nemzetét akarta,
Ezért szabadságát vívta.

De a szeretetben teljes a szabadság.
Nem is engedheti másképp kifejezni magát!
Ha csak ezt az egyet kéred, legyen meg szívedben,
Minden gondot megold, teljes életedre!

A szabadság magától fog jönni!
Szerelemnek tüze nem tud gátat hagyni!
Lobogjon fel bennünk ez a két érzet!
Tettekkel bizonyítsd, s rájössz:
Ez az Élet!

Nagy költőnk is tudta:
Szabadság, szerelem, áldozattal jár,
Amiért az Isten Fiát adta már!

Életforma

Szeretet, szerelem ragadjon meg engem
E két szót mondogatom, érintse meg szívem!

Mélységét kutatom, mire fog rávenni
Ha egyszer a tüze végig fog söpörni

Minden cselekedet ekképp menjen végbe
Ezért nem csak érzés, hanem ez egy élet!

GONDOLATOK

Szeretet, szerelem
Miért olyan nehéz kimutatni?

Adni vagy kapni
Tudni kell hordozni

Magadba zárva érzéseid
Bénító, rideg

Elnyomva érzed magad
Mint egy ostoba féreg...

Igazi szerelem?

Vágyaim hevesek, szeretni akarok
Fiatal a testem, belehabarodok
Szolizás, szép ruhák, testem mutatása
Ez visz bele engem egy nagy kalandvágyba

Hódítók serege mind csak skalpra vár
Hitető beszéddel, mit lányok szíve vágy
Hol itt a szerelem? Csak testi vágyódás
Csalárd ez mindenképp, szerelem csúfolás

Az érzelem dúl! Erős a szenvedély
Ha irányít téged, ott már nagy a veszély
Dönteni nem tudsz, érzelmek urálnak
Azt hiszed szerelem? Démonok rángatnak

A szeretet tiszta, szabadságot hoz
Ösztönöz a jóra, szeretetet oszt
Vigyázz a szívedre, kivel osztod meg
Nagyobb lesz a gyötrés, ha érzelmed csal meg!

Rep

- Nem vagyok házas
Csak társammal élek
Nem kell a papír
Így ez olyan édes

Szabadok vagyunk
S ha bármi gond van
Nem kell osztoznunk
Csak elválunk! Jól van?

- Ám a lélek így jobban érez
Sértésre, bántásra jobban emlékez
- Nem kell lelkizni, csak menjünk tovább
Ha „megtelt a cipőm”, lerúgom lazán!

Lesz ám új kapcsolat, indul egy tiszta lap!
- Garancia arra, hogy az majd úgy marad?
Csak a vágy van benned egy próbán keresztül
Vágyak, akarat, édes kívánság
Ez volt a baj rég is: nagy paráznság!

P. Dányi Gabriella

Bemutakozás

Dányi Gabriella vagyok, Borsod megyében élek. Gyermekkorom óta rajongok az irodalomért és képzőművészetekért, időnként életem az önkifejezés lehetőségeivel, de nem éreztem késztetést, hogy megmutassam magam egészen 2011 teléig, amikor szinte kényszerűen éreztem, hogy kiírom magamból azt, ami szétfeszít és túlsordul rajtam. 2008-ban kezdetem el festeni, 2009-ben illusztráltam Devecsery László verses kötetét, ekkor hónapokig szinte versekben éltem és színekbe öntöttem az

érzéseimet. P Dányi Gabriella lett az alkotói nevem. Folyóiratokban és Antológiákban jelentek meg rövidebb írásaim és verseim, 2014 Decembereben megvalósult régen dédelgetett álmom és megjelent első önálló gyermekverses kötetem a Béka lesz az ebihalból. Majd ezt követte a Láng fellobban, felnőtteknek szóló verses könyvem, és 2020-ban a Zöld tej címmel novellás kötetem. 2021-ben hatan írtunk egy közös mesés könyvet az Erdei Kupaktanácsot. Gyólai Gabriella Illusztrációival 2022-ben tarthattam kezemben a Hétszögletű erdő lakói címmel, verses formában írt mesés könyvemet. 2023-ban ismét prózával mutatkoztam be a Friss Hús című novellás kötettel, amelyben a történeteket lélekrajzaimmal vezettem fel. Jelenleg prózán dolgozom, valamint nyomdai szakaszba jutott egy gyermekeknek szóló, készségfejlesztő, verses összeállításom.

Ars Poeticám: - A beszéd képiesítése elsősorban a betű, ám ha a betűk következtében megnyílik a lélek, és a képzelet, amitől színek szöknek a vászonra, vagy dallamok komponálódnak, azzal az érzelmek és élmények magasabb szintre emelését segítjük elő!

A föld illatú bor

Egyre halkabban ketyeg az óra a falon, miközben glóriaként koszorút fon az idő fejem köré.

Évről-évre mind több virág kerül bele, mégis egyre dísztelenebb, csak súlya gyarapszik. A láthatatlan súly, ami mágnesként húz valahová, ahol régen eltávozott szeretteim vannak. Minden egyes napnyugtakor közelebb érzem magamhoz lényüket, a fontosabb évfordulók, vagy ünnepnapok, emlékeim asztala köré ülteti őket.

Anyámat és apámat, ki tudja miért, egyre fiatalabbnak látom. Ma is érzem azt a biztonságot adó szeretetet, ami emberi jóságukból, tisztaságuk méltóságából fakadt.

Anyai szívembe belehasít a hiány, amikor az asztalfő üres székéhez vándorol tekintetem. Ma hat éve, hogy férjem lelke elindult végtelen hosszú útjára, ahonnan nincs visszatérés. Emlékét hűen őrizzük mindannyian, de eleven obeliszket állít neki a kertben a szőlő, amit oly nagy gonddal művelt, és ahol imádott a tőkék között időzni. Életének utolsó termését is féltőn nézte egy-egy vihar alkalmával.

A temetés utáni első szüret csöndes gyászszertartásra emlékeztetett. Mindenki szótlanul tette a dolgát. A munka végeztével egy lopónyi bor is felkerült a vacsoraasztalra. Csodálatos színe volt annak a bornak, és az illata olyan volt, mint a frissen ásózott földnek tavasszal. A gyermekek és unokák áhítattal kortyolgattak falatozás közben. Szinte félve szólalt meg az idősebb unokám: – Ti is észrevettétek, hogy megváltozott az íze és illata, de talán még a színe is ennek a bornak?

Az asztal körül mindenki sűrűn bólogatott. Aztán szinte egyszerre álltak fel, és kezükben a pohárral kivonultak az udvarra. Legnagyobb döbbenetemre egyszerre hajtották fel a rubintosan csillogó maradék nedűt, a présház falához vágták a poharakat, majd összeölelkezve suttogták egy emberként:

– Nyugodj békében!

Hat év telt el nélküle. A szőlő éppen úgy kihajtott, és most is szép termést hozott. A vacsora minden évben ismétli önmagát. Egy butélia vörösbor az asztalfőre kerül. Minden pohárba töltök. A sajátomat megemelem, és a néma főhajtasom mintha csak jel lenne, elindul az asztaltársaság a prэшáz felé. Nem sajnálom a fogyatkozó boros készleteket. Amikor elmennek, eltakarítom a törött üvegcserepeket.

Így volt ez ma is. Kikísértem vendégeimet, és visszatértem a konyhába. Miközben gyertyát gyújtottam, odaültem az asztalfőre. Ahogyan belebámulok a gyertyalángba, elmondom neked, hány liter must lett, milyen a cukorfoka, és milyen szépen gondozzák fiaid és unokáid a szőlődet. De hiába minden törekvésük, a csodálatos föld illatú gyöngyöző bor soha nem tud olyan édes lenni már, mint amikor te kínáltad mosolygós arccal körbe.

Odavágom a kiürült hatodik poharat. Nyugodj békében!

Örökzöld

Az élet fája bőven termő örökzöld, mely mindenki számára esélyt kínál vágyai eléréséhez. Rajtunk múlik az, hogy milyen módon teljesítjük be saját küldetésünket. Az élet idejét soha nem mi szabjuk meg hozzá, de annak milyensége már egyéni felelősségünk.

Megmásszuk az élet fáját, ám csupán egyszer van lehetőségünk a csúcsra jutni. Nem biztos, hogy a fa legtetején van a legfinomabb gyümölcs. Ha van türelmed kivárni a megfelelő időt, és jó szándékkal másoknak is segítesz haladni, akár egész úton mindig elegendő, ízletes táplálékban lehet részed! Az éretlenbe kár beleharapni, és aztán savanyú szájjal félredobni, mert azt mások elől veszed el, és ugyanakkor te magad is éhen maradsz. Mászni kell! Akkor is, ha göröngyös vagy szálkás az ág, és erősen kapaszkodni, ha túlságosan csúszik! Kapkodással, törtetéssel kár siettetni a célba jutást. Hiába érsz hamar közel a fa koronájához, ha mindig csak éretlen gyümölcsöt találsz, akkor örökké éhezni fogsz, mindennel elégedetlen leszel. Az erőlködéstől elfáradt a karod, és amikor elengeded az utolsó ágat, elgyengült tested úgy hull a porba, hogy soha nem ízlelhetted meg azt, amiért olyan nagyon igyekeztél! De vigyázz! Rest se légy, mert ha

sokáig késlekedsz, útközben csupa férges, fonnyadt gyümölcs kerül tarisznyádba. Mire célba érsz, a naphoz legközelebb lévőek mind megrothadnak.

Éveid számában nem mérheted meg hitelesen életutad, mert száz esztendő is lehet küzdelmekkel teli, hiábavaló várakozás. Ám, amit tartalmaz, szépen megélsz, az diadalmas meghódítása lehet az élet fájának, akkor is, ha léted ideje rövidebbre szabott. Amikor elérted a csúcst, és már a legszebb gyümölcsök sem vonzanak, gondold az utánad kapaszkodókra. Az életed értelme az, amit létrehoztál. Ha jól sáfarkodtál tehetséggel, emberi méltósággal, akkor léted lehet az életműved. A legszebb ajándék, amit magad után hagyhatsz...

Virtuális Barát, avagy egymásra találni

Kedves Barátom! - Nagyon csendben vagy, napok óta üres a postaláda, nincs email, sem telefonhívás. Amióta ismerlek nehezebben, viselem a valóságot, hiányzol, pedig szinte semmit nem tudok rólad. (Vajon tényleg ismerlek?)

Sunyin lopakodott ez a vírus, előbb sejtése lett az embernek, hogy valami nagyon változni fog, aztán hirtelen bekövetkezett. A karantén magányában egy véletlennek köszönhetően kezdtünk el beszélgetni. Főként szakmai dolgokról és a felvetett kérdésekre kerestük a választ, később a család is szóba került és az a körülmény, hogy mindketten egyedül éljük meg az önként vállalt karantént.

Érdekelne, szürke hétköznapiokon hogyan élsz, és milyen az, ha vidáman ébredsz, vagy éppen bosszúságtól feszül meg izmod, esetleg szomorúság gyötri érzékeny lelked. Személyesen még soha nem találkoztunk, mégis olyan elevenné tesz a virtuálisan együtt töltött sok óra, hogy szinte beleélődtél az agyambal!

Hangulatom egyre kedvezőbb és ehhez hozzájárul az éterből jött barátságod, meg az én sajátos tavaszi hangulatom. A márciusi nap már a tavasz ajándékával kecsegtet, hiszen egyre hosszabbak a nappalok, és sejtjeimben érzem, a fagyban is van, valami újjászületés. A jégvirág ugyan nem virág, de magában hordozza az élet ígértét. Amikor elolvadva újra víz lesz, és a vízből fakad minden élet. A legkisebb nedvességtől is kicsírázó magból kiindulva, az anyja méhében fejlődő és magzatvízben lubickoló kisbabáig, valahol minden élőlényben visszaköszön a víz. Nekem ezért lett a tavasz

hírnöke már a február is, és kedélyemnek egy lassan olvadó mézcsepp a napon megcsillanó, áttetsző jég alatt hullámozó víz.

Szeretem a víz ízét, amire sokan azt mondják nincs is, szeretem bőrömon érezni selymét, amikor forró naptól hevülten megmártózom benne, szeretem a végtelennek tűnő erejét csodálni, miközben hallgatom csobogásának ritmusát.

Néha már úgy érzem, nem is létezel csak a képzeletemben, de megrázom magam és azt mondom: - Álmodni ettől merészebbet kellene, és mivel nem túl látványosan ugyan, de szenvedek, ha hosszabb időn keresztül nem érzem jelenlétet, akkor ez mégis csak a valóság!

Zuhanok a semmi ágáról a semmibe, köröttem nihil, könny nélküli síró szemem szűrésén át, szinte látom, ahogy fájdalom fátylába burkolódzva táncolja soha nem fáradó ritmusát az idő. Az átkozott idő, ami után hiába kapkodok, csak folyik, sokszor értelmetlenül, mert ócska cselekvések sorozata, és ostoba beszélgetések nyűge teszi még aljasabbá az ürességet. Futni kellene nagyon messze, és vissza soha nem nézni, ahogy híznának, a kilométerek a talpam alatt, úgy fogyna a fájdalom, amit az ostoba indulat generál, amihez sokszor közöm nincs, csak elszenvedem.

Hej de nagyon rosszul írták meg ezt a forgatókönyvet, ki kellene húznom belőle a szerepemet, a figura lehet, hogy jó, csak én játszom rosszul.

Szakad-e már az életem azon könnyű vászna ahová elbújhatok, ha maradni nem bírok?

Mértani pontossággal, precízen adagolja a sors mindig csak kicsit súlyosbítva a kint.

Egyre edzettebb, így teherbíróbb leszek, az apró örömek pillekönnyű, lila ködébe burkolózott egyszerűsége is olyan örömmel tölt el, hogy a boldogság kék madara talán már súlyos teher lenne, ha oda telepedne vállamra.

A magány sok mindenre megtanított, örülni az egyszerű dolgoknak és értelmet adni minden megélhető percnak. Mindegy hány évesek vagyunk és mindegy, hogy ki mennyi idővel ajándékoz meg a saját életéből. A fontos az átélt szép pillanat. Egy vadidegen embertől kaptam törődést, amikor kétségbeesett voltam és adtam helyébe ugyanazt. Talán kicsit önsajnálattal, vagy vádlón kezdtem bele a levélkémbé, de a végére már tudom, nem baj, ha többet nem írsz, és nem hívsz. Az a fontos, hogy akkor, amikor nagy szükségét éreztem a társaságnak, virtuálisan itt voltál velem. Nincs a chat partner jelen az éterben, így magamnak kezdtem el írni a sorokat, de most úgy döntöttem mégis elküldöm ezt a levelet, lehetőséget adok a válaszra.

Mert kitartó vagyok és a naivitás magasiskoláját már oktatni tudnám, amikor újra és újra hiszek, majd emelt fővel, két gyöngye lábam megvetve, beleállok egy újabb nagy pofonba.

Elcsattant, sokszor a sors ismétli önmagát, először nagyon fájt, majd kevésbé, sokadszorra már csak sajgott, de bele nem fásultam, így hitet merítetek egy újabb nehéz naphoz és mosolyogva kelek reggel, hiszen szívem telve van szeretettel és halkán súgom:- Lesz jobb!

Aztán bizony gyakorta rosszabb és megfárad az optimizmus, ernyedten lóg alá mozgatórugója, mint a semmibe markoló két gyenge karom, de makacsul hiszek benne: - Lesz jobb!

Boldog vagyok, majdnem tökéletes ez a boldogság csak hiányzik valaki, akivel megoszthatnám ezt a mézcseppet, amit sikerül ellopnom a véletlen árnyékmadarától. Ő az én madárkám kit édesgetni próbálok magamhoz, ha a hideg tervszerűség és a racionalitás csődöt mond, akkor adok esélyt a véletlennek. Hiszek benne, hogy lesz jobb! Már jobb, mert akarom!

A levélre hamarosan válasz érkezett, a távolmaradás okára is fény derült. A hosszas telefonbeszélgetés után, hamarosan személyes találkozásra került sor. Egymásra néztünk és tudtuk ugyanazt szeretnénk mindketten. Az éteren született szimpátia tartósnak bizonyult és a közös otthonunkban állandó vendég a mosoly.

Volt egyszer egy sas.

Didereg a szívem, pedig nem is fázom.
Egyedül ébredek egy hatalmas ágyon.
Jobbra-balra nyúlok sehol nincsen senki,
jaj magányos lettem nincs már kihez bújni.

Leszegi a szárnyát, nem vágyik repülni,
sas volt szegény egyszer, ma már nem tud szállni.
Boldogtalanná ő saját magát tette,
mikor gyermek lelkét végleg elvesztette.

Emelni szárnyát csak saját maga tudná,
ha hóbortos szívét gyávaság nem húzná!
Egyszer ő volt álmaim hős vitéze,
most keresem, hová tűnt gyermeki lénye.

Támogatnám röptét, ha ő is akarná,
szívem is kitenném, csak lássam, hogy szárnyal!
Savanyú a szőlő, így savanyú mustja,
bora sem édes, ha bús ember fogyasztja!

Didereg a szívem, egyre inkább fázom,
félek már egyedül a francia ágyon.
Jobbra-balra nyúlok még mindig nincs senki.
Szenvedélyt, szerelmet nincs már kinek adni.

Pegazus utasa

Ó de szépen felnyergelted lélek-paripámat,
úgy érzem most, soha többé, nem ér utol bánat.
Szárnyakat szóttél gyenge vállaim közepébe,
aranyló glóriát fontál, homlokom körébe.

Lágy meleg tekinteted, pille könnyűvé tett,
tükrömben mit látok a régmúltra emlékeztet.
Fájdalmas sóhajlás szétfoszlott, ma már a múlté,
bátran és vidáman tekintek a jövő felé!

Teremtél mint a harmatcsepp szomjazó ajkára,
hajtott sors, vagy véletlen, a szerencse malmára.
Álmaimban sokszor láttam, izmos, karcsú tested,
szelíd mosollyal, felém tártad ki a két kezéd.

Évszakok váltották egymást, peregtek az évek,
bírtam sok csalódást, ám nem fogytak a remények.
Kovácsmester vagy Te, ábrándom acélkovácsa,
Vagy talán, életfácskámnak utolsó hajtása!

Magas hegy

Az ember nem élhet pusztán azért,
mert gyenge tenni az elmúlásért!
Mindenkinek van egy kijelölt út,
gyávaságból tőle hiába fut!

Lehet lázadni, vagy átkot szórni,
büszkén mosolyogva elfogadni.
Ha szétfeszít idegen akarat,
rabigának érzed a sorsodat!

Nincs elérhetetlenül magas hegy,
kitartó akarattal minden megy.
Kudarc mint rozsda, eszi a lelket,
ám erős hit mindent újjá festhet!

Van még barátod

Szeretnélek átölelni,
Bánatodban társad lenni!
Odaadnám minden kincsem,
Hogy a fájdalmad enyhítsem!

Tiszta és nemes a lelked,
Az ármányt, fel nem ismerted!
Aranyat ért mindig szavad,
Szívjóságod el nem hamvad!

Kihasználtak, kifosztottak,
Jövőképedbe gázoltak!
Múlt idő már, nincs mit tenni,
Egészséged kell menteni

Forog a föld körbe-körbe,
Ő már nem nézhet tükörbe.
Dala hamis zenére szólt,
Szavára az ördög táncolt

El kell engedned fájdalmad,
Újra építeni várad!
Kettős kín ez, amit érzel,
Meríts erőt, mert elvérzel!

Szeretnélek átölelni,
Életedbe reményt vinni.
Csak azért is szép lesz jövőd,
Sikert szül a jelen időd!

Apeva:

Víz
ringat
csónakban
partot érek
ketten evezünk!

Szív
rebben
szerelem
lángra lobban
táncol a mámor!

Mély völgy

Ha már egyszer elfogyott minden könnyed,
és ettől a lelked még sem lett könnyebb.
Akkor jött el aztán a völgynek alja,
mély szakadék, föld többé nem takarja!

Lehet mélységbe mart fájdalom kelyhe,
utolsó ábrándjaidnak lakhelye.
De csak mély völgy az Olimposz teteje,
ha érző szív nem lakozik a testbe'!

VÁGY

Tudatra ébred,
ösztön az elme felett,
bátran álmodik.
Szív és idegszál rezdül,
minden sejtje akarja.

EGYMÁSRA HANGOLVA

Csillanjon lélek,
messzire láss szíveddel,
engedd be a fényt!
Teljessé válsz szabadon,
önzetlen harmónia.

Gyógypuszi

Akarok én neked vidámságot adni,
Szürke hétköznapon ünnepet okozni!
Fájdalmad elvenném, még ha nekem fáj is,
Ha így lenne számodra vidám majális.

Elmegyek bárhová csoda orvosságért,
Megteszek érted mindent a gyógyulásért.
Ha létezik, gyógymód én az megtalálom,
Segítő szándékot szívemből hálálom.

Kutatok és tanulom a gyógymódokat,
Esedezve kérem a jó orvosokat.
Nem kérek magamnak semmit-e világon,
Csak mosolyt láthassak újra az orcádon!

Pardi Beatrix

Bemutatkozás

Ha azt nézzük, hogy jövőre fél évszázados leszek nem is tudom, mit gondoljak, olyan sok és kevés egyszerre, még annyi minden kimaradt az életemből, úgyhogy van miért itt maradni és tapasztalatokat szerezni.

Két fiatal felnőtt édesanyja vagyok, akikre nagyon büszke vagyok.

Szeretem a növényeket, rajongok a rózsákért.

Szociális munkás végzettségem van, jelenleg is ebben a munkakörben dolgozom, sőt újból beültem az iskolapadba, hogy még jobban tegyem azt, amit teszek.

Szeretek olvasni, hihetetlenül megérintenek a versek, üzennek annak, aki olvassa azokat.

Bízom benne, hogy az általam írott gondolatok is üzenetet hordoznak a tisztelt olvasóknak. Számomra nagydolog, megtiszteltetés és izgatottság is egyben, hogy a lelkemhez engedek idegen embereket az által, hogy elolvassák a gondolataimat, ezzel együtt szeretettel ajánlom Önöknek.

Ősz

Aranyszagú ősz illata leng,
nincs kedvem a szobában
lenni, idebenn.

Narancsbarna levelek kergetik
egymást,
én meg keresek valakit,
egy mást...

mást, mint aki én vagyok,
pont olyan, mint Te,
ősz szellő vajon
hozzám fúj-e?

Kergetőző levelek,
szaladgálnak itt
fáradt madárricsaj
ordít odakinn.

Idebenn a tompa félhomályban
magam vagyok,
s vigyáznak rám
pufók kis angyalok.

Út

Hol vagyok már?
eltűnt a régi Énem!
Segítsen megkeresni
Biztos úr- kérem!

Elvesztem a rengetegben!
Merre van az utam?
Fogják meg a kezem,
hogyan utolérjem magam.

Nem tudom, most ki vagyok
azt sem mennyit érek
nem tudom, mit kapok
ha valamit kérek.

ott az egyetlen út
ami járható lenne
egy világ választ el
hogyan térjek le?

legjobb lenne talán
kilépni a zajból
elegem van már
ebből a ricsajból.

Csábtó örömek kínálják magukat.
mégsem tört még rám
a vérvörös pirkadat.

Ébresszetek fel!
Vagy ébredjek magamtól?
Elegem van már
e fárasztó világból!

A holnap érdeklődés hiányában elmarad...

...és absztrakt lesz a világ
nappal a hold világít
éjjel a nap fátyolba burkolózva
jön,
vonyít közben a farkas:
„A holdnap érdeklődés hiányában
dugába dől.”

...felfelé nő a gyökér
föld alatt nyílik a virág
nem érti majd a sok gyökér, hogy
hova tűnt a világ.

pedig csak nincs kereslet a holnapra,
tojásba totyognak vissza a libák,
majd megszületik az anyjuk újra,
és elhiszik azt az apró hibát,
hogy a jövő jött létre,
pedig csak a múlt született újra,
a holnapnak nincs jelene,
hanem csak múltja.

Bárány és Oroszlán

Az oroszlán beleszeret a
Bárányába.
S a bárány visszaszeret az
Oroszlánba.
Ostoba bárány várja, hogy
mi lesz a vége.
Az oroszlán magáévá (t)eszi a szerelem hevébe?
Ostoba oroszlán csak türtőzteti magát,
nem tudja megenni az édes kicsi bárányt.
Meddig játszanak így?
amíg világ a világ.
Kínzó szerelmük nem
ismer határt.
Néha belemarnak egymás húsába,
de akkor is tudják, hogy
nem élnek hiába.

Vár-rom

Mi van most velem?
minden oly kusza,
a kukoricának, mondd -
van bajusza?

Csak várom, hogy várjon,
Hogy várjam, hogy vár.
közben vágyam
egy vár-rom
az ágyam hol áll?
Hol áll a bájam
az életedbe?
Úgy várom, hogy várjál
hogy küzdj értem Te
küzdök érted én
tűnjön el a vár...

fal melyet építettél,
mert valaki vár.
Rommá dőlt váram
romját eltalicskázom
gyom nem nő rajta
most már -
az új falra mászom.

Mászom és várom,
hogyan gyere értem Te
érted kiálltok
Érted? Kiállok
vár falára
ott ölelj át
csókolj meg
de ne utoljára.

Álmodom csak

Mélykék égen
dereng rég a szégyen...
folt
takarja a holdat
szemem fürkészőn kutat...
a holt
fekete égen
nem látom már régen...
magamat
és téged kereslek ott fenn
az erkélyről lesben...
várom
elnyomjon már az álom
és régen elmúlt világom...
meglelem.

Szemem be sem csuktam
...kilincscsel
nyitom az ajtót
fogadjon egy
... jó szót
Keresve kerget
.... a mámor
egy pohár borban
....bárhol
veled az éjben ketten
...ölelkezve
egy finom csókot remélve
felébredtem.

Préda

Mint elkóborolt antilop a szavannán
halad a nő az utcán
nyál csorgatva lesik az oroszlánok
a nő egy táblánál megállott
egy vadász ló az oroszlánra
a nő az egészet megcsodálja
kifeküdt a pára az antilopra
és ő, a nő csak halad tova
levadászta a vadász, a mostoha
ő még mindig egyedül megy haza.

Perjéssy Katalin

Mária

Bemutakozás

...vallom, hogy mindenki „csatornákkal” születik, melyeken keresztül a fentiek üzennek, küldenek képeket történeteket, dallamokat és színeket.

Ennek jegyében születnek írásaim, amikkel különböző antológiákban és pályázatokon találkozhatnak a kedves olvasók. A teljesség igénye nélkül publikáltam már a Szegedi Horizont, Tollal.hu, Székelyföld, Biharor-

szágban.

Több irodalmi megmérettetésben szerepeltem sikeresen, ezen írásaim antológiás kötetekben olvashatók.

Alapító tagja vagyok a Gyevi Art Kulturális Egyesület Tollforgatók Körének, irodalmi munkásságom elismeréseként Algyő Nagyközség 2010-ben Alkotói-díjjal tüntetett ki, valamint bekerültem az Algyői Értéktárba is.

Négy önálló novelláskötetem jelent meg, Aranykalitka, Mackó Úr repülni akar, A hógolyóárus és Sárember címmel.

Szeretettel ajánlom figyelmükbe oldalamat, a kato65.blogspot.com elérhetőségen, ahol verseket is olvashatnak tőlem

FELTÁMADÁS

Amint homlokát a zötykölődő villamos párás ablakának nyomta, kis, vizes ebihalak indultak el a hideg üvegen. A homloka forró volt. Kinn szél cibálta a fákat és az eső vízszintesen esett.

Pont úgy, mint aznap, mint mikor az apja megérkezett a fogságból. Ő hat évesen, csenevész copfokkal, ijedt, vékony háborús kislány, merev öklökkel püfölte a szakadt, veres, szakállas embert, aki zokogva ölelte az anyját. Esős nap volt, csak álltak a kapuban, mint egy életkép, az anyja szoknyájáról tócsába gyűlt a víz a papucsába, amint elfehéredett kezekkel szorította magához a sáros embert és nyöszörgött. Büdös volt, egy cseppet sem hasonlított arra a katonára, akinek a fényképeit esténként nézegették az anyjával. Ő két nappal azelőtt született, mielőtt az apját a frontra vitték. Az anyja még fel tudta mutatni az állomáson a kis batyut az induló vonat felé, aztán sokáig semmi. Később jöttek rendetlenül kusza levelek, tele vággyal és féltéssel, egy elmosódott fényképpel és egy rajzzal, ami kislányának készült, messze Oroszországban. Fenyőket rajzolt az apja, meg valami mókust, most is megvan még valahol. Aztán sokáig semmit nem tudtak róla, az anyja elment egy jósnőhöz is. Nem halt meg, egy szőke asszony szereti, mondta az, és eltette a pénzt. Ezen az anyja két napig nevetett és sírt hisztérikusan. Múltak a hetek, hónapok, és az anyja egyre őszült. Keveset beszéltek akkoriban, és ha nem lett volna a nagyanyja, isten tudja mi lett volna vele.

Egy nap egy idegen férfi jött a hadifogságból, aki elmondta, a táborban kiemelték a még mindig jó kiállítású szabómestert a foglyok közül, és egyenesen a tábor parancsnokának dolgozik. Meg a titkárnőjének. Szép, szőke asszony. Összeházasodtak, úgy beszélnek. Akkor az anyja megköszönte, és kivezette a vendéget. Elővette a szekrényből a nagykendőt és letakarta a szobában a tükröt. Sokáig úgy volt, aztán mikor mégiscsak megjött az apja, elrakták a kendőt és tükör is máshová került, kellett hely új bútornak, mert hamarosan megszületett az öccse.

Az anyja sosem kérdezte, az apja sosem mondta, szót sem ejtettek a szőke nőről, de évente egyszer az apja mindig levelet írt, furcsa cirill ákombákomokkal és volt, hogy csomagot is küldött arra a messzi vidékre. Egyszer ők is kaptak csomagot, egy sárgás kaucsuk baba volt benne, szőke copfokkal és egy kis piros bádóg autó, meg valami levél. Mikor kibontották, az apja csak nyelt egyet, az anyja meg szó nélkül vitte a szemétre a babát és az autót. Soha nem lett többet babája, nagylány koráig.

Az ő sportos, focista apja szinte elfogyott a háború után. Sokáig köhécselt a varrógép mellett, végül mégis a tifusz utólagos szövődménye vitte el. Az anyja könny nélkül állt a sír mellett, két felnőtt gyermeke közrefogta és csak akkor ingott meg a lába, mikor az első göröngyök dübörögni kezdtek a koporsón.

A villamos bekanyarodott a temető felé vezető úton, döcögése remegéssé változott. Akkor remegett így vele a világ, mikor a hivatalból megkérték, menne ki a temetőbe, mert exhumálni fogják az apját és valakinek ott kell lennie a családból. Lakótelep épül a temető helyén, kell a hely az élőknek. Reggel, míg a tükörben nézte magát, az anyja szemét látta, az apja fejformáját és haját, azon tűnődött, milyen lesz az apját viszontlátni tizenkét év után.

Mikor leszállt a villamosról, még mindig esett, sűrű, egyenletes kopogással. A szél elállt és mikor befordult a sír felé vezető úton, már látta, elkésett. A sárga földkupacon fekete nejlon zsák hevert, rajta hevenyészett kupacban sárgult csontok, egy selyem nyakkendő darabjai, mellette sárral vert koponya. Ősz tincseket mosott az eső szép egyenletes tisztára a koponyán, és ő, míg könnyei elkeveredtek az esővel, arra gondolt, hát ilyen a feltámadás.

Tóth Tihamér és az elvesztett menyasszony

Mielőtt bárki csodálkozni kezdene, és kérdőn felvonná szemöldökeit azon, hogyan lehet elveszíteni egy menyasszonyt, addig maga Tóth Tihamér csöppet sem lepődött meg ezen. Mert a leányzón, kit azon a bolondos április végi reggelen, a rakpart lépcsőjén talált, bár igen ziláltnak, és szomorúnak tűnt, mirtuszokkal díszített menyasszonyi fátyla már kissé kókadtan repkedett a friss szélben, s ruhája is jócskán meggyűrődött a lépcsőn való kuporgásban, csak a bolond nem látta, hogy ez itten kérem egy elvesztett menyasszony. Mert ha nem az lenne, minden bizonynyal vőlegénye, azaz inkább már friss férje-ura reggeli kedveskedéseit fogadná a nászi ágyban, mondjuk egy habos kávé formájában.

Tóth Tihamér mindig gyakorlatias ember lévén, erre még szegény megboldogult mamája nevelte rá, előzékenyen nyújtotta át a kissé megviseltnek tűnő szende szűznek kifogástalanul vasalt zsebkendőjét, mit az hálásan fogadott.

Szív alakú arcocskájából huncut, de megtört kék szemek tekintettek a becsületes megtalálóra, és pityergésen meg hüppögéseken kívül képtelen volt megszólalni. Vastag, dús hajfonat díszítette csinos kis fejét, keze-lába apró és formás, egészében véve elmondhatjuk, hogy igen helyre kis menyasszony volt.

Közben a reggeli forgalom megélénkült körülöttük, konflisok csattogtak az utcakövön, biciklis munkások igyekeztek fülsértő csengő szó mellett munkába, és a rikkancsok is rákezdték a sarkon túl.

De kettőjüket, ahogy a kényelmesen hömpölygő folyó partján, a lépcsőkön kuporogtak látszólag ez mit sem zavarta.

Azt mondom látszólag, mert Tóth Tihamér dacára annak, hogy a reggelitől zsebében maradt kalácsdarabkákkal a feltünedező hattyúkat és vadkacsákat etette, elméjében igenis lázasan kereste a megoldást erre a lehetetlen helyzetre. Mit lehet kezdeni egy talált menyasszonnyal? A problémát, mint kérdést tette fel magának, itt is közre játszott a mama nevelése, aztán hirtelen megjelent előtte Krajcsovics bácsi arca.

Krajcsovics bácsi az ugyancsak megboldogult papa rendes kártyapartnere volt. Rajta kívül még hetente háromszor megjelent a szokott időben Grósz Salamon, az ószeres, kinek piszkos kis boltjában műrekek heverték költői összevisszaságban bővlikkel vegyest. A spílerek közé tartozott még Grünstein, a koporsós, és Spitz Pepi, kiről semmi érdemlegeset nem lehet elmondani azon kívül, hogy likörgyára volt a város szélén.

Krajcsovics bácsi időtlen idők óta az elhagyott és megtalált tárgyak hivatalának gondnoka volt. El nem tudnátok képzelni, csippentett szemével busa szemöldöke alatt, mi mindent el nem hagynak az emberek.

Hoztak már be karácsony délutánján diplomata táskát, benne tábla jóféle szalonna, és fél szál kolbász, igaz, a kolbász vége kicsit lerágottnak látszott, de a mellé csomagolt makói hagyma első osztályúnak tűnt. Aztán letek már kis komódot, benne fialásra készülődő anyamacskával, esernyőket és napernyőket, gyöngyös női retikült, benne igen finom és illatos batiszt zsebkendővel, bibliát és zsebkönyveket, egyszer még egy próbababát is behozott valaki, amit a Ligeti csónakázó tó mellett lelt. Se szeri se száma nem volt az ilyen és ehhez hasonló történeteknek, amikkel Krajcsovics bácsi elszórakoztatta őket vad kártyacsatáik közepette, hősünk tehát úgy gondolta megtalálta a megoldást. Lesz ott hely egy elveszett menyasszony számára is.

Az öreg Krajcsovics szeme, becsületére legyen mondva, meg sem rebbent, amint régi cimborája fia beállított friss szerzeményével. Takaros fehérnép, bólintott nagyot, elismerően pödörgetve pipafüsttől sárgult bajuszát, míg leültette egy háromlábú fotelbe egy zsírosbödön és egy foncsorját veszített faragott tükör közé.

- Hanem hát öcsém, azt tudod-e, hogy ha három hónapig nem jelentkezik a jogos tulajdonosa, a kisasszony a becsületes megtaláló tulajdonát képezi – hunyorgott somolyogva Tóth Tihamérra, míg kikísérte hivatalából

És ez volt az a mondat, ami hősünket ezután nem hagyta nyugodni, Addig oly nyugodt, és mondjuk ki, szürke agglegény élete alapjain elébb apró, majd egyre nagyobb repedések támadtak, s ezeken a repedéseken mindenféle vad gondolatok virágoztak ki, családról, jóféle asszonyi kosztról, egy kedves szőke feleségről, ki elsimítja gondjait fáradt homlokáról. Eszébe jutottak a hosszú, és magányos, ágymelegítő társaságában eltöltött őszi-téli éjszakák, és megborzongott.

Mivel alapos ember is volt, nemcsak gyakorlatias, mint ilyen megosztotta kétségeit és elvárásait csekély számú barátaival, többek között Halasi Tibivel, kivel még a konzervatóriumi időkben kötött ismeretséget, mely barátsággá érett az idők során, olyannyira, hogy együtt muzsikáltak egy kis kamarazenekarban. Mert míg Halasi Tibi csellón játszott megejtő virtuozitással, Tóth Tihamér hegedű szakon tanult, de ez még azokban a rossz emlékü időkben történt, mikor oly végzetesen beleszeretett alagsori szobája ablaka előtt rendszeresen ellejtő két ész veszejtő boka tulajdonosába, de sajnos a hölgy nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket.

Tehát hősünk terveit, hogy élete csolnakja szelídebb vizekre evezzen az élet viharos tengerén, barátja is támogatta, sőt, egyetlen hölgy ismerőse is, kivel ilyen jellegű gondolatait is megoszthatta.

Ez a hölgy a Kert utcai Homonnai Nika-féle műintézményben fejtette ki áldásos tevékenységét, nagy öröme és hálás gyönyörűségére diák úrfiknak, elhagyott férjeknek és megcsalt szeretőknek.

A nagy szívről, és hasonlóan nagy kebleiről elhíresült kisasszony Marcsingó Erzse néven látta meg a napvilágot, de paradicsom vörös fürtjei után a Piroska művésznevet viselte, s jó szívvel támogatta kuncsaftja családalapítási terveit. Igaz, titokban elmorzsolta egy könnycseppet a szeme sarkában, mert látta magát hófehér menyasszonynak nem egyszer, de aztán egészséges öntudattal csak legyintett magában, mert eltökélt szándéka volt már csak két évig űzni az ipart, majd egy másik városban megtelepedve jó felesége lenni egy becsületes iparosnak.

Közben eltelt a nyár, és vele az a három hónap, mialatt a feledékeny vőlegény jelentkezhetett volna.

Egy kellően csodaszép őszi reggelen Tóth Tihamér nagy elhatározással, és dobogó szívvel benyitott Krajcsovics úr műintézményébe. Az öreg pipa-füstbe burkolódzva csak intett ragyogó szemével, hogy lépjen csak beljebb. És akkor meglátta.

Szebb volt, mint valaha, ahogy ott állt a próbababa és egy kis szeneskocsi között, fején menyecskésen hátra kötve a fátyol, arca rózsás és nyugodt, kék szeme huncutul villant. Alakja megtelt, kiteljesedett, s nagyon is furcsán festett rajta a már kissé elhasználódott menyasszonyi ruha.

Kézen fogta, kivezette szép szende aráját, s szemét kedvtelve legeltette dús idomain, mikor meglátta enyhén előre domborodó hasát, mely majd szét-feszítette ruhája selymét. Hitetlenkedő tekintetére a kisasszony elpirult, és lehajtotta csinos kis fejét.

Tóth Tihamér nagyot sóhajtott, majd felnézett a szelíden kéklő szeptemberi égre, s miután látta, hogy az nem szakad le szegény csalódott fejére, kézen fogta a kisasszonyt és meghallgatta Krajcsovics bácsi jó tanácsát.

- Öcsém, hunyorgott az öreg, én már sok mindent láttam, és tapasztaltam, de olyat, hogy talált tárgy mellé ajándékot is kapott volna valaki, olyat még nem pipáltam.

Azzal áldását adta rájuk, és nagy dördüléssel becsapta utánuk a nagykaput.

Jártál-e

kis falusi utcán
jártál-e már télen
hol konok füstök
szállnak s kanyarodik
szépen a csend
a kert alatt
öreg macska ballag
a hold verte fák
és árnyaktól megrogyott

kis házak oldalán
avas esztendő
remél új tavaszt
míg szendereg
a mag kérges
hantok alatt.

OLYAN A LELKEM

olyan a lelkem,
mint egy tűpárna
hogy megszúrták
az még megjárja

a tű nyoma,
ez érdekes,
a lelkem piciny
sebe lesz

olyan a lelkem,
mint egy tűpárna
tettel, szóval
ne bánts ma

és holnap se,
ha kérhetem,
ne bántsatok
sohasem

Ilyentájt

ilyentájt csendtéglákból
építek házat
s ha jössz
én ott leszek
szemem káprázat
nélküli csodákat

ígér majd
rőt teát iszunk
porcelán sziromból
kezed melengetem
gondolat szőtte
szép szerelemmel
és árnyékok nélkül
futunk a
kék havon
ha roppan a
Hold kényes dereka
didergő hajnalon

in memoriam Szent László tér

emlékszel a térre,
a hajnali fényre
amint könyököl
a tornyokon s a
fény-árnyék foltokon
halkan átoson
az álmos villamos,
és színes padokon
egy piros alkonyon
mint vacog a vágy,
mert kandeláber
vigyázta egykoron
a rendjét, vén
tuják árnyéka
köszöntött jó estét
s most a lovag király
rozsdálló pallosán
az igazság szent jogán
dermedten alszik a fény.

Petrusák János

Bemutakozás

1997 óta több írásom is megjelent már, amelyek a közkönyvtárakban, boltokban, internetes áruházakban (e-könyvként is) megtalálhatók. Írásaim közli az Agria, a Várak Magazin, a Búvópatak, vagy a Partium folyóirat. Többször írtam már a Magyar7 című hetilapba. (Szlovákia-Dunaszerdahely)

2016-ban a Hulló csillagok című drámám az 1956-os Emlékbizottság pályázatán bemutatást nyert, hogy itthon és külföldön, több helyen bemutat-

hassák, és ugyancsak a 2016-os évben a Múzsapuszi című komédiám a DrámaTéka Műhely drámapályázatán a legjobb komédia díját nyerte el.

2017-ben drámáimért a MIL BABÉRJA kitüntetés ARANY fokozatát kaptam meg. Víg monodrámaim a VIDOR Fesztivál 2017-es, majd 2018-as hivatalos programja keretében bemutatást nyertek.

A Magyar Irodalomtörténeti Társaság ELSŐ DÍJA lett az enyém 2020-ban, az Égetők népe című novellámért.

2022-ben a Magyar Írószövetség tagjai sorába fogadott, 2023. március 15-én Nyíregyháza MJV Krúdy Gyula-díját kaphattam meg.

KÖRBEVESZNEK A FALAK

Körbevesznek bennünk a falak,
melyek minket elválasztanak
Összeköt minket a csalódás

...

Összeköt minket a csalódás

VÁGYAM, HOGY...

Vágyam, hogy
Vágyjak valamire,
Ami nem lehet az
Enyém, sohase
Mégis, legyen,
Ezzel életemben
Valami.
Ami nincs
Sose.
Csak a vágy legyen
A vágyra
Ami örök
Emberi
Csak nekem
Egy kissé
Egy érzélem...

MIÉRT NEM JÖSSZ?!

Miért nem nézel Múzsá énrám?
Ó, Te szép, csalfa nő, Te!
Miért nem kacsintasz cinkosul reám
Ahogy teszed más költőre!

...

Így egy mondat nem jut az eszembe
Rím nem kerül a sorvégekre
Hiába karcolok „marhaságot” a papírba
Tudom, nem lesz belőlem költő soha
Tudd meg Múzsá Te is,
Miattad van ez is!

...

NEM TUDOD, MI VAN A SZÍVEMBEN

Soha ne szeress
Engem meg
Nem tudhatod
Mi van a szívemben
Az arcunk előtt
Maszkot hordunk
S alatta van
Az igazi arcunk
Ha lefejteni a maszkot
Nem tudod
Mert én nem akarom
Soha meg nem tudod,
Hogy én ki vagyok!

IKERLÁNYOK

Ikerlányok
Egypetéjű ikrek
Egyik szép
A másik csúf
Az egyik tűz
A másik víz
Az egyik szeret
A másik gyűlöl
Az egyik élet
A másik halál
...Oly különbözőek ők
Mégis egyek
akár az Ember

VÁRNI KELL!

Várni kell a szerelemre
A nagy, igaz érzelemre
Nem lehet azt elkapkodni
Egy rögtönzött versben elmondani
Mit jelent
Mit jelenthet
Nekem
(ÉS)
Teneked?!

BUTÁK VOLTUNK

Buták voltunk
Hidd el nekem
Mind a ketten
Te is
Én is
Azon a tavaszi napon
Akartunk egymástól valamit
De mert jelezni se mertük
Szemünk rebbenő szeméremmel lesütöttük
Így mentünk el egymás mellett
Hogy máskor soha ne találkozzunk
Ugyanúgy
Mint akkor
Azon a tavaszi napon
Hidd el nekem
Buták voltunk mind a ketten

EGY SZÉP ARC CSUPÁN

Egy szép arc csupán
S alatta gyönyörű test
Ennyi...
És belül semmi!
Most már tudom
De akkor hittem benne
Megtölthetem lelked
Lelkemmél
Közös gyönyörűségünkre
...
Ehelyett lett belőle ennyi
Egy nagy semmi!
Egy rossz vers
És egy szánalmas próbálkozás

GYAKORLÓ SZERELEM '92

Visszautasítottál
Mégsem bántam
Elhatároztam
Nem sírok utánad
Tulajdonképpen
Nem is vágytam
Rád
Csak flörtöltem veled
Kislány
Egy szemeszteren

CSAK EGY BAKFIS

Amikor megismerte, már harminc volt.

Legalábbis... majdnem annyi. A meleg is, meg ő is. Forr az ember ilyenkor. Mikor monokiniben napoznak a lányok, és a férfi nagyon férfi. Különösen, ha fiatal. Egy harmincon inneni még az... De már nem annyira.

Ha pedig még szabad, ha nincs felesége, akkor annak ilyenkor megvan a maga előnye.

A legfőbb előnye az, hogy megszólíthatja a lányt. A kiválasztott szép volt, vagyis átlagosan szép, de csinos: még nem érett nőies, de nem is kislányos, hanem olyan jellegzetesen bakfisos. A közvetlensége is az. A fiú nem gondolta volna, hogy ilyen könnyen is mehet ez az egész! Olyan egyértelmű volt minden, mintha már ezer éve ismernék egymást. Ez sablonos, mégis igaz: mert ők ismerték egymást, egyből tudták, egymástól mit akarnak. Nem mondom ki! Ők se mondták. Mégis minden szóban, minden mozdulatukban és egymásra tekintésükben benne volt. A fiú azért hálás volt a lánynak, hogy engedte neki végig játszani a klasszikus formát: olyan romantikus lett ettől a kapcsolatuk.

A fiú biztosra vette, hogy életében először igaz az, amit mond: tényleg szereti a lányt.

Ideje volt hát érzésével megismertetni a barátait is. Tömören: dicsekedni akart a lánnyal!

Az első randevú izgalomával vitte el a soron következő buliba.

Sokan voltak ott: barátai, barátainak a barátai, meg azoknak a barátai. Szóval, volt ott sok, a fiú számára ismeretlen ember. De a már ismerősök és a még ismeretlenek (persze a hímek) egy emberként csodálták a lányt. A fiú meg azt hitte, a csodálat neki szól, elvégre ő szerezte ezt a csodát. Úgy tekintett a lányra, mint aki csak az övé. Észre kellett vennie nagyon hamar, hogy nem, ez így nem igaz! Akkor már bánta, hogy elhozta a lányt, hogy megmutatta másnak.

Szívébe mart a féltékenység!

Egy férfi volt a buliban: olyan 40 év körüli, sötét haja deresedő, de jóképű és magabiztos. Tetszett neki is a lány, és ő ezt ki is mutatta. A lány is a férfire csodálkozott. Nem lehetett nem megérteni!

A férfi nő, és van két gyermeke. De azok AKKOR üdülni voltak. A férfi így szalma, és nagyon kakas.

A lány mégse vele ment el, hanem csak nevetett rá huncutul, miközben a fiúba karolt. A fiú pedig nem tudta, hogy boldog legyen-e.

Látszólag minden folyt tovább, de a fiúban ott volt a túske. Kiderült, nem is alaptalanul! „Jóakarók” mindig akadnak, akik ilyen esetben megmondják az igazságot. De a fiú nem hitt nekik. Csúnya dolgot csinált: megleszte a lányt. És a vád igaz volt! A lány tényleg találkozgatott a férfival...

A fiú ekkor nem tudta, mit csináljon, csak azt tudta, érezte, ordította minden sejtje, hogy EZ ÍGY NEM MEHET TOVÁBB!

A lány észrevette a változást, bár a fiú nem szólt erről egy szót sem. Végül aztán kiöntötte minden epéjét. Nem veszekedtek. A lány kinevette, és partnere szemébe mondta az igazságot, amire a fiúnak már régen kellett volna gondolnia, már a kezdet kezdetén gondolnia: a köztük lévő évtizedre. A több, mint egy évtizedre! „Hogyan gondolhatná komolyan egy harmincéves vénember, hogy egy tizenéves lány őt szerelemmel szeretetheti?!” Ezek azok a szavak, amelyeket mondott a lány, és ez az a vád, amivel a fiú negyvenéves vetélytársát illette gondolatban. Ahogyan az igaz, ugyanúgy igaz ez is!

A fiú a lánytól elbúcsúzott, úgy, mint aki örökre megy. A lány nem marasztalta. Elváltak útjaik.

A fiúban forrt a méreg. Nem ezért, hanem hogy ami neki nem sikerült, az sikerülhet vetélytársának: a negyvenévesnek.

...Elment a legközelebbi buliba (bár őt nem hívták), és összeszólalkozott a férfivel. Szó szót követett, és ütés ütést! Hogy ki rántotta ki a bicskát, vagy kinek a kezébe került először, nem lehet tudni, nem is érdekes. A két viaskodó egyike meghalt, a másik gyilkolt! Mindkettőt elszakította a sors a lánytól.

És a lány szomorú volt ezért. Még hátra volt két hónap a nyárból... és neki máris új játékszer után kell nézni...

Pfluger Ferenc

Bemutakozás

A nevem Pfluger Ferenc 1953 aug. 14-én születtem Nagyatádon. Iskolában nyílt rá szemem, lelkem az írott szóra, a könyvekre, a versekre.

Azóta az életem szerves részei lettek.

30 éve írok verseket, az élet, a sors, a természet, a valóság az írásaim fő témái.

A magyar nagy költők közül, kedvenceim József Attila, Juhász Gyula, Ady Endre, Arany János. A nyelvünk szépsége, választékossága sokoldalúsága érzékelhető verseimben.

Csak Te

Védelek, míg hajnalpír ébreszt a létre,
sóhajos álmaid szeretve nézem,
szíved dobbanása hangzik az égre,
szereteted lelkemben vérzem,

suttogom, maradj itt vélem,
még látnám szemeddel a telet,
mély tűzű vágyakkal átélem,
bárha a túloldal már integet,

sápad a fény holdvilágképpel,
könnyeim nyelem, nem látod,
hadakozom a végtelen éggel,
előveszem a meleg télikabátot,

tudom, hogy kell, és együtt megyünk,
miénk a szikrázó, csillagos ég,
ott szívünket tárva elvegyülünk,
ölelve egymást mindenkiért,

harcolok érted túl az életen,
a szeretettel manírozott álmon
átlépve, a gerincen rogyott éveken,
s leszel csak Te ezen a világon.

Együttélés Szeretet

Ha akarod, papucsot húzok
s kimosom a kádat,
ne hívd ide anyádat,
mert dörög, mint a tűzok,
segítőkész voltam és leszek,
kordában tart a szeretet,
utána csókolom kezedet,
s este szemedben elveszek,
javítom a csöpögő csapot,
intézek minden megoldhatót,
s neked hagyok lélekre hatót,
s rég nem hordok már kalapot,
átadtam magam a jobbnak,
ha a szőnyeg poros, kiporolom,
átlépek avítt, régi korokon,
utána ugatok kutyaként a sorsnak!

Vallomás

Volt egy életem, de volt egy szorzó,
így lett létem elaggott, őszülő torzó,
a könnycseppgördülés csak pillanat
akkor, mikor magamnak álmodtalak,

sátán kutyájának ugatása lelkembe mar,
éltemet lopná, vinné pokolra hamar,
angyalléted lazán visszakergeti,
mert vagy nekem, kit szeretni isteni,

már neked őszülök, s te pedig nekem,
szép gyermekek, értelmes ígérek,
unokák, szép, életre váró csodák,
ők, kik soha nem lehetnek mostohák,

örökül hagyjuk a szépre vágyást,
a tudásszomjat, mint kapált ágyást,
s ha gyülekeznek gonosz érdekek,
szereteted megoldja, bár féltelek,

a tyúkanyó kitereli a csibéket,
kotyogja az értelmet s az ígéket,
anyatigris hite a szerető család,
kitárja az élet beszorult ablakát,

ez legyen egy vallomás,
úgy szeretlek, mint senki más.

Halottak napja

Lélek a lélekbe bújik ekkortájt,
múltat kajtat a gondolat, mi akkor fáj,
mikor jövőbe költözött a fáradt test,
az emlékezés sírhantra könnyeket fest,

emlékek képei már keresztre várnak,
temetőik apró fényei kölykei a lángnak,
mécsek sóhajtanak, lobbannak végleg,
s lehullnak az életről ragadt kérgek,

élőkkel itt maradt képek kísértének,
a csillagok most másképp fénylenek,
hang nélkül szól a templom harangja,
ennyit adott az élet bűvös kalandja.

Mosolytalan, túllihegett vágyálom
kanyarban kisodródott halálom
mereng, élet volt anno, egykoron,
élet? Meddő győzködés... temetődombokon...!

Köszönöm...

Köszönöm, hogy velem voltál,
s nekem adtad szerető lényedet,
soha, soha nem botoltál,
együtt küzdöttünk hosszú éveket.

Köszönöm, hogy szerethettelek,
emberré is együtt váltunk,
mutatták az utat a kísérő jelek,
s így lett boldog a családjunk.

Köszönöm a gyermekeket,
kik fényt hoztak a boldogságba,
unokákat, a csodás életüket,
velünk jöttek e rövid utazásra.

Köszönöm az életedet,
mit szeretve adtál nekem,
utazunk majd a végtelenen,
s ott végleg együtt lehetek veled.

Köszönöm, hogy párod lehettem,
köszönöm a szerető családot,
köszönöm, hogy boldogságban élhettem,
s kaphattunk sok-sok barátot.

Elmentél, s én itt maradtam,
erőmet felemészti hiányod,
e félresikerült tavaszban
fázik minden virágod...

Búcsú egy angyaltól...

Itt hagytad a földi létet
de angyallelked velünk maradt
őrizzük rólad azt a képet
mely végleg szívünkben ragadt

Most már tudom tündérnek születted
szereteted mindenkihez elért
megtettél mindent amit csak tehettél
s itt hagytál minket az égiekért

Látunk... már ott csillogsz fent
jóságos lelked fénylő glória
a szíved szeretetet teremt
hisz már minket kell óvnia

Most még sírnak az itt maradók
de csillagod soha nem sötétedik
emlékezni fognak a tovább haladók
míg a fájó emlékezet létezik.

2023. január 31., Drága feleségem elhunytára

Hervadásunk...

Látom szemedben a sok szép képet,
mit együtt éltünk át,
veled csak csodával érhet véget
e szívet érintő kirándulás.

Mulandóságunk sétáló felhő,
a szíved mégis kezemben,
s ha nap az egekben felnő,
lelket rengetünk szeretetben.

Éltünk során változtunk sokat,
ráncokat gyúrt ránk az élet,
talán nem mostunk mindig fogat,
s a pörkölt néha elégett.

A macska nyávogott az ételért,
s a porszívó volt, hogy bedöglött,
elmúlt minden, mi véget ért,
nem volt, ki teljessé könnyörgött.

Ennyire telt az életünkből szervesen,
hervadásunk marad a miénk,
s nem kérdezi senki kedvesen:
szép ez, de mégis miért?

Árnyékod

Árnyékod falamra ragadt,
letörölném, de mindig ott látom,
nem szememben, lelkemben maradt,
s egyedül mindig ott találok,

bennem maradtál, akár egy álom,
felejténélek, de nem siettetsz,
árnyékod úgyis megtalálom,
szép voltál és még lehetsz,

talán, ha mállna a vakolat,
lehullna vele az emlékezet,
bezárnám végleg ablakomat,
nem surranna be a képzelet,

falamon árnyékod beégett,
mint soros tetkó a bőrbe,
s akkor, amit a szív érzett,
lelkemben ment körbe-körbe,

átfestem a falakat feketére,
s akkor nem látom árnyékod,
de értelmetlen, és mivégre,
csak habot látnék a kávémon,

maradok így korgó ésszel,
sötéten és bután álmodozva,
borongva ezzel az egészszel,
múló árnyékoddal hadakozva.

Pocsai Piroska

Bemutakozás

Nagy Andrásné a nevem, Pocsai Piroskaként anyakönyveztek Nyékládházán 1953. évben. A család legfiatalabb tagjaként itt éltem középiskolás koromig, szüleimmel négy testvéremmel. A vegyipari szakközépiskolát 1968-ban TiszaSZederkény-Le-ninvárosban kezdtem és végeztem el. Érettségi után férjhez mentem. Két fiúnk született, Azóta itt élek, a gyerekek kirepültek, a férjem 48 közös év em-

lékét rám hagyva 2020. decemberében örökre itt hagyott .

Mindig szerettem az irodalmat, a sors iróniája, hogy a számok világában, mérlegképes könyvelőként dolgoztam, amióta nyugdíjas vagyok, írogatok. 2015 óta próbálkozom komolyabban érzéseimet, gondolataimat rímbe szedni. Verseim Pocsai Piroska szerzői név alatt korábban a Kaptárkövek, jelenleg a Nyírségi Gondolatok irodalmi folyóiratokban negyedéves rendszerességgel, valamint internetes irodalmi portálokon jelennek meg. Több művészeti csoportnak vagyok a tagja (Irodalmi Rádió, POET.hu, Goldenpen, Magyar Irodalmi Rovat...stb.)

Számos pályázaton értem el eredményt. Az Irodalmi Rádiótól megkaptam a 2019. évi legjobb szerző 3. helyezését.

Két önálló verseskötet jelent meg Érzések, és Mesevarázs címmel, 31 antológiában is képviselnek verseim, valamint megtalálhatóak pocsaipiroska.hu önálló oldalon. A YouTube-on neves előadók tolmácsolásában hallhatóak, cd-n is megjelent alkotásaimból egy csokor.

A mindennapok érzéseit próbálom közvetíteni. Szeretem a természetet, a szépet, az embereket, egyszerűen: szeretem az életet.

Sodrásban...

Nem tudhatod, utad merre vezet,
sorsod irányítja a léptedet.
Előfordul, hogy dacolsz, szembe szállsz.
Hopp... egy pofonba belefutsz. Megállsz,
és újra értékeled életed:
magadba szállsz. Sérült önérzeted,
és (talán) megváltozik nézeted.
Tanultál egy kis önismeretet.

Anyám álma

Anyám álma a békességet vágyta,
csendesen libbent sóhaja a légbe,
ha apám borgőzös hangja harsogott,
behúzódott egy csendes helyiségbe.

Anyám rendkívül egyszerű asszony volt,
tetteit kísérte szolid szerénység.
Szalmával tömött kemény derékalján
született méhéből öt kis reménység.

Anyám keze alatt égett a munka,
libát tömött, gázolt állatok almán...
robottól megkérgesedett tenyere,
mint bársony, simult gyermekei arcán.

Anyám korán halt. Igazán nem is élt,
csak őrlte éveit a sors malma.
Szívünkben tiszta forrás ő, és tudom:
bármelyikünk helyette-érte halna.

Volt-nincs téli esték

Kemencepadka, gubbasztó semmi,
régen összedőlt a búbos háta.
Jó lenne újra ott tenni-venni,
sóhajtva sóvárgok karácsonyára.

Továtűnt, volt-nincs hólepte esték,
ablakon kukkoló, kíváncsi hold,
vibráló légben apró szénszemcsék.
Istenem, mindez de régen is volt.

Emlékszem, s álmomban visszamegyek,
örökölt szőttes takar, átölel
bús esteken a nagymama-meleg.
Szilva aszik a langyos sütőben,

édeskés szaga torokkaparó...
- kemencéből szálló emlékillat
a kalácsnak érzett friss vakaró,
s ahogy a mama dúdolva ringat...

Emlékdobozok

Varázslatos év volt, maga a szerelem.
Gyermekin szép érzés, soha nem feledem.
Köröttünk és szívemben kacagott a nyár,
Nem élt a Földön boldogabb szerelmespár.

Száguldó bicikli, parányi bikini...
megélhette mindezt már több ezer tini.
Nap sugara vidoran nevet a tájra,
visszakacsint a múltnak felhőtlen bája,

árnyékba húzódva halkán dalt dúdoló,
- szövegét mára befedte por és moha -
lelkemnek vigaszt nyújtott régmúlt napokon.

Az idő halad, helyben soha nem topog,
apró változáshalmaz az évek sora
...és csak gyűlnek-gyűlnek az emlékdobozok.

Egyszer volt szerelem...

Eső hallatta egyhangú énekét,
lusta félhomály borult a szobára.
Az este, az színezte ki életét,
izzott-reszketett szerelmesen, vágyva.

Vágyott, s feledte a napi robotot.
Izgató ölelést, érintést remélt,
tébolyba kergető - nyugtató csókot...
újra s újra várja, mit régen megélt.

Szalmaláng-ábránd vissza sosem térhet,
magánya az idő tengelyén zokog,
hessegeti a sok démont, lidércet.

Múlt csipkéjével szegélyez holnapot,
együtt eltöltött röpke időt most is
köszöni: egyszer boldoggá válhatott.

Csendes pihenő

Gyere hát, kedves, ülj ide mellém,
a zúgó időt némítsuk el.
Csendhallgatásunk e csöndes estén
dacol majd a múlt terheivel.

Bennem a lélek épp` sírni készül,
mégis csak mosolygok szüntelen.
Olykor szemed a semmibe révül,
lidérceddel mély a küzdelem.

Talán ma másképp tennéd a dolgot,
talán nem nyúlnál pohár után,
nem látogatnád az italboltot,
élnéd köznapi élted csupán.

Gyere hát, kedves, ülj ide mellém,
tallózd múltból a gondolatot,
hordom helyetted negyven év terhét.
Másképp csinálnám... mondogatod.

Hajnali szépség nélkülöd

Lomhán vonul a hajnali pára,
fátyolt öltött, és sejtelmes a táj.
Hold csókot csent csábos éj ajkára,
napfényre vár harmatos varjúháj.

Pirkadati szellő jólesőn hűs,
feledteti a füledt meleget,
köröttem minden vidám és derűs
elgyönyörködteti a szememet.

Álmosan pislant a fülesbagoly,
tele a bendője, aludni tér,
éledezik a szorgos hangyaboly,
tegnap kölykezett macska, enni kér...

Egy harang köszönti az új napot,
magányos lelkemre ül a bánat,
dúdolom halkán a kedvenc dalod,
s zizzenő levelek kísértik árnyad.

Radnai István

Bemutakozás

Születtem 1939 – ben. Eddig 11 kötetem jelent meg, mind kiadók gondozásában. Rendszeresen publikálok.

Nemcsak az emlékeimből élek, foglalkozom a jelennel, a jövővel, a világ és az egyes emberek égető problémáival éppúgy, ideértve a fogyasztói társadalom és a globalizációt válságát. A magyarság sorskér-

dései kiemelten reprezentáltak az írásaimban. Célom a líra és az epika eszközeivel a XXI. század problematikájának sajátosságait felvázolni, a kizökent világnézet és erkölcsök bemutatása és kritikája, az iránymutatás. Bízom a józanész és az erények érvényre jutása mellett, az emberiség és a világmindenség, a szellemi javak, a Gondviselés által kijelölt céljainak beteljesülésében. Miután átéltem az Ostromot és a Forradalmat ragaszkodom a békés élethez, a békés öregséghez!

Tagja vagyok a Magyar Írószövetségnek.

A hegedű felhangjai

Berobbant az osztályba a francia nő. Ha matematikát tanított, mi akkor is biológiát tanultunk. Az angóra pulóver lágyan omlott el a halmokon, lágyan, de mégis feszesen. Mindenki szívesen áldozta volna fel magát. Szívesen választotta volna a nyuszi helyzetét, ha tehetne volna. De nekünk még bajszunk sem volt, nemhogy puha, meleg, fehér szőrzetünk. A mellkasunk is csupaszon feszült, dagadt. Így belőlünk nem készülhetett angóra pulóver, az kizárólag annak a különleges nyúlnak a szőréből köthető, általában gépen készül, nem kézzel és hosszú kötőtűkkel kötik ráérős nagymamák.

Már kellett a pulóver, mivel az új tanárnő november táján érkezett, nem a tanév kezdetén. Attól még szép napos idő volt azon a héten, amikor a selymes haját és fitos orrocskáját megcsodálhattuk. Enyhén raccsolós beszéde, bűgő hangja varázslat volt és izgató. Kamaszok voltunk, érthető a felbuzdulás.

Az óráját az egész osztály osztatlan lelkesedéssel várta. Közszerelemnek örvendett. Kedves is volt, hangja a hegedű dé-húrján bűgött. Hogy anyáskodott-e mielőtt enyhe ábrándozás jelent volna meg elmondhatatlanul sokszínű, a kék árnyalataiban játszó szemén, arra már nem emlékszem.

Talán már nem kacérkodott szívünkkel, amikor továbbra is a térdét alig takaró rövid szoknyájában megjelent. Vagyis belibegett az osztályterembe, fegyverhordozójával. Mások a szertárból hozattak képet a vadkacsa színes tolláról és a mellette szegényesen barnálló tojóról. Nekünk kitüntetést jelentett az is, ha a tanári előtt álldogálók közül valamelyikünkre bízta az osztálykönyvet.

A folyosóról berontott a lépcsőházi ügyeletes: - Jön!

Ez mindnyájunknak elég volt. Tudtuk, hogy csak ő lehet! Akkor is, ha helyettesített. A hegedű vonója legátóban, furcsa kis felütéssel dorombolt. A felütés végén hangzott fel a mondat, kissé éneklő hangsúllyal.

Óra előtt és óra után. a szünetben, a csoportokban ácsorgók közt azonos volt a téma. Óra előtt a várakozás, utána a megdicsőülés. A lassan csillapodó szívverés a francia lányhoz nem illő ritmusú és erejű dobpergésben egyesült. Wagneri akkordok zsongtak a dobhártyánkon, vagy éppen Debussy tengere áradt ki az óra emlékeként.

Hetedikesek voltunk és még nem tudtuk, hogy a francia nő maga a vihar. Csak bűg, bűg a hangja. Alatta izzik az ég minden parazsa. A kamaszlelkeket felgyújtva, ami arcunk fülig vörös tónusán tükröződött.

Nem tudom pontosan mit tanított, pedig tanultunk, mint az angyalok. Fitos orra azonban minden tudást, sőt a mindentudást is elhomályosította.

Hetedikesek voltunk, még nem tudtuk, hogy arcának puha párnassága mögött - a kamaszálmok kispárnája helyett, a sok egymásra simuló puhely helyett a sztratoszféra viharai tomboltak és a szemére szendén boruló hosszú pillák is csak a megtévesztés pikáns eszközei. Olvadoztunk, álmaink lebegő bárányfelhői még a kamaszkor boldogságát idézték, amikor megtörtént a kijózanító tragédia.

Ez tragédia az új földrajz tanár képében csapott le. Hogyan is vívhattuk volna meg a harcunkat, akár egyesekkel is dacolva! De nem is kaptunk

egyest, a földrajztanár csak mosolygott, jelezve, hogy minden előzményt és tudatlanságot megbocsát, hiszen év közben vette át az osztályt. Ő a téli szünet után érkezett. A felső tagozat ugyanis akkor kezdett kialakulni és a mi osztályunk és a párhuzamos lányosztály voltunk az első végzősök. Jellemzően hármast-négyest kaptunk a makogásunkra, a tisztességes feleletre ötöst.

A földrajztanár nem ábrándozott, bár a szertárból behozatott térképen a Kárpátok vagy a két nagy folyó helyett belvárosi kerületek villódzhattak. Talán mégis egy kicsit szórakozott lehetett, mert a tanáriban felragyogott az osztály szerelme iránt. Sajgott a szívünk és –mint aki citromba harapott –legörbülő szájjal néztünk utánuk, amikor a tanítás végén együtt távoztak. Láttuk, ahogy egymásra mosolyogva, minket talán észre sem véve, a sorfalunk között elvonultak.

Ez így ment májusig. Vagy talán már áprilisban megtörtént, de csak májusban láttuk meg az ujján a fényes, el-elforduló jegygyűrűt.

Az a május számunkra a fagyosszenteket jelentette és azt a szomorú hetet, amikor zuhogott ránk az égi áldás. De ő –ahogy, csak nőhöz illő mozdulattal – hátra dobta azt a szívet bolondító rakoncátlan fürtöt, amely megázott és még kevésbé engedelmeskedett.

Eltelt a nyár és mi szokatlan, ábrándos várakozással siettettük volna az iskolakezdést.

Ki gondolta volna, hogy a tragédia szeptemberben teljesedik be, visszavonhatatlanul. A földrajztanár, az az új földrajztanár, nemcsak eljegyezte, de el is vette a fitos francia lányt.

A tanév nélkülük indult. Az osztályfőnökünk új arcokat mutatott be nekünk és mellékesen megjegyezte, az ifjú házaspár –így emlegette őket – vidéken kapott állást és lakást.

Arra sem emlékszem szigorú tanárok vették-e át az órájukat.

A földrajztanár persze nem vihette párizsi nászútra ifjú feleségét. Pedig hallottuk, hogy Párizst emlegették, ahol a tanárnő született. Párizsról nekünk is vágyakozva mesélt. Nem volt még divatban a hetven dollár, egyszerűen nem volt útlevél.

Így a vidám fickó, szegény földrajztanárunk, csak egy foltot láthatott a térképen, mely Párizst jelképezte és néhány képeslapot a fésülködő tükör keretébe tűzve.

Nem vett ki egyet sem, nem fordította meg, nem olvasta el rajtuk az írást,
nem látta a lendületes vonalakból áradó szenvedélyt.

Őt is megbabonázta a francia lány, mint azokat, akikkel csak levelezett.
Szegény tanárunk nem tudhatta, a francia nő maga a vihar.

Kiismerhetetlen, titkai vannak. Képes háromszor férjhez menni ugyanah-
hoz a férfihoz és mind háromszor elválni tőle. Mindez hozzátartozik, csak
azért, mert francia.

Selypít és bűgő hangjával mindenkit megőrjít.

A hegedűmön is akkortájt szakadt el a dé-húr.

leégett katedrális

a nappal éjszakába fordul
kútba esik a fényes korong
szép volt az ünnep orgonaszóval
kinyílt a szeme a peóniának

püünkösdi rózsa díszlik az álmokon
lebeg felette égi szellem
lebeg a szívverés lobog az élet
a tegnap átbillen a libikókán

soha ne engedd el a kezem
csontujjaim hazavárnak
míg lassan elfogyok a rózsatűzben
lehajlik a dél keresztje

a hajnal vörös hajába
tisztá ég kék szemébe új nap ül

álomra görbült kérdőjelek

betegági nász amíg szív tüdő bírja
becéző szavak egy kézfogás
időmtúli gondolat
vágytalan őshalál

mint álom képében surranó dér
béna reggelre fagyott tócsa
törékeny merev
mint a perc időmön túl

ha rossz álom volt megkövetem
az életet követelem
ha nem tud elbocsátani
adja vissza a napsütést

a mosolyt az arcodról a szerelmet
felejtsen minden betegágyat

tréfáskedvű február

huszonkilencre lapot húzni készülsz
de minden adu a kezekben marad
a születés varázsa el nem évül
csak az idő mogorva orsó szalad

feltekeri emlékeit a törzsre
az agyban fészkel révült kakukktojás
de benned az ifjúság álma lüktet
előttem siet víg a szívdobogás

lemaradok nézem ismert alakod
ahogy lépted táncol a kövezeten
megleslek ha vállad húzza a szatyor
száz kilométerről eléd sietek

szerelmidal

*"s megint külön a kutyaólak csöndje.
A levegőben menekvő madárbad."*

Pilinszky János: Apokrif

az évszak űzi a vágyakat
északról délre riaszt a fagy
délről vissza a sarki tájra
a fészekrakás tiszta vágya

a mennyországba jutni haza
levegőég s felhők halmaza
nem akadály víg szárnycsapások
krúgató darvak bóbitások

győztes szerelmű vadlibák
zöldült sarkifények és lilák

a végén újra párba állunk
mielőtt végleg hull az állunk
farkas fehérben szürke holdat
fagyudvart körébe tolnak

összebújva reszketünk mi is
a férfiszervet fején pilis
asszonya havazott fejére
árván leszáll az éji béke

szerenád

fáklyaként lobban vágyad
ma korán kel a hajnal
ne csillapítsd a lázat
vöröslik angyalhajjal

lehunyva az ég kékje
belőled száll a pára
a vágy tüze kiégve
érzelmek árapálya

hullámot vet a reggel
felpattan minden ablak
tükörként a szemedben
mosolyog rám az új nap

éjféli adagio

a vágyak szende szárnyán lopakszik az éj
átölel megragad és takargat ne félj
felvirradsz az égre még csillagot terelsz
tavaszi selymes lombja nálam áttelel

szobám a lélek ahol a rügy kivirul
ha megterem szerelmed legott le is hull
a magokból szárnyas sziklevél karokat
lassan csenddé olvaszt erő és akarat

ébredj ébredj szerelem szerelme
a tél takarója kopott kelme
töpped fakó foltokban kikopik
tavaszi nappal fénye tombol itt

ha reggelre elhagynál megemészt a fagy
feltartom két kézzel a napot hogy maradj
nekem álmod drága és minden ölelés
rövid hajú az éj csókodból oly kevés

ne öltözz ne készülj öltöznek kint a fák
szobámban őrzöm hervad tavalyi virág
egyedül te friss réten magam szedtelek
öledre hull a harmat éjem ne feledd

ébredj ébredj szerelem szerelme
a tél takarója kopott kelme
töpped fakó foltokban kikopik
tavaszi nappal fénye tombol itt

várandós

mintha rózsatövet oltanék
ha felemel a szerelem
hol vagy áldott ifjúság a szép
jövendő bimbós érzelem

hiába zord a kor társra lel
a születendő sejt-remény
nem fagyra ébred tavaszra kel
nem pénzre karjában szerény

de áthatóan heves álmok
velünk kel az új szívverés
új élet bízik a zarándok
védett öböl az anyaméh

ki tudja milyen utat jár be
szerencse kíséri család
és a gonosz világ nem árt-e
intrika hűtlenség csalárd

ködben fogant érzéki vágyak
biztos jövő helyett válás
elhagy szerelem-meleg ágyat
vagy örök kapocs rajta áldás

megszületsz napos szép világra
hol béke van méhek szállnak
nem nyomor sívó pusztasága
gyengéd kéz s korunk nem árthat

serdül

a tavaszi felhők átvonulnak
a rügyeket hergeli a nap
csapdába ejt szelet és szellőt
ölébe rejt a vadrózsa

tavaszi virágon szelíd ibolyán
szédült hormonok ringanak
kankalin rázza meg a nászharangot
szoknyája illatát megbontja

kökörcsint csábít a tavasz

kamaszálmok sárkányt eregetnek
elég hosszú köztünk a kötelék
az éghez köt a gátlás
apró bűnök futó csókok

mire megébred a pipacs
a sárguló búza kazlakat ígér
mit tudod te hogy megfogam a mag
a szenvedély blúzáról egy gomb

a tüzes délben leszakad

éjfél

ha a lámpát leoltod
tested fókuszán fény dereng
a körvonalán hordott
sejtelemglória feszeng

ha szemhéjamat oltom
agyam eszem s a gondolat
elrévül földi dolgon
a fantázia már matat

kezemnek vágy parancsol
ajkam a melleden keres
meredek bimbót hangol
a szív feszülnek az erek

őrzi kényes titkomat
asszonnyá a kéj fogad

mielőtt felnőttem

szerelmeim mind a temetőkertben
kiskamaszként az érett nők
becéztek társaságukat kerestem
rég volt még ötvenhat előtt

az idők szétszórták álmom sem maradt
virág s emlék illatában
miért keresnék már néma hantokat
a világ forgatagában

anyámnak küldtek szép képeslapokat
néha megemlítve engem
leáztattuk a bélyeget mind ragadt
préseltük is vastag könyvben

színes virágok szál ibolya helyett
ha leveszem ma a polcról
leszáradt rég az argentin lehelet
a sok évtizedes portól

kiskamaszként tetszettek az érett nők
és bezárult minden ajtó mielőtt

Szabó Szalay István

Bemutakozás

Nevem Szabó Szalay István, eredetileg Erdélyből származom, szülővárosom Sepsiszentgyörgy.

1982 óta Ausztrália a hazám. Versírással már fiatal gyerekként próbálkoztam, ám ezek elvesztek szülőföldem elhagyása után. Néhány magyarországi magazin, mint a "RIMKOVÁCSOK" közölt verseimből. Jelentős volt a POET oldalain adott lehetőség verseim közzétételére. Két kötetem jelent meg, magánkiadásban: "Maroknyi élet" és "Számvetés" 2018-ban, megszű-

néséig az ausztráliai "MAGYAR ÉLET" közölte számos versemet .

VÉGTELEN BOCSÁNAT

Benned a szó áll,
s a csendes indulat,
nem fedsz meg engem,
végtelen a bocsánat.
Aztán a szelíd szavak,
oly puhán hullanak,
mint fájdalom könnyei
áztatják arcodat.
Simogató a varázs
a sejtés rejtelve
mit érzek ha itt vagy
mindig közelemben.

Egy Apának (aki nem volt)

Nekem nem volt Apám,
ki térdére ültessen,
és velem nevéssen.
Nem volt ki mesét mondjon,
néha az ágyam szélén,
míg álomba süppedtem
egy hosszú nap végén.
Gyere kisfiam,
nem hívott soha,
engedte hogy másnál
legyek a mostoha.
Sosem keresett engem,
hogy bátorítson szóval,
az élet gondjain,
s küzdeni a sorssal.
Ízlelgetem a szót
hogy is szólna....Apám
de már nincs varázsa,
elfeledte a szám.

FÉNYTELEN ÉJJEL

Egy fénytelen éjjel
Lopózkodj csendben
Kedvesed házához.
Kopogj be halkán
S várd kitárt karral
Hogy ajtaját nyissa
Öled át szelíden,
Suttogd el szerelmed
S mindazt, amit érzel.
Nyomodat befedi
Titkodat megőrzi
A fénytelen éjjel..

ÁLMAIMBAN

Álmaimban az Olt, partján járok,
köröttem a végtelen csend,
virágok illata száll a légben,
madárdal hallatszik a füzes rejtekében.

Fenn a kanyarban, öreg malom dohog,
mintha mondaná: szüntelen dolgozok
számomra tán sosincs megállás,
válaszol csöndben a vízcsobbanás.

Amott egy sziget az Olt medrében,
gyakran lementünk a nyár hevében
hűsölni az öreg fák lombjai alatt,
úszni, a malomgát körül, nagyokat.

"Csiszlik" volt a hely, ahová lejártunk,
gyerekként titokban, Anyánk tudta nélkül,
a nyár hosszú és meleg legyen,
csupán ennyi volt minden vágyunk.

Régi idők íze, gyerekkor emléke,
itt van most is velem s mindörökre.
távol az Olt vizétől a Yarra partján járok,
közöttünk a nagyvilág...maradnak az álmok.

ui. Yarra folyó, Melbourne városon folyik át

Csupán ennyi...

szeretem a hajnalok hűvös pirulását
míg rejtőzik a park fái mögött
a reggelek illó mozdulását
mikor megébredek karjaid között
a redőnyön átbújó csillogást
mely szemedből tükröződik felém
hosszú esték meghittségét
ha veled kettesben lehetek én
szeretem veled bámulni
patak vízének lassú folyását
amint köveket simogatva
fodrozza habok vidám játékát
sétáink csendes ballagását
hol elég csupán egy kézfogás
távoli emlékekbe visszatérni
elhagyni messzire minden mást
percek órák hetek jelenét
melyet még veled tölthetek én
míg véges időm végére ér
s találkozunk a lét túlsó peremén

LESZ IDŐ...

Lesz majd idő egyszer,
Nem találod meg magad,
Mindaz, amit gondolsz
Kimondatlan marad.
Lesz majd idő, érzed,
Nem ért meg senki,
Csak a napokat számolod
És csendben akarsz ülni.
Lesz majd idő, lassan
A magad árnyéka lesz
Régi képek közt kutatva,

Emlékeket keresel.
Lesz majd idő, hogy többé
Nem bánthatnak a szavak
Fájdalmat sem okozhat,
Bármely beteg indulat.
Lesz majd idő, amikor
Megérted, hogy élni,
Csupán azért bírtál,
Mert tudtál remélni.

ELMÚLÓ IDŐ

Mondd, várod-e az estét
s a naplementét, ahogy
beborít mindent a sötétség?
Érzed-e a csendet
s a mozdulatlan percet,
mely árnyékkoddá válik
s többé el nem enged?
Mert gördülő kerék
az elmúló idő, vagy
eldobott, vízbe csapódó kő
alámerülve, megtalálja helyét,
már nem bukkan fel újra,
fogva tartja a mélység.
Néhány buborék fennmarad,
akár egy segélykiáltó lélek,,
de az is eltűnik akár
a lassan halkuló ének.
Kisimul a felszín és
nyoma sincs a kőnek,
csak emléke marad
az elmúló időnek.

SZÁMVETÉS

...önmagamba botlottam
a feledés útján,
s a kérdésre vártam a választ
mi maradt még ezek után,
hisz a szavakkal mondott
nem volt rejtett értelem,
akárcsak a nyújtott kéz jelzi,
igaz, őszinte az érzelem.
mert voltam...
félelmemben aggódó,
alázatos hívó
s kegyelemért rajongó,
önmagam vádoló,
őszintét kimondó,
néha a reményben csalódó,
de nem lettem soha,
lármás Istenkáromló,
megőrizve a hitem.
...s ahogy jöttem, egymás után sorba,
millió arccal magamat bámulva
fogoly madárként útra bocsájtva,
keresem igazi énem
a vég nélküli időben,
a jövőendőben ???

.

HULLÓ VIRÁGSZIRMOK

Hulló virágszirmok
Tavaszi éjjel
Rád emlékeztetnek
Csillogó fénnel.
Mozdulatlan az éjszaka
Szótlán a hallgatás
S mi a hold fényében
Öleltük egymást.
Illatozó rózsák,
Májusi csodák,
Suttogó lombok,
Hogy vártam terád !
Lopott csókok íze,
Emlékszel-e még?
Titkolt vágyak égtek,
Oly régen volt, rég.
S, ott a fák alatt
Míg öleltelek téged,
A hulló virágszirmok,
Betakartak minket.

Szolnoki Irma

Bemutakozás

Gödöllőn születtem, itt élek férjemmel és két fiammal. Nyolc éve, hatvan éves fejjel kezdtem el novellákat írni. Szerettem volna az életem történéseit megosztani családommal, barátaimmal. Megörökíteni rokonaim, ismerőseim alakját, tetteit, gondolatait. Szembe állítva azokkal az emberekkel, akik csak fájdalmat és keserűséget okoztak.

Történeteim érzelmektől átfűtött, egyszerű történetek a mindennapok embereinek sorsáról, érzésvilágáról, beleszőve hitvallásomat, mely szerint élek és ítélek. Több írásommal nyertem már pályázatokon. Háromszor nyertem Év prózaírója díjat. Válogatott írásaimból két könyvem jelent meg, Novellák I. és II. címmel.

A lányarc

Fáradtan ült az ágya szélén, kezében görcsösen szorította az injekciós tűt. A nővér tudta, hogy a fiókjában gyűjti, így az oltás után rögtön a markába nyomta. Nem lett volna szabad, de mindenki szemet hunyt felette, még az orvosok is. Itt mindenkire ráhagytak mindent. Nehéz szagú kórterem, hörgő, köhögő betegek, sokat megélt, idős emberek. Ő az egyetlen fiatal ember, nem is értette, hogyan kerülhetett ide. Sportos, eleven, mozgékony alkatát a gyengeség, a betegség váratlanul verte le, rögtön a diploma megszerzése után. Ösztöndíjjal tanult, de munkába már nem állhatott, az orvosi ellenőrzés tbc-t állapított meg nála és azonnal ebbe a kórházba került.

Betette a tűt a fiókba, a gondosan csoportosított tűhalomba. Két injekciós tű naponta, lassan két hónapja már. Mindet eltette kezdettől fogva, hogy emlékeztesse őt arra, ide soha többé nem szabad visszakerülnie. Lefeküdt az ágyra, lazán a paplan tetejére és egykedvűen bámulta a plafont, amíg a doktornő bekötötte és beállította az infúziót, mely apró cseppekben, némán csordogált le ernyed, vézna karjába. Ma nem jön hozzá látogató. Nem is jár be hozzá más, csak a legjobb barátja, aki őszintén aggódik érte. Néha az anyja is benéz, de más soha. Megszokta már, beletörődött, hogy nem hiányzik a szeretteinek, de most kellett volna valaki, aki beszélget vele. Bármit bármiről. Éjszakánként ugyan beülhetett az ügyeletes orvos szobájába és a doktornővel hosszasan diskuráltak emberekről, szakmáról, életéről, halálról, de ma nem volt hozzá ereje. Ma nem. Nem volt kedve semmihez. Fejét a párnába fúrta, talán azért, hogy ne hallja a szomszéd ágyon haldokló keserveit. Talán a könnyeit dugta el a kíváncsi szemek elől, akik tudni akarták, mit mondott neki négy szemközt a nagyvizit után a főorvos.

Ma tudta meg, hogy a kezelés eredménytelen. Öt év, legfeljebb öt év, ennyit élhet még.

– Öt év, hiszen még nem is éltem? Iskola, egyetem, kórterem, csak ennyi volt? Hol van a feleség, a gyerekek, a munkahely, a szépen eltervezett jövő? Miért nem kaphatom meg? – sikított lelkében a sok kérdés, dobolt agyában a keserű kín.

„Öt év, öt év...” pattogtak a könnyörtelen határidejű szavak. A fáradtság, a fájdalom lassan álomba ringatta. Arra ébredt, hogy a szemközti ágyon fekvő beteget elviszik. Szobatársai szerint éjjel egykor érte a halál. Eltorzult arccal bámulta, milyen rutinosan, szervezeten tűnik el minden, ami a kisöregre emlékeztetheti. Fél évig reménykedtek együtt a gyógyulásban, s mára csak az emléke maradt. Ez történik majd vele is, így lesz, volt nincs egy pillanat és a semmibe hull. Elővette a mappáját, melyben a ceruzarajzait tartotta. A hosszú, üres, várakozással teli napok egyetlen vigaszát a rajzolásban lelte meg. Lerajzolt mindent, ami megtetszett neki. Tájkép, portré, mindegy, csak ne kelljen gondolkoznia! Minden rajz egy kis csata, legyőzni az üres papírt, értékes tartalommal tölteni meg a sima felületet. Öt év...öt év, morzsolta agyát a félelem. Öt év és mindent elveszít. Nézte az üres lapot, majd a ceruza sebesen siklani kezdett a papíron. Gyors mozdulatokkal vázolta fel az ismerős lányarcot. Hónapok óta ott élt a képzeletében, az álmaiban. Gondolatban sétált a lánnyal, nevettek és csókolóztak. Igen, ő az, őt álmodta társnak, feleségnek, gyermekei anyjának. Lerajzolta

a látomást, sietve formába öntötte a lány arcát, hogy el ne felejtse, mindig vele legyen, hogy nézhesse őt, amíg le nem telik az a szörnyű öt év. Még egy-két satírozás a szem körül, még egy halvány mosoly a szája szegletére és máris kész a portré, a kézzel fogható valóság, a lányarc! Észre sem vette, hogy a főorvos fölé hajol, nézi a portrét, és mosolyt erőltetve az arcára, dicséri a képet. Nem kérdezi, kit ábrázol, sejti a fiú érzéseit.

– Holnap hazaengedem, már nincs miért maradnia. Megfelelő gyógyszerekkel akár munkába is állhat, ha bírja a szervezete – szólt bátorítóan a főorvos, majd gyorsan elsietett.

Otthon minden idegennek tűnt. A szülei, a testvérei nem sokat törődtek vele.

– Úgyis meghal..., mindegy már..., minek az neki erre a kis időre – mondogatták egyre nyíltabban, s éreztették is vele, hogy ő ott már felesleges. Nem szólt, halkan tűrte, hisz nem volt hová mennie. A portrénak szép fakeretet készített és az ágya fölé akasztotta, hogy minden reggel őt látva ébredjen, s este az ő arcával szenderedjen el.

A gyárban nem sokat beszélt, tette a dolgát, de nem barátkozott. A lányokra rá sem nézett, tudta, hogy felesleges lenne bármilyen kapcsolat. Szerették őt az emberek. Csendes, okos fiúnak ismerték meg, becsülték tudását, de nem értették befelé forduló, már-már félszeg magányát.

– Bocsánat, köszönöm – szólt rá egy nap egy lány, akit maga elé engedett a kijáratnál.

A lány ránézett és mosolygott. Ő felkapta a fejét, zavarában motyogott valamit. A lány tovalibbent, eltűnt a hazafelé igyekvő dolgozók sűrű forgatagában. „Ez a mosoly, ez a mosoly! Ő az, ő!” El sem akarta hinni, félt, hogy csak a képzelete űz gonosz tréfát vele. Másnap az ajtónál várta a lányt, talán újra jön, de ő maga sem hitte el, amikor feltűnt vékony, kis alakja. Ráköszönt. A lány mosolygott, nem szaladt el, együtt mentek ki a gyárkapun. Szótlanul lépdeltek egymás mellett, sorsuk megpecsételődött, mindketten érezték az együvé tartozást. A fiú nem udvarolt a lánynak, csak sétáltak és beszélgettek, vagy csak nagyokat hallgatva, némán üldögéltek egy padon. Jó együtt, ezt érezték mind a ketten. A lánynak is megvolt a maga baja, nehéz életét apja korai halála árnyékolta be. Adósság, félig felépített ház és a fájdalom, de sohasem panaszkodott. Vidáman csilingelt a hangja,

sokat nevetett. Tudott a fiú betegségéről, vigasztalta, erősítette benne a hitet, hogy túlélheti, legyen bizakodóbb, higgyen az életben!

Egy nap a fiú váratlanul azt kérdezte a lánytól, miért nem hord kendőt a fején?

– Szörnyen néznék ki benne, nem áll jól semmi a fejemen. Nézd, ha nem hiszed – kacagott és a nyakára simuló kasmírkendőt a hajára igazította. A fiú elámult, csak nézte a lányt és nem tudott megszólalni.

– Gyere – préselte ki végre magából – nézd meg hol lakom, mutatnom kell neked valamit!

Azzal kézen fogta a lányt és szinte rohant vele házáig. A lány nem értette a sietséget, de szó nélkül követte a fiút.

– Apu, Anyu, ő az... - szólt megilletődve, félszeg mosollyal a fiú. Szülei barátságtalan arccal nézegették, nem kérdeztek semmit, dolgukra hivatkozva mentek ki a szobából.

– Ne bánkódj – vigasztalta az elszomorodott lányt. – Azt gondolják minek, úgyis meghalok, csak felesleges bonyodalmakat okozok. Ne törődj velük! Ide nézz! – és a bekeretezett képre mutatott. – Ezt a bizakodó tekintetű lányt akkor rajzoltam, amikor megtudtam, hogy csak öt évem van hátra. Ő testesíti meg a jövőt. Ő a reményem, az életemet őrző angyalom.

A lánynak elállt a lélegzete. A kép, mint egy kis tükör függött a falon. Zavartan állt a fejkendő lány portréja előtt, agyában kusza örvényként kavargtak a gondolatok.

„Nem, ez nem lehet! De mégis, ez én vagyok! Nem az én arcom, nem az én fejem, de ez az összeszorított száj, ez a felsejlő mosoly, ez a távolba meredő, reménykedő tekintet...?”

Csendesen hallgatta a fiút, aki lelkesen mesélte a kép történetét, az esztelen ségnek tűnő sóvárgást, hogy lehet még élete. Mindent megértett. A fejkendőt, a tolakodás nélküli, visszafogott érzelmeket, a szeretetet nélkülöző, bizakodó fiú egyetlen vágyát a megértő társ után, aki csak ő lehet.

– Igen – suttogta a kimondatlan kérdésre a választ a fiúnak.

A jegykendő

A díványon ült, talpig feketében. Mostanában gyakran jött hozzánk látogatóba, majd amilyen váratlanul érkezett, olyan hirtelen ment is el. Boldog voltam, nagyon szerettem őt. Örültem, hogy itt van, várandós, hatalmas pocakommal nem vagyok egyedül, vigyáz rám.

Kávét kért, éppen alvásból ébredt. Amíg a konyhában vártam, hogy lefolyjon a forró fekete és a szervírozáshoz a tálcára tettem mindent, halkan dudorásztam. Régen nagyon szerette, ha együtt énekelgettünk. A háztájiban, kapálás közben, vagy amikor a libákat tömte, miközben én serényen segédkezve gyúrtam hozzá a kukoricagalacsint. Kenyérsütés közben, a forró kemence mellett ülve, vagy csak egyszerűen, ha megpihentünk a tornácon a nagy munkák után. Nem értettem miért csak akkor énekel, ha ketten vagyunk. Gyönyörűen dalolt, bár az idő kicsit megkoptatta, karcosította a hangját, de szívből szóló nótái mindig meghatottak. Volt, hogy nem akart énekelni, hiába kértem. Szeme ilyenkor elhomályosult, tekintete a távolba meredt, messzi múltat, letűnt időt keresve.

– Te danoljál, kis pulyám, én meg csak hallgatom – mondta ilyenkor, majd sorolta a nótákat, miket énekeljek neki.

A kedvébe akartam járni. Gondoltam meglepem, s míg a szoba felé araszoltam a tálcát egyensúlyozva, halkan dúdolni kezdtem a kedvenc nótáját. Ő tágra nyílt szemekkel, döbbenten nézett rám, könnyei olyan erős sugárban gördültek le az arcán, hogy még a blúza is átnedvesedett. Maga mellé ültetett, úgy, mint kislány koromban, amikor élete nagy történéseit osztotta meg velem. Ó, hogy szerettem hallgatni a fonóról, a dohánylevél fűzéséről, a summás lányokról, a hűvös pataokban álló, feltűrt szoknyás, ruhát sulykoló lányokról! Azt hittem ilyen történet következik. Kíváncsian bújtam mellé, de most nem fogta meg a kezem, a karja az ölében pihent, ujjai közt szorongatott valamit.

– Hoztam is, meg nem is. Egy ajándékot. Nem adom neked, de megnézheted, kézbe veheted. Utána elteszem, s te ne szólj senkinek, hogy láttad, de ezt a titkomat most megosztanám veled.

Kezében kézzel szőtt, azsúrozott, fehér hímzésekkel díszített, leheletkönnyű jegykendőt tartott.

– A patakparton kaptam. Soha nem felejem el. Magas, szálfatermetű volt a fiú, zengő hangon nótázgatva jött felénk. Mi, lányok, ruhát mostunk a patakban. A délceg fiú mindegyikünk szívét megdobogtatta. Szaporán sulykoltuk a ruhát, hadd lássa a fiú, milyen serények vagyunk. Lopva magasabbra tűrtük a szoknyánkat, hogy a formás lábunk jobban látszódjék a sekély patak vizében. Ő engem választott, csak nekem dalolt, és az életünk ettől a pillanattól egybefonódott. Egyek voltunk, tudtuk mind a ketten. Feleségül kért, még abban az évben, 32-ben. Boldogok voltunk. Hamarosan megszülettem az első gyermekem. Szép, takaros portánk is lett, és én újra áldott állapotba estem. Vidám volt, mindig dalolt. Mellette könnyű volt a paraszti élet. Esténként jó vacsora mellett tervezgettük a további életünket.

Egy nap, hiába vártam haza. Nem jött a munkából, késett. Én aggódva lestem a kiskaput, mikor nyitja már, hol marad el ilyen soká. Végre csikordult a zár, de a szélesre tárt kapun nem jött be. Hozták! Saroglya rudakból, hirtelen eszkábált hordágyon. Fején hatalmas, véres kötés. A munkából hazafelé – nap, mint nap – a kocsmá előtt vitt el az útja. Ezen az estén hatalmas verekedés volt a kocsmában. Bútorokkal dobálták egymást, s a feldühödött hetvenkedők kezében hamarosan balta villant. A rémes tivornya úgy ért véget, hogy az egyik duhaj a baltáját elhajította, és az a nyitott ajtón kirepülve, az éppen arra járó uram fejében állott meg. A szörnyű sebet látva, mindenki kijózanodott, de a férjemen már az orvos sem tudott segíteni.

Hazahozták meghalni. Ő kérte így. Az én karomban akarta a véget, a kislánya mellett, a felesége ölében.

Feküdt az ágyon, a fejéből csurgott a vér. Tudta, hogy vége, de nem engedte, hogy sírjak.

–Énekeljünk, ne sirass, kis madaram – kérte, és az ajkáról nem fogyott az ének.

Ültem az ágya mellett, ő mosolygott, úgy, mint ott, a patakparton. Az arca egyre sápadtabb lett, a fejéből a lavórba csordogált a vér, de csak dalolt és dalolt, egy percig sem pihenve. Minden nótát el akart énekelni, hogy emlékezzek rá. Ha már ő nem lesz, és meghallom valahol a dalt, jusson

róla eszembe, hogy milyen szép volt az életünk, és milyen boldog volt velem.

Én ültem az ágya mellett, hatalmas hasamban már anyád növekedett, ő simogatta a leendő kis életet, és csak énekelt és énekelt és énekelt. Mintha azt akarta volna, hogy a piciny sarj a hangját megjegyezze, sose felejtse, és ha felcsendül valahol a nóta, mindig az apját hallja benne.

Annyi vért egész életemben nem láttam és sohasem tudom felejtani. Mikor már halkult a hangja és fogytán volt az ereje, az utolsó kérése az volt, vegyem elő ezt a kendőt és az imát az ágya mellett úgy mondjam el, a kendővel a kezemben. Soha ne feledjem, ez a jegyajándék mindig őt juttassa eszembe.

Hirtelen elhallgatott. Már nem sírt. Az arca megkeményedett, ugyanúgy, mint amikor a legnehezebb dolgokkal kellett szembenéznie. Megijedtem. Ilyenkor szokott olyan dolgokat kérni tőlem, amihez nem fűlik a fogam.

– Kis pulyám, az ő vére is ott van a szíved alatt, az apró magzatban, ezért ezt a kendőt most neked megmutattam. Magamnál hordom, nálam van mindig. Még akkor is ezt fogtam a kezemben, amikor a második férjemnek az igen kimondtam. Örök hűséget fogadtam, nem csaltam meg soha, de a kendőt nem adtam. Dugtam, védtem, nem hagytam, hogy bárki is elvegye az első férjem emlékét, szerelmünk zálogát, nem birtokolhatja más. Ha keserű sorsom túl nehéz volt, csak elővettem a kendőt, végig simítottam, az arcomhoz szorítottam és már minden könnyebb volt.

Hát ez az én titkom, kis pulyám. Ez a kendő és ez a nóta. Te úgy énekelted, ott kinn a konyhában, ahogy egykoron ő, pont úgy, mint ő! Édesen, búsan, benne volt minden fájdalmad. Ezért mutatom meg neked ezt a kendőt. Nézd meg jól! Ez az igaz szerelem őrzője, ez van ebbe bele szőve. Ezért mondtam, hogy hoztam is, meg nem is, kapod is, meg nem is. Emlékezz rá! Ha felnő a pocakodban álmodó kis pulyád, és úgy látod, itt lesz az ideje, meséld el neki ezt a szomorú történetet. Most dalold el újra azt a nótát, mit sohasem felejtetek, és már te is tudod, hogy nekem ez a legkedvesebb. Szépen kérlek, a síromnál is énekeld majd el!

Azt mondják, vannak dolgok, amiket az ember nem felejt. Rögzülnek, mint egy film és mindig ugyanúgy peregnek le az emlékeinkben. Nekem ilyen ez a nóta. Ha hallom, megdobban a szívem. Eszembe jut a fekete ruhás asszony, kezében a hófehéren virító kendő. A görcsös ujjak, ahogyan

körbe ölelik, szorítják és nem eresztik élete legnagyobb ajándékát. Énekelni már nem tudom a dalt. Az emlékek, az a sápadt arc, bénítják a torkomat, a kibuggyanó könnyeim reszelőssé marják a hangomat. Itt állok a sírodnál és be kell váltanom az ígéretem.

– Nagymama! Hoztam is, meg nem is, kapod is, meg nem is, de örökre tiéd ez a dal.

Halkan bűgva, reszketeg hangon kezdem, a köröttem állók legnagyobb megrökönyödésére. Nem szól rám senki. Sejtik az okát, mikor látják tétova lépéseimet, ahogy a zsoltár panasza után, a koszorús fejének suttogni kezdem:

– Fehér selyem, csipkés szélű, drága kicsi kendőm...

Terus

Terusnak elege lett az erőszakos, önző fiúból. Mérgesen csapta be a kiskaput Bertalan orra előtt. Ide senki be nem jön! Nem akart férjhez menni, nem akart esküvőt. Nem akart semmit, csak nyugalmat. Szülei halála után szájára vette őt a falu. Mindenki róla sugdolózott.

– Szegény Terus, férfi kell a házhoz, aki vigyáz rá és óvja őt – mondogatták a háta mögött.

Azóta nem hagyta békén Bertalan. Hol ezt, hol azt talált ki, hátha beengedi őt Terus a kapun.

– Hagyjon már kend! Boldogulok magam is! Nem megyek magához, miért nem érti meg? – kiáltott Bertalan után Terus és elfordította a kulcsot a zárban.

Visszament a házhoz, leült a tornácon és bánatosan nézett maga elé. Hiányoztak a szülei, félt egyedül, de ezt még magának is alig merte bevallani. Dolgos, szemrevaló lány volt, sokan megfordultak utána, de nem mertek udvarolni neki. Bertalan, mint a legmódosabb gazda a környéken, magának akarta Terust. Még a pappal is beszélt, mikor legyen az esküvő. Szép

summát is adott a templom javára, annyira biztos volt a dolgában. Csak-hogy Terus nem állt kötélnek, még a kapun sem engedte be Bertalant, s a munkába menekült a bánata elől. Ellátta az állatokat a ház körül, a vete-ményest is sűrűn kapálta, a szőlővel sem volt gondja, apja, anyja mindenre kioktatta. Lóval, szekérrel jól bánt, a tehénke is szépen adott tejet, meg volt mindene. Az aprójószág a tenyeréből evett, házat, ólat, mindent kime-szelt, a kiskertbe és a ház elé virágokat ültetett. Csak a diófán turbékoló galambok láttán facsarodott el a szíve. A szerelmet ő már soha nem ismeri meg. Ha egy fiú a közelébe mer jönni, Bertalan rögtön elkergeti.

–Hej, én már csak így maradok, egyedül!– kesergett magában. Ha jól bele-gondolt, nem is látott maga körül olyan legényt, akivel szívesen összekö-tötte volna az életét. Volt a faluban, szőke is, barna is, köpcös is, magas is. Volt vidám és harsány, csendes és visszafogott, de egy sem akadt olyan, amilyenre vágyott.

Csak egy legény nem állt vele szóba, Vince, a tehénpásztor. Hajnalban kö-szönt, mikor Terus kiterelte a csordához a tehénkét, este szó nélkül haj-totta a mezőn jóllakott jószágot a kapu elé. Magas, szálfatermetű fiú, olyan magának való. A falu végén lakott, egy zsindelyes házban, nem érdekelte más, csak a tehéncsorda. Terus sem törődött Vincével, ki-ki tette a dolgát, a kötelessége szerint. Ő a ház körül, Vince a falu tehenei közt.

Egy este, hazafelé, a csorda megvadult. Valamitől megijedtek, gyors egy-másutánban szaladtak át a falun, eszelősen keresték az ismerős kapukat. Mindent letiportak, ami az útjukba került, bőgésüktől zengett az utca. Terus is kinyitotta a kaput, de mögé bújva keresett menedéket, megvadult tehénkéje elől. Mikor a jószág beszaladt rajta, és haragja kicsit csillapodott, Terus sietve kötötte a jászolhoz. Simogatta, becézgette az állatot, jó időbe tellett, míg a tejet kitudta fejni belőle. Késő este lett, mire végzett a mun-kával. Megmosdott a kútnál, s aludni indult, de a szobába érve, furcsa ne-szezést hallott az utca felől.

„Tán Bertalan akar rám törni” – gondolta félve és óvatosan az ablakhoz osont. A függöny takarásából lesett ki az utcára. Vince térdelt az ablak alatt, mellette a tarisznyája, kezében kis kapa. Gyors mozdulatokkal

igazította el a marhák által megtaposott ágyást, s a tarisznyából virágokat ültetett az üres helyekre. Kulacsából vizet locsolt rájuk, felállt, nagyot sóhajtott a feketén sötétlő ablak felé fordulva, majd amilyen csendben jött, olyan észrevétlen ment el. Terus csak bámult. Amikor a legénynek már hűlt helye volt, akkor, mert csak kihajolni az ablakon. De a sötétben már nem látta, mit ültetett Vince az ablak alá. Elgondolkodva feküdt az ágyában, forgolódott egész éjjel, nem aludt egy szemhunyaszt sem.

Másnap, ahogy a hajnali napsugár beköszönt az ablakon, azonnal kilesett az utcára. Lelkét öröm járta át, ahogy a sok virágot meglátta. Fülig pirulva vette számba, a fiú által ültetett virágokat. Árvácska, ibolya, százszorszép virított a megtépázott tulipánok között. Itt-ott pár pitypang is sárgállott. Látszott, hogy a legény sebtében ásta ki valahol, és hozta el engesztelésül.

– Pedig nem is tehet róla – gondolta Terus, majd hirtelen észbekapott. A szerénység, a tiszta szerelem, a hűség virágait kapta ajándékba!

Villámgyorsan szalad az istállóba, sietve hajtotta ki tehénkéjét az udvarra. Nem sok ideje maradt, már hallotta az utca végén megszólaló kolompot. Szélesre tárta a kaput. Míg tehénkéje a csordához csatlakozott, most nem a kapu mögött várakozott, hanem kiállt az útra, a ház elé. A szívverése még a vászoningén is átütött, ahogy meglátta Vincét, a kalapjára tűzött árvácskával. A legény is elpirult, amint észrevette a lány hajában virító pitypangot. Nem szóltak egymáshoz, csak köszöntek csendesen. Ám a tehénke este nagyot nézett, mikor a kapun bemenve követte őt Vince, s az istállóba is ő kötötte be, míg Terus boldog mosollyal zárta kulcsra a kaput.

Tátrai S. Miklós

Bemutakozás

Budapesten születtem 1953-ban. Gyermekkoromban kezdtem el írogatni verseket, meséket, melyeket akkor csak családom és barátaim olvastak. Középiskolás koromban értem el első sikeremet, második lettem egy országos irodalmi pályázaton. Negyven éves munkaviszonyom alatt döntően pedagógiai- és rendészeti témakörökben készített írásaimat közölték szakmai lapok, folyóiratok.

Megjelent három rendszettörténeti intejúkötetem.

A szépirodalomhoz tizenkét éve, nyugállományba vonulásomat követően tértem vissza. Döntő többségében novellákat írok, mellettük verset, mesét, kisregényt. Rendszeresen indulok irodalmi pályázatokon, közöttük a Gion Nándor novellaíró pályázaton, az Országos Mécs László Irodalmi Társaság pályázatain, a Muzsikál az erdő- és a Jelek pályázatokon. Tizenhat alkalommal értem el az első három hely valamelyikét. Szerzőtársak mellett szerepelek huszonegy antológiában, négy mesekönyvekben, illetve gyermeklapban. Írásaimat internetes- és nyomtatott lapok, folyóiratok is közölték. Megjelent négy önálló novelláskötetem. Történeteim megírásakor szívesen kalandozom a múltban és jelenben, a valóságban és a fantázia világában.

Az írást olyan szenvedélynek tekintem, amely képes emlékek megőrzésére, felidézésére, elgondolkodtatásra, érzelmek és értékek formálására. Nagyon örülök, amikor író-olvasó találkozókon, személyes beszélgetéseken és az interneten az olvasók véleménye ezt visszatükrözi.

Dénes, Ingrid, Júlia

Fruzsina elgondolkodva ült a kényelmes fotelban. Hátradőlt, és azon töprengett, mi történhetett Júliával, miért kérte, hogy látogassa meg délután. A telefonba különleges füvekből főzött teát ígért, de hangján érződött, nem ez az igazi indok, komoly dologról lesz szó. Máskor is kávéztak, teáztak együtt lakásukban, vagy cukrászdában, kávézóban, de azt előre megbeszélték, készültek rá. A mostani meghívás váratlan volt, titokzatosságot sejtető. Fruzsina öngyújtóját forgatta ujjai között. Szívesen rágyújtott volna, de nem akarta befüstölni a lakást. Tudta, Juli még csak-csak elviselné a kedvéért, de Dénes, nem szereti a cigarettát. Arra gondolt, ha esetleg kettőjük között történt valami kellemetlenség, akkor kár lenne tovább rontani a hangulatot. Majd elmondja, ha akarja - vélekedett -, előbb-utóbb úgylis kiderül minden. Persze azért van, amikor nem, tette hozzá magában némi iróniával, mert csaknem hatvan éves élettapasztalata sok mindenre megtanította.

Júlia belépett a szobába, kezében ezüst tálca, azon teáskanna, két csésze, kistányérok, kanalak, villák, cukor, sütemény. Mosolya nem tűnt őszintének, amikor asztalra tette a tálcat, és teát, süteményt kínált vendégének. Előbb enyhén remegő kezére nézett, majd barátnőjére, mintha tőle várná: mondjon valamit. Fruzsina maga elé vett egy kistányért, csészét, töltött a kancsóból, cukrot tett teájába, kavargatta, megkóstolta.

– Ez igazán remek Julikám, kedves tőled, hogy megkínálsz ezzel a kitűnő teával, de látom rajtad, nem ezért hívtál! Valami nyomja a lelked! Csapjunk bele, ahogy szoktunk az elmúlt, ki ne mondjuk hány évtizedben.

– Igazad van, nem a tea miatt hívtalak! Szeretnék beszélni veled valamiről, bár őszintén megmondom, a legfontosabb kérdésben már döntöttem! De, mint tudjuk, az ördög a részletekben van elrejtve. Ehhez várom a véleményed, javaslatod.

– Ez egyre rejtélyesebb! Gondolom, Dénesről van szó! Csak nem szeretőt tart vénségére? – próbált kedélyeskedni Fruzsi, mert Juli egyre idegeesebb, nyugtalanabb lett.

– Vénségére? Igaz, hatvanhat éves, de kevesebbnek néz ki, és nem csak külsőleg. Amikor harmincöt-negyvenéves voltam, nem nagyon hittem el,

hogyan egy férfi, aki közelebb van a hetvenhez, mint a hatvanhoz, még lehet aktív minden szempontból. Dénesre most sem panaszkodhatom, az ágyban is tudunk örömet szerezni egymásnak. Biztos vagyok abban, hogy egy fiatalabb nőnek gyereket is tudna csinálni.

– Te jó ég! Hát mégis van valakije, és ennyire komoly a dolog?

– Nem, nincs szeretője és azt gondolom alkalmi nőismerősei sincsenek. Észre venném.

– Kezdelek nem érteni!

– Fruzsi, elmondom mi történt. Ebben az évben ünnepli Dénes volt cége megalakulásának száz éves évfordulóját. Nagy ünnepséget tartanak, azután egy fogadást, amire minket is meghívtak. A férjem hat éve nyugdíjas, de úgy látszik, most is szívesen emlékeznek rá, az egykori főmérnökre, aki sokat tett a cégért. Szépen búcsúztatták, amikor hatvan évesen nyugállományba vonult.

– Emlékszem, nagy buli volt! Mi ezzel a gond?

– A búcsúztatásáról hajnalban jött haza, jókedvűen és némileg itolosan. Nem volt részeg, egyébként sosem volt az, de a szalonspicc határát túllépte. Nem haragudtam rá, örültem, hogy jól érezte magát. Az öltönyének azonban olyan étel és füst, és mindenféle szaga volt, hogy azonnal kivettem a garázsba szellőzni azzal, hogy másnap vigye el a tisztítóba. Valami közbenjött, az öltöny napokig szellőzött a garázsban. Én még dolgoztam, nem foglalkoztam vele. Dénes pedig suttyomban visszacsempészte a gardrób-szobába. Nem vitte el a tisztítóba, mert úgy gondolta, jól kiszellőzött, semmi baja. Akár hiszed, akár nem, az elmúlt hat évben nem volt olyan programunk, hogy az az öltöny előkerült volna. Nem kellett, egészen mostanáig. Illetve, én szeretném, ha venne egy újat, de ő teljesen feleslegesnek tartja. Nem vitatta, hogy a régi kissé divatjamúlt, azonban nem akart egy alkalom miatt új ruhára költeni. Felpróbálta, és egészen csinos volt benne. Bevallotta, annak idején nem vitte el a tisztítóba. Sikerült rábeszélnem, hogy legalább most tegyük meg, és majd azután döntsünk, jó lesz-e, vagy nem. Ebbe beleegyezett.

– Ez igazán remek! Az én Frédim nyugdíjba menése után nagyon elhízott. Ruháit kellett cserélni. Szerencsés vagy! Még mindig nem látom a problémát!

– Szóval megegyeztünk Dénessel, hogy majd én viszem el az öltönyt a tisztítóba. Attól tartottam, megint elsumákolja. Tegnapelőtt reggel

kikészítettem, rutinszerűen átnéztem a zsebeket, és mit gondolsz mit találtam az egyikben?

– Pénzt? Fényképet? Szerelmeslevelet? Fogalmam sincs!

– Egy bugyit! Egy gyűrött, csipkés selyembugyit!

– Ó, hát ez egy kicsit durva!

– Kicsit? Tényleg szép búcsúest lehetett, így már érthető, hogy hajnalig tartott! Valamelyik nő nagyon hálás volt neki!

– Julikám, megértelek, és sajnálom, de hat évvel ezelőtt történt, és nem is tudjuk pontosan, hogy mi! Ma már nincs semmi jelentősége!

– Nincs jelentősége? Azt mondod nincs? Nem ismered a mi kapcsolatunkat. Abban minden rezdülésnek jelentősége, hatása és nyoma van, akár szóvá tesszük, akár nem! Nekem ez a búcsúest igenis fáj, még akkor is, ha úgy teszek, mintha nem gyanakodnék, mert nem szóltam Dénesnek. Egyelőre nem.

– Nagyon régi barátnők vagyunk, sok mindent megosztottunk egymással, örömet, bánatot, titkot, és úgy tűnik, mégsem ismerjük egymást igazán. Nézd, az én életem, vagy úgy is mondhatom a mi életünk Frédivel rendezett, szeretjük egymást, és mégis voltak keserű pirulák, ahogy nálatok is. Nem hiszek abban, hogy több évtizedes kapcsolatokban ez ne történjen meg. Azok a bizonyos pirulák léteznek, akár beszélünk róluk, akár nem, ahogy ezt te is mondtad. Ha engem kérdezel, ezen a bugyi-ügyön már nem érdemes veszekedni. Egy-két éjszakán majd elfordulsz Dénestől, talán könnyezel is kicsit, azután elmerül az emlékek között. Nagyon régen volt!

– Talán igazad van, magam is gondoltam arra, hogy kidobom azt a bugyit, és úgy teszek, mintha semmi nem történt volna. Csakhogy van itt még valami. Hétfvégén elmegyünk arra a fogadásra. Biztosan többen lesznek ott olyanok, akik a búcsú bulin is ott voltak, akiket én is ismerek, és akik láthatták, tudhatják, hogy Dénes azzal a nővel ..., értesz ugye? Na, és ott lehet az nő is! Te hogyan viselkednél velük?

– Ez már egy nehéz kérdés, ezen valóban gondolkodni kell. Tudod, vagy sejtet, hogy ki lehet az? Ott lehet egyáltalán a fogadáson?

– Igen. Egy fiatal mérnöknőre gondolok, akiről a férjem feltűnően sokat mesélt, azt gondoltam sajnálatból. Most azonban azt gondolom, akár viszonyuk is lehetett azzal az Ingriddel. Kislányát egyedül nevelő, albérletben lakó elvált asszony volt. Több, mint harminc évvel fiatalabb Dénesnél. Egyszer bemutatta nekem. Csinos, férfiszemmel nézve kíváncsú hölgy,

belepirult a találkozásunkba. Nem vagyok naiv. Tudom, lehetnek olyan szituációk, amelyeket kívánod, amelyekre vágyódsz, és lehetnek olyanok, ahol elragad a pillanat varázsa. Te hogyan viselkednél vele?

– Azt hiszem, legszívesebben felpofoznám, és nem csak őt, de mindenkit, akiről azt feltételezném, hogy sajnálkozik, vagy nevetgél a hátam mögött. Persze ezt nyilván nem tehetném meg, mint ahogy te sem! Ne menj el!

– Dénes nagyon szeretné, ha elkísérném. Mit mondjak neki? Fáj a fejem? Nem mondok ilyet, elmegyek, nézni akarom a találkozásuk pillanatát. Dénes nagyon rossz színész, ha azt látom, hogy az a nő már semmit nem jelent neki, könnyebb lesz megnyugodnom. Persze, ha még mindig hatással lesz rá, akkor nem tudom mi lesz! Megpróbálok úgy viselkedni, mintha mindent tudnék, de nem érdekel. A férjemtől jobb színész vagyok, mégis nagyon nehéz szerep lesz számomra.

– Ahogy téged ismerlek valóban, ezért gondold meg, hogy ott legyél-e egyáltalán. Ha mégis elmész, és beszélsz másokkal, mindig arra gondolj: bármi is történt, nem te vagy az, akinek szégyenkeznie kell.

Az ünnepi műsor kiválóan sikerült, színvonalas, tartalmas, kedves volt. A régiek közül többeket emléklaplakettel jutalmaztak, amit a színpadon vehettek át a vezérigazgatótól. Dénes hatalmas tapsot kapott, meghatódva mondott köszönetet. A fogadáson tízszemélyes kerekasztalokhoz ültették a vendégeket. Júlia elégedetten látta, hogy ők a „főasztal” mellett, rangos társaságban kaptak helyet. Martinovics Elemért és feleségét ismerősként üdvözölte, a többiek vezető beosztásban lévő fiatalabb urak, hölgyek voltak. Bemutatkoztak egymásnak, beszélgettek, remek hangulat alakult. Júlia szemével a mérnöknőt kereste. Távolabbi asztalnál fedezte fel egy vidám társaságban. Úgy tűnt a mellette ülő férfi a párja lehet, ez megnyugtatóan hatott. Annál az asztalnál és egy másiknál újabb ismerősöket vett észre, akik barátságosan, mosolyogva integettek feléjük.

A pohárköszöntők után a pincérek következtek, akik bőséges és kitűnő ételeket szolgáltak fel, a legigényesebb vendégeknek sem lehetett kifogása. Az étteremből nagy terasz nyílt, ahol a vacsora után italozni, szivarozni, cigarettázni, beszélgetni lehetett a kellemes májusi estén. Dénes és Júlia pezsgős pohárral a kezében állt a korlát mellett, Varga Ádámmal, az egyik főosztályvezetővel, feleségével, és Beregi Jenő régi kollégával beszélgettek.

Júlia nem vehette észre, hogy a háta mögött Ingrid és az asztalnál mellett ülő férfi közeledik feléjük, csak a női hangra fordította arra fejét, és érezte, most ő pirul el.

– Bocsánat, ha megzavarom a beszélgetést, de szeretném köszönteni a főmérnök urat. Örülök, hogy újra látom! Remélem, jól van Dénes bácsi!

– Nahát, Ingrid! Igazán kedves és nagyon csinos! Jól esik, hogy még emlékszik rám!

– Mindig szívesen gondolok önre! Sokat segített a kezdeti nehéz időszakban. Engedje meg, hogy bemutassam a férjemet, Virág Áron újságírót.

– Nagyon örülök, és gratulálok! – mosolygott Dénes, mindkettőjüknek kezét nyújtott, majd bemutatta Júliát, mert nem emlékezett, hogy a két nő már találkozott egymással. Néhány udvarias mondat után Ingrid és Áron elköszönt, visszamentek saját társaságukhoz.

Júlia elismerően nézett utánuk. Szép pár - gondolta -, és elégedett volt, amiért a mérnöknő párkapcsolatban él. Ez mindenképpen megnyugtatta. Dénesre tekintett, hogy vajon milyen hatással volt rá a váratlan találkozás. Úgy tűnik semmi különös, állapította meg, mert férje már Varga Ádámra figyelt, folytatták a félbehagyott beszélgetést. Nem volt sok idejük. Csordás Krisztián, a vezérigazgató titkárságvezetője lépett hozzájuk. Udvariasan tájékoztatta Dénest, hogy a vezérigazgató úr várja az asztalánál, mert beszélni szeretne vele.

Júlia egy pillanatra úgy érezte kellemetlen helyzetbe került, mert egyedül maradt a teraszon, azonban Jenő nem hagyta magára. Ismerték egymást, annak idején találkoztak néhányszor, tegeződtek.

– Nagyon jó, hogy eljöttetek Júlia! Láthatod, a férjedet sokan kedvelték. Sajnálom, hogy elszakadt tőlünk az elmúlt években.

– Szerintem neki is hiányzik a cég, a régi társaság, pontosabban talán már nem annyira. Nyugdíjazása után az első években nehezen találta a helyét. Hiába volt szép búcsúja, úgy érezte, még maradhatott volna, csak hát... hagyjuk, tudod, mire gondolok. Nagyon jót tett neki, amikor megvettük a nyaralót. A felújításon sokat dolgozott, örömmel csinálta, értelmét látta. Gyönyörű lett a kis ház, sokat vagyunk ott. Azután jöttek az unokák, és újra teljesnek érezte az életét. Nem vágyik vissza.

– Megértem! Nekem még majdnem négy évem van a nyugdíjig, de nem panaszkodom. Jól érzem magam a munkámban, a kollégák között, bár a régiek közül már többen nincsenek itt. Öreg bútordarab Molnár Pisti, Bakócz Elemér, Szatmári Béla, és Gizike, már ha hölgyekre szabad ilyet mondani. Emlékszel rájuk?

– Bakóczra nem, de a többiekre igen! Mi van Weisz Gézával és Ábrahám Félixszel?

– Géza kiköltözött a lányához Németországba, Félix pedig, hát hogyan is mondjam, szóval a vezér kirúgta!

– Kirúgta? Mikor?

– Nem sokkal azután, hogy Dénes nyugdíjba ment. Félix nagy tudású, jó szakember, de kollégának borzalmas. Senki sem szerette. Sértett ember volt, mert nem úgy alakult a karrierje, ahogyan azt ő képzelte.

– Igen emlékszem, egyszer a férjem is mesélte, hogy áskálódott ellene!

– Egyszer? Sokszor! Dénesnek hihetetlen türelme volt hozzá, ahogy mindenkihez. Félix egyszerűen nem tudta elviselni, ha más sikeres, vagy boldog. Ártani akart még akkor is, ha neki abból konkrét haszna, előnye nem származott.

– Nem tudtam, hogy ennyire szörnyű volt.

– Szörnyű volt, már-már beteges. Akkor telt be a pohár, amikor a vezér-igazgató gépkocsivezetője észrevette, hogy Félix matat a főnök autójában, a garázsban. Megvárta, amíg elmegy és alaposan körülnézett, hogy nem rongált-e, vagy nem lopott-e valamit. Semmit nem rontott el, és semmit nem vitt el, sőt! Ott hagyott valamit! - mosolyodott el Jenő, és hatásszünetet tartott.

– Mi az, hogy valamit? Ne csigázz már?

– Nem fogod elhinni, de egy bugyit! Egy selyem csipkés bugyit! Nyilván abban reménykedett, hogy majd a vezér felesége találja meg, mert ő is gyakran utazott az autóban. Valószínű megvolt a terve, hogy hogyan hívja fel arra a bugyira Mónika asszony figyelmét, de erre nem maradt ideje.

– Aha! Szóval egy bugyit? - kérdezett vissza Júlia és alig tudta visszatarítani szemmel láthatóan kitörni készülő nevetését.

– Most mit nevetsz? Azért ez nem olyan vicces! Képzeld, kiderült, hogy ezt az aljasságot másokkal is megcsinálta! Borzasztó lehet annak a feleségnek, aki egy intim fehérneműt talál a férje zsebében!

– Nekem mondod drága Jenőké? - borult Júlia a férfi vállára és már semmi sem tarthatta vissza boldog nevetését.

Férfikönnyek

Borsodi Endre, nyugdíjas könyvtáros, bosszankodva állt a liftajtó előtt. A héten már másodszor fordult elő, hogy a felvonó nem működött. Valamiért megállt a hatodik és hetedik emelet között, azután egyszer csak újra elindult. Többen jelezték a gondnoknak a problémát, aki azzal védekezett, hogy ebben a járványos időszakban lehetetlen szerelőt találni. Az idős férfit a lépcsőzés határozottan fárasztotta, különösen felfelé. A negyedik emeletet már csak többszöri megállás után érte el. Mi lesz itt - gondolta -, ha ez az örült helyzet még hetekig, hónapokig eltart, mert a rossz lift óriási problémát okozhat a lépcsőházban lakó öregeknek. Többen élnek egyedül, vagy hasonló korú párjukkal. A vásárlást valahogy meg kell oldaniuk, hiszen az ígért segítségek két-három hét után lassan elmaradtak, vagy teljesen kiszámíthatatlanul jelentkeztek. Próbáltak egymásnak segíteni, azonban ez nem működött. Amikor valaki rászánta magát a vásárlásra, akkor magának is annyi mindent vett, hogy nehezen tudta hazavinni. Endre egyedül élt. Felesége nyolc éve elhunyt, gyerekei vidéken laktak. Más körülmények között is ritkán látogatták, a kijárás és utazás korlátozása óta egyszer sem. Lassan egy hónap telt el, úgy érezte kezd megváltozni a világ, és már sohasem lesz olyan, mint korábban volt. Bosszúsan csapott a liftajtóra, amelyen tenyere nagyot csattant. A lift - mintha csak erre várt volna - megindult lefelé. Megállt a negyediken, ajtaját szolgáltkészen kinyitotta, mintha azt mondaná: Parancsoljon Borsodi úr!

Az üzletben csak idősebb vásárlók voltak, öt hölgy és két férfi. Maszkot, kesztyűt viseltek, ahogy azt a szabályok előírták. Nem foglalkoztak egymással, mindenki saját kosarát igyekezett mielőbb megtölteni. Endre észrevette azt az asszonyt, akit már kétszer is látott, és mindkét alkalommal vonzotta tekintetét. Nem tudta miért, de egyre jobban hitte, valami okának lennie kell, nem lehet véletlen. Amikor a hölgy belépett a gondolák közé, hirtelen elhatározással ő is ezt tette, csak éppen ellenkező irányból. Elmentek egymás mellett, pillantásuk találkozott. A maszk sokat eltakart az

arcból, de Endrét mégis megérintette valami különös érzés. Biztos volt abban, hogy azokat a szemeket már látta valahol. Kutatott emlékeiben, felidézte a régi szerelmeket, de azok másként tekintettek rá a távoli múltból. Az aznapi vásárlás nem sokat ért. Mielőbb otthon akart lenni, leülni kedves karosszékébe, és egy csésze kávé mellett gondolkodni, töprengeni, megfejtetni a titkot.

A frissen főzött kávé illata mindig megnyugtatta Endrét. Lassan kortyolta a forró italt, és aprólékos, módszeres kutatásba kezdett. Úgy döntött, visszafelé megy az időben, sorra veszi a barátnőket, barátokat, ismerősöket, kollégákat, iskolatársakat. Nem kell sietnie, az sem baj, ha majd elidőzik egy-egy kellemes emléknél. Próbálta már így múlatni az időt, de korábban nem volt hozzá türelme. Most határozottan tetszett ez a játék. Emberek, hangok, pillantások hullámoztak a szeme előtt, nagy titkolózások elevedtek meg, elnéző, önmagának megbocsátó mosolyt csalva arcára. A különös szempár azonban sokáig nem jelent meg. Már majdnem kisiskolás korában járt, amikor úgy tűnt, talán meglesz a megoldás: Harangozó Dóri! Hirtelen mozdulattal állt fel a karosszékéből, az üres kávé csészét is fellökte, amely leesett a szőnyegpadlóra. Nem törődött vele, a kishaza szekrényéhez sietett. Szakmájából adódóan rendet, rendszert tartott iratai, tárgyi emlékei között, így nem volt nehéz feladat a fényképeket, azok között is az iskolai tablókat megtalálni. Jól emlékezett, hogy hetedik után iskolát váltott, és biztosan tudta, hogy nyolcadikban Dóri már nem volt az osztálytársa, amit határozottan sajnált, mert a lány Tetszett neki. Korábbi fotókat kell keresnie. Meglepetésére és bosszúságára a hetedikes osztályképet nem találta. Ez még igazán nem jelent semmit - gondolta -, ha meglesz a hatodikos kép, akkor az még segíthet. A keresgélés eredményt hozott! Endre csak nézte a fotót, egyenként az azon szereplő gyerekeket. Másfél évvel később vált el tőlük és azalatt sokat változtak. A képről még kislányok, kisfiúk néztek le rá, de emlékeiben nem így éltek, különösen a lányok. Könnyen rátalált az akkor tizenkét éves Harangozó Dórára. A felvétel ötvenöt évvel korábban készült! Idős hölgy lett az akkori kislányból - vélekedett a férfi - de a szeme, a tekintete, alig változott, persze csak akkor, ha őt látta az üzletben, és nem a véletlen játszik vele.

Endre két alkalommal hiába kereste Dórát, vagy akit annak gondolt, nem látta az üzletben. A harmadik nap azonban szerencsét hozott. A

hűtőpultoknál megpillantotta. Készült a találkozásra! Igyekezett a két méteres távolságot tartani, amikor udvariasan megszólította.

– Bocsásson meg hölgyem, amiért megzavarom vásárlás közben. Kérem tekintse meg azt fényképet, amit most ide fogok tenni erre a polcra. Addig én messzebb megyek, tudja a vírus miatt!

– Biztos benne uram, hogy nekem akarja megmutatni? És egyáltalán mi van rajta? - hangzott a bizalmatlan válasz.

—Egy iskolai csoportkép az ezerkilencszázhatvanas évek közepéből. Azt gondolom, hogy ön is rajta van!

– Ezt komolyan mondja? - mosolyodott el a hölgy - Ha tényleg így van, akkor érdekelhet a dolog! No, hadd lássam!

– Leteszem ide a polcra, és tényleg messzebb megyek! Kérem, nézze meg!

– Hát ez érdekes! Ez valóban az én egykori osztályom, és Barbara néni, az osztályfőnökünk! Hogy került magához, és miért mutatja ezt nekem?

– Enyém a fénykép! Borsodi Endre vagyok, a második sorban balról a negyedik!

– Te jó ég, Endre! Ne haragudj, nem ismerlek meg! Tényleg te vagy?

– Igen, de nem akarok tolakodni. Szívesen beszélgetnék veled, persze nem itt, és nem így álarcban. Leteszek ide egy névjegykártyát, ha gondolod, hívj fel, vagy küldj e-mail üzenetet, és a többit megbeszéljük az interneten.

—Rendben! Örülök neked!

Endre elégedetten ment haza. Megtalálta Dórit, a lift működött, sikeresen bevásárolt, igazán szép napja volt. Estig kellett várnia az első e-mail üzenetre. Már majdnem lemondott róla, amikor tíz óra után megérkezett. Dóri kedves levelet küldött, melyből kiderült, hogy régen elvált férjétől, azóta egyedül él, gyerekei nincsenek. Aznap este még két üzenetet váltottak, és a következő napokban egyre többet. Nagy örömükre a Skype-on maszk nélkül is látták egymást, de ezt a kapcsolatot nem sikerült megbízhatóan működtetniük. Mindent elmondtak magukról, amit akartak. Kiderült, tíz percnyi távolságra laknak egymástól. Hétvégére már egészen jó ismerősök lettek. Egyeztették a vásárlások időpontját, bár inkább csak távolról integettek, mosolyogtak egymásra. Mindketten féltek, nehogy a másikat megfertőzzék a láthatatlan kórral. A kilencedik napon Dóra aggodalomra okot adó üzenetet küldött. Erősen kapar a torka, és néha köhög.

Tájékoztatta a házi orvosát, aki nem gondolt koronavírusra, mert nincs láza és fájdalma, légzésével sincs gond. Óvatosságból mégis azt javasolta, néhány napig egyáltalán ne menjen ki a lakásból, és ha tud, szerezzen be Neocitrán porokat, Strepsils tablettákat. Endre azonnal felajánlotta segítségét: mindaddig szívesen bevásárol, és a csomagot majd leteszi az ajtó elé, amíg erre szükség lesz. Az asszony kicsit szabódott, majd elfogadta. Másfél hét telt el így, azaz majdnem így. Az internet kapcsolat megmaradt, egyre bensőségebb hangulatú e-maileket küldtek egymásnak. Az ajtó mindig kinyílt, amikor csomag érkezett, és ugyan mindketten eltávolodtak az ajtónyílástól, de beszélgettek, mosolyogtak, biztatták egymást. Az egyik napon a férfi különös levelet kapott.

Drága Endre!

Sokat gondolkodtam ezen a levélen, pontosabban azon, hogy megírjam, megírhatom-e neked. No, nem olyan aggályom van, mint Tatjánának, amikor Anyeginhoz írt, hanem egészen másról van szó. Nem tudom, hogy kérhetek-e tőled olyat, amit ... de majd meglátod!

Bizonyára te is úgy érzed, hogy a sors ajándékeként találkoztunk annyi év után, és megkedveltük, megszerettük egymást. Bártan használom ezt a szót, mert biztosan tudom, te sem gondolkodsz másként. Egy nő ezt megérzi! Mindketten magányosak vagyunk, nem tartozunk senkinek magyarázattal tetteinkért. Sokat dolgoztunk, tisztességesen éltünk, megérdemlünk, megérdemelnénk szép öregkort, néhány boldog évet. Nem tudhatjuk, hogy a járvány meddig tart, megfertőződik-e valamelyikünk, esetleg mindkettőnk, túléljük-e ezt az időszakot. Nem tudjuk, milyen lesz a világ ezután, érdemes-e egyáltalán várni rá. Több helyen olvasom az interneten, hogy magánemberek is rendelkeznek koronavírus teszttel. Ha egyetértesz velem, azt javaslom, mind a ketten csináltassunk tesztet, és ha negatív az eredménye, akkor nincs mire várnunk!

Három szobás lakásom van, költözz ide hozzám, egyelőre külön szobába, azután majd meglátjuk!

Ne hamarkodd el a választ, gondold át! Mindent megértetek, és elfogadok!

Szeretettel: Dóri

Endre boldogan olvasta a vallomást. Csodálta Dórit, amiért ennyire tisztán látja az ő érzelmeit, gondolatait, vágyait, és amiért volt bátorsága megírni, elküldeni ezt a levelet. Pontosan tudta, nincs szüksége gondolkodási időre, a választ azonnal megírja, csak letörli szeméről az örömkönnyeket.

A szerelmes határőr

Mányoki Gusztáv nyugállományú határőrtiszt harmadszor pillantott fel újságja mögül. Semmi kétsége nem volt, a sarokasztalnál ülő csinos nő őt nézi. Abbahagyta az olvasást, és mintha csak kávéját kavargatná, alaposabban szemügyre vette a hölgyet. Nem volt fiatal, ötven-ötvenöt éves lehet - gondolta -, de még mindig vonzó. Sőt, nagyon vonzó, kedves mosolya után lehetetlenség volt közömbösséget színlelni. Mányoki hatvanévesen is jó kiállítású, jóképű férfi volt, nem futott meg a kisebb kalandok elől. Tisztelte, szerette a szebbik nemet, a szó minden értelmében, és már régóta tudta: manapság semmiképpen sem lehet egy nőt életkora alapján megítélni. Az idősebbek között is mind többen vannak igazán kíváncsiak, nagyszerű szeretők, és a fiatalabbak is okozhatnak csalódást. Már-már fantáziálni kezdett újabb hódításáról, amikor a hölgy asztalához lépett egy férfi, akivel megölelték, megcsókolták egymást. Amikor visszaültek, mind a ketten őt nézték, és biztosan róla beszéltek. A helyzet kezdett kellemetlenné válni, különösen akkor, amikor a férfi felállt, odament hozzá, és megszólította:

- Ne haragudjon uram, hogy megzavarom. Ugye ön Mányoki Gusztáv?
- Igen! Mit óhajt tőlem? – kérdezte szigorúan.
- Nem tetszik megismerni? – és a férfi már örömmel mosolygott.
- Na várjon! Sok emberrel volt dolgom életemben... – fürkészve nézett az egyre ismerősebb szemekbe - ha nem tévedek, akkor maga: Ecset! Bocsánat, hogy így nevezem, de elsőként a katonatársaktól kapott becenév ugrott be.
- Dehogy haragszom főhadnagy elvtárs! Illetve hát, nem is tudom, hogy most hogyan szólíthatom. Nagyot változott a világ azóta, hogy elköszöntünk egymástól a hegyesdombi őrsön.
- Nyugdíjas ezredes vagyok, de nyugodtan szólíthat Gusztá bácsinak is, bár ha jól emlékszem, csak öt-hat év korkülönbség van közöttünk.
- Mónika, a feleségem azonnal megismerte önt. Tetszik emlékezni rá?
- Hátha ő az, aki miatt elsírta magát az irodámban annak idején, akkor igen!

- Ő az! Magának, és Sípos alezredesnek köszönhetjük a boldogságunkat. Három gyönyörű gyerekünk született. Ugyanott élünk a faluban, ahová eljöttek az esküvőnkre.
- De szép is volt, és milyen régen! – tűnődött el az ezredes.
- Harmincnégy évvel ezelőtt. Azért tudom ilyen pontosan, mert akkor volt a müncheni olimpia. A labdarúgó döntőt néztük a fiúkkal, pontosabban én csak ültem a TV előtt magamba roskadva, amikor hivattott az őrsparancsnok. Sosem felejttem el azt a napot.

xxx

A müncheni olimpia labdarúgó döntőjének reggelén, Mátyóki főhadnagy vidáman érkezett az őrsre. Szeretett ott dolgozni, szerette katonáit, a családias hangulatot. Két évvel korábban ajánlották fel részére az őrsparancsnok-helyettesi beosztást, amit örömmel elfogadott. Csak néhány évvel volt idősebb az „öreg” sorállományú határőröktől, de szakértelme, embersége, következetessége hamar megteremtette tekintélyét. Tisztelték, elfogadták, és ami ettől is sokkal fontosabb volt: bíztak benne. A fiatal tiszt, ha kellett kemény fegyelmet követelt, ha lehetett lazított a szabályokon. Szívesen sportolt, étkezett, kávézott együtt a katonákkal, és a beszélgetések közben egyre jobban megismerte őket. Szabadidőben sokszor a főhadnagy is csak úgy szólította a fiúkat, ahogy a társaktól hallotta. Tetszett neki, hogy aki civilben vízvezeték szerelő volt, azt csak Nedvesnek, a hentest Bárdosnak, a szobafestőt Ecsetnek keresztelték, és szinte mindenki kapott valamilyen becenevet. Az ötvenhárom sorállományú katona pontosan tudta, hogy egymásra vannak utalva, össze kell tartaniuk, nincs helye veszekedésnek, torzsalkodásnak, a problémákat gyorsan meg kell oldani. Akik nem voltak szolgálatban, vagy nem aludtak az éjszakai bevetés után, legtöbbször a klubhelyiségben tartózkodtak. Sakkoztak, kártyáztak, beszélgettek, TV-t néztek. Egy-egy izgalmas film, vagy érdekesebbnek ígérkező sportközvetítéskor mindenki igyekezett minél jobb helyet foglalni magának.

Aznap nagy esemény hozta lázba a fiúkat. A magyar válogatott döntőt játszott a lengyelek ellen, és mindenki a győzelemben reménykedett. A bizakodó, jó hangulatban különösen feltűnő volt Ecset szomorúsága, feszült, ideges viselkedése. A főhadnagy azonnal látta, valami baj van. Behívta irodájába katonáját, és emberséges hangon faggatni kezdte. Ecset néhány

percig tartotta magát, igyekezett kitérő válaszokat adni, de aztán a „Szerelmi bánta van?” kérdésre elsírta magát. Könnyek között mondta el, hogy barátnője gyereket vár, és ha ez kiderül, akkor a lányt az apja valószínű megnyúzza, és ő sem fogja simán megúszni. Nagyon szeretik egymást, és a gyereket sem akarják elveszíteni, mégsem tud semmit sem tenni. Óriási baj lesz! Mányoki Gusztáv őszinte megértéssel, sajnálattal nézte az összetört fiatalembert. Azonnal tudta, segíteni kell, nehogy tragédia történjen. Még nem látta a megoldást, és biztos volt abban, hogy azt a parancsnok nélkül nem is lehet megtalálni. Igyekezett megnyugtatni Ecsetet. Ígérte, jelentést tesz az alezredesnek, és mindenképpen kitalálnak valamit. A fiú már attól megkönnyebbült egy kicsit, hogy elmondhatta bánatát, és némi reménykedés töltötte el, ugyanakkor tartott az őrsparancsnoktól, és nem ok nélkül. Sípos alezredest vajszívű, de hirtelen haragú embernek ismerte meg.

Az olimpiai labdarúgótorna döntőjéig még több óra volt hátra, de a klubszobát már berendezték. A tisztések és az öregkatonák lefoglalták a jobb helyeket, a többieknek a szélső székek jutottak, de ezt mindenki helyénvalónak tartotta. Egyedül Ecset nem ragaszkodott kiváltságához, semmi kedve nem volt az egészhez. A mérkőzés tizenkettedik percében tartott, amikor az ügyeletes bekiáltott a klubszobába: „Ecset! A parancsnok hivat! Vigyázz, mert nagyon mérges!” A remegő lábak nehezen engedelmeskedtek. Még sohasem volt ilyen hosszú az út az alezredes irodájáig, de Ecset egyszer csak odaért, és óriási gombóccal a gyomrában bekopogott. A hívó szóra bátortalanul benyitott. Belekezdett volna a szabályszerű jelentkezésbe, de erre nem maradt lehetősége. A két kamaszlányt nevelő Sípos alezredes, a lányos apák ősi aggódásával, haragjával és féltékenységevel zúdult rá. Bizony nem a legszebb szavakkal illetve Ecset férfiasságát, majd óvatlanságát, és olyan szélsőségesnek mondható tanácsokat adott arra, hogy „milyével” mit csináljon, hogy szegény fiú már a kivégzőosztag előtt képzelte magát. Behúzott nyakkal, összetörten állt a szőnyeg szélén, és alig akart hinni a fülének, amikor a parancsnok - miután jól kiordította magát - megenyhült, szinte baráti hangon szólt hozzá:

- Na azért ne rezeljen be ennyire! Helyreigazítjuk a dolgot! Mondja meg nekem, de őszintén, szereti azt a lányt, vagy csak szórakozott vele?

- Jelentem, nagyon szeretem, és nem akarom elveszíteni! - szípogetta a megrettent fiú.
- Na, ez már valami! És a lány? Ő is szereti magát?
- Jelentem igen, nagyon szeretjük egymást!
- Elvenné feleségül?
- Boldogan!
- Biztos abban, hogy magához menne az a lány? Hogy is hívják?
- Mónika. Szerémi Mónika. Biztosan hozzám jönne, már mondta is!
- No, akkor – mosolyodott el jóságosan Sípos alezredes –, hozza rendbe magát, vételezze fel a kimenőruháját, és indulunk lánykérőbe!
- Komolyan tetszik mondani? - tette fel a tiszteletlen kérdést a meglepett Ecset.
- Van is kedvem magával szórakozni. Na induljon, amíg jó kedvem van! – tette hozzá a parancsnok, és már alig tudta visszatartani jókedvű nevetését.

Kevesebb, mint három órás autóút után megérkeztek Ecset falujába, a szülői házhoz. Meglepetés, öröm és aggodalom egyszerre tört rá a szülőkre, hiszen a fiú és parancsnoka megjelenését nem tudták mire vélni. A hetvenes években még nagy megtiszteltetésnek számított, ha egy határőr alezredes elment egy kis faluba. Szeretettel hívták őket a legszebb szobába, azonnal étel, ital került az asztalra, izgatottan várták: mi lesz ebből. Sípos Ervin nem rontott ajtóstól a házba. Beszélt a határőrélet szépségeiről, nehézségeiről, az őrs mindennapjairól, majd amikor már az apa, és anya kíváncsiságát, türelmét a végletekig fokozta, rátért Ecset jellemzésére. Olyan szépeket és nagyszerű tulajdonságokat mondott, hogy a fiú először azt hitte, nem is róla van szó. Amikor a szülők már olvadoztak a gyönyörűségtől, az alezredes előrukkolt javaslatával: meg kellene nősülni a hamarosan leszerelő fiúnak, mert egy ügyes asszony mellett teljesedhetnének ki igazán a képességei. Úgy tudom - hangsúlyozta a szót Sípos, a meghatott édesanyára nézve -, van olyan lány a faluban, aki erre képes lenne, és fiúk őszinte szerelmet érez iránta, ami szerencsére kölcsönös. A szülők elérzékenyülő bólogatását látva a parancsnok elérkezettnek vélte a pillanatot, és előadta tréfásan hangzó, de ellentmondást nem tűrő ötletét: most azonnal öltözzenek szép ruhába, kísérjék el őket, mert mennek lánykérőbe!

Az igazi meglepetés a Szerémi családot érte. Elképzelni sem tudták, miért állítanak be hozzájuk váratlanul Ecseték, ráadásul egy határőr alezredes kíséretében. Mónika igazán megrettent, csak arra gondolhatott, hogy szerelmének eljárt a szája, és most hatalmas botrány lesz. Kereste a fiú tekintetét, de az nem merte ráemelni szemét. A két család jó viszonyban volt egymással, a lány szülei szívesen vették az udvarlást, de semmit nem értettek. A szót ismét Sípos Ervin ragadta magához. Elnézést kért a váratlan látogatásért, amit a katonaélet kiszámíthatatlanságával magyarázott. Aznap másodszor zengett dicshimnusz az egyre nagyobb zavarban lévő Ecsetről. Mondandóját azzal zárta, hogy jobb vőt magának sem tudna elképzelni - itt azért fejcsóválva nyelt egy nagyot, amit ámuló hallgatósága szerencsére észre sem vett - ezért megtisztelő számára, hogy Endre részére - mert ez volt Ecset becsületes neve – megkérheti Mónika kezét! A lányt láthatatlan rugók lökték a fiú karjaiba, arcát boldog könnyeivel áztatta. A megható jelenet a fel sem tett kérdésekre is választ adott, az „örömszülők” is összeöllelkeztek. Az alezredes elégedetten és sejtelmesen mosolygott, mert még egy meglepetést tartogatott a fiataloknak. Ecset három nap szabadságot kapott erre a nagy ijedtségre!

Tóth Gusztáv,

Bemutakozás

Mezőtelegden születtem 1955.07.02. napján.

Minek is a hosszú bemutatkozás? Csak annyit, 1955-ben, mikor megszülettem, nagyon kicsi voltam, de azóta sem lettem nagy, csak súlyosabb.

Általános iskolámat Pósalakán(szülőfalum) ,illetve Mezőtelegden végeztem, magyar nyelven, az akkori törvények szerint. Bár irodalmi fertőzőbeteg-

gem már megtörtént, mégis egy románnyelvű szakközépiskolában érettségiztem a Pece-parti Párizsban.

Ez még nem volt elég tévelygő életemhez, felsőfokú műszaki végzettséget szereztem a Szamos-parti szép városban, 1979-ben. Barkács - életemben minden voltam, csak az nem, amire mindig vágytam. A magyar irodalmat párnám alatt tanultam, amihez hozzájutottam, mindent elolvastam, akár zseblámpánál is. Írásaim sárgult iskolafüzetekben hevernek, fiókokból fiókokba, hisz 7-szer költöztünk, de majd lassan számon kérem őket bűnös hallgatásukért. Nem adom fel, csak fogy az idő így 70 felé...

Érted élni

előttünk magas hegy tornyosul,
a szakadék már nem riasztó mélység,
úgyis átugorjuk, semmi kétség,
s a hegyet megmásszuk konokul

agyam millió gondolatot szül
izmom íjként megfeszül
bárd a karom, gyémánt akaratom,
ha csak nevedet is hallom.

mert csókkal bekötöd szemem,
ha ravasz ág belevág
ereimben többlet-vér kereng,
beléd olvadtam, mindenem

Himnusz a Nőhöz

Te, aki arra születesz, hogy szülj,
s a szenvedésre készülj,
ha gyönyört ölelsz,
te, aki a ránk eső- rész-poklot is
hordozod,
és nem szabad mondd, hogy
jaj!
Mert, hogy másnak is fájjon,
nem akarod.
Te, aki eltekered a vekkert,
mert tudod: a hajnali szó
ébresztőnek édesebb,
te, aki dologgal kelsz és fekszel
halvány lámpafény mellett,
mert alszanak a gyerekek,
te, kinek munkája fizetsége
csak a bosszúság,
mert szobafogságodnak
semmi látszatja,
te, aki állva kanalizol:
talán a tálban több marad,
te sokszor ünneplő, de
ritkán ünnepelt,
te, férfi-gyengeségünk vánkosa, te,
hálátlanságunkért büntess
és ne szeress!
De azért mégis... szeress!

Köss magadhoz

Vándorűző hajnalokon
köss magadhoz ártatlanul
ébredező nemes hanggal
ikrás-mézeskanál csókkal
forró testtel, arany szóval
tűző karral
gyönyör-szoros inda-kézzel
faló-ágyas élénkséggel
akácvirág-szirom ízzel
köss magadhoz ártatlanul
álomporral váratlanul
borkóstoló zamatával
hársfavirág illatával
köss magadhoz vadhajtással
parancsszóval, fenyítéssel
rabbilinccsel, kötelékkel
síríg tartó kő-hűséggel

Vezeklés

Anyám, nem írtam verset neked,
mikor éltél,
nem dicsértelek senkinek,
mint minden szokás szerint...
Nem sirattalak, nem fogtam ráncos kis kezed,
pedig szeretted volna...
szeretted volna, hogy ott legyek
utolsó órádban, hogy legyek még
a gyermeked!

Milyen bűnt követ el az ember
mikor saját útjának nekivág,
és próbálja a szeretet terhétől
szabaddá tenni önmagát?
És téged is felmenteni, mint szerető
angyal-anyát!

De nehéz megküzdeni e kettős
érzés erős hatalmával,
de nehéz elszámolni a gyermek-lélek
felnőtté vedlett ólom-súlyával!

Életedben sosem tegeztelek,
de hogy kínosan szerettelek,
azért tudom, mert nincs pillanat,
mikor ne érezzem piros fejkendő
illatát, tapintását, rojtjai simogatását!
...bajuszkendőnek neveztem...
azzal feküdtem, azzal keltem,
mindig az altatott el mélyen engem...

Hol lehetsz? Már rég agyagban
foglaltak az elmúlás törvényei...
Mit mondanál? Ma ez az értelmetlen
valóság bűnei fölött, hogyan sopánkodnál?
Ugyan mit mondanál te, aki mindig
a szeretet tetőfokán voltál,
a békítő, a világszépítő, megértő jószág!

Ugyan mit mondanál, e furcsa
világ fölött hogyan siránkoznál?
Vagy csak mosolyognál, mint mikor
nadrágszakadásom számodra nem volt,
csak egy csínytevés...
mikor a tehenek szarvai szétszaggatták
ingemet, csak nagyokat kuncogtál
kis koszos kötényedbe...

Hol találom azt a piros bajuszkendőt,
kinek mondjam most már:
Ne bántson csicsés anyukám!
hol találnám a te törvényed szerint
a világ megnyugvását?
Mondd anyám, hol van a túlvilág?
Mondd, hogy ugye nincs, nincs, nincs!
Vagy mégis? A bánattól leszakad az ég is...
Mert csak az emlék van, csak az marad
mindannyiunk után...
Ha még lesz, aki emlékezzen ránk!

Szerelem - placebo

Aki azt hiszi, a szerelem egy játék,
nem fogja fel, mily hatalmas e szó,
hogy egy mozdulat, egy jel nem hiábavaló,
s nem érzi, az őszinteség mily nagy ajándék.

Kalandok sora mind-mind placebo,
mészporból kevert hatástalan gyógyszer,
lélekbúvárok elmondják majd egyszer,
mennyit nyom a latban a sok hazug szó.

Keresi az ember a gyógyírt, kergeti az álmokat,
fölrakja a lécet, mit átugrani nem bír,
egyszer a placebo is elfogy, nincs már elixír,
és nem fogadja el, hogy jön az alkonyat.

A lélek fáj

Ha a lélek fáj,
a szívben a vér dübörög,
a tüdőben elszorul a levegő,
reszketve remeg a csontvelő,
az agy nem érez örömet.

És ha a lélek fáj,
megáll a sok-sok lekéssett vonat,
az állomás hiába vár,
a kulcs a csatornába csörren,
kattan minden ajtózár...
és égig nőnek az ósdi falak
sötétben koppan a fej,
de az nem fáj, csak a lélek fáj,
és ha a lélek fáj,
hiába viszed zsákodban
tudós könyvek súlyos halmazát,
mert a világ gazjai
elnyomják szavad igazát,
és ha Lótként futsz, menekülsz,
sóbálványod már nem nézed,
mert a sok téves nézet ellen
már nem tudtál tenni eleget,
hiába üríted koldusnak zsebed,
csalók fölött győzni nem lehet,
mert belül a jó mindig kevesebb,
mint a kinti gonosz.

Ha a lélek fáj, hiába van otthonod,
benne csak a sok kérdés a több,
mint pénzed, mire uszítanak,
mert nem érted, az értelem,
miért több, mint a hamis aranyak.

Ha a lélek fáj,
az igazság alulmarad!
elmaradnak a kérdések...
ha szilánkos a csonttörés, nem érzed
mert csak a lélek, csak az fáj!

Fakult emlékek

Kérges napok halott hangulata
kínoz...
mint mélabús csatavesztett vezér
sírok
a szép napok után!
Itt hagytak bután
emlékekkel telt fejemben
lányok szava röppen:
kiáltások zöme ugraszt
az édes sörösüvegnek,
a srácok forró gulyástól
hörögnek,
húszan iszunk egy fél liter piát
húszan üldözünk kutyát
mert kiitta a levesünk javát,
a kunyhónkat, mi ránk borult,
békepipával (mi húsz szájtól
koszos) búcsúzunk.

Az édesem megretten
lenni a völgyben, de
jót alszunk az ég alatt.
Másnap kis VIT-et
rendezünk a hotel előtt,
hol debreceni lányoknak
Omegát idézek gitáromon.
De szép volt!
Azóta semmi, lenni, nem lenni...
csak az unalom vaksötétje ugat,
már-már belefúlok az éjbe
s szövöm egyre az álmokat
és várom a szép hajnalokat.

Szelek barlangja

Szobám szelek barlangja lett,
melyben szél helyett
süvít a magány
a csönd kisöpörte
a színeket,
a falán lyukat fúrt
a kíváncsiság:
meddig leszek
nélküled?

de csak az üresség
kiált
könnyeim sztalagmintái
szobámat befonják
én is kiáltok
feléd, ágyamban kereslek
de te szél lettél:
már rég nem hallod hangomat,
emlékképek hullanak,
mint málló vakolat...

Varga H. Mária

Bemutakozás

Magyarország legdélebbi részén születtem, a Viharsarok csodálatos városában, Békéscsabán. Kis kitérőkkel tértem vissza ide kedves szülővárosomba.

Az irodalom, főleg a versek, kicsi korom óta lenyűgöz, nem csoda, hiszen benne nőtem fel. A szüleim a maguk egyszerűségében éltek, emlékeze-

temben van a mai napig... amikor kevés idejük engedte, a könyvért nyúltak.

Több mint két évtized telt el azóta, hogy először fogtam tollat, és próbáltam versbe foglalni a gondolataimat. 2006-ban adtam be versemet az első pályázatra. Az első siker itt dobantotta meg szívemet, ami nagy lendületet adott, hogy máshol is próbálkozzam. Az eltelt idő alatt számtalan oklevél díszíti szobám falát, s inspirál a folytatásra.

Több irodalmi oldalon osztom meg verseimet, öröömre egyre gyarapodnak olvasóim létszáma. Verseimet nemzetközi oldalakon is megosztom, így írásaim eljutnak a világ minden tájára.

Verseimet Varga H. Mária néven publikálom.

Szeress

Víztükör fölött életünk hidja,
lassan felszálló víznek párája
a múltat mögöttünk eltakarja,
vezet bennünket a hídon túlra.

Ősz arany levele suttog nekünk,
a hídon mi oly` boldogan megyünk,
kéz a kézben ballagunk az őszbe,
türkizszín szemed ragyog szemembe.

Míg két kezed foghatom, nem bánom a tavaszt,
fejünk felett gyorsan elsuhanó sok nyarat,
szeretetünk nem halványul megfáradt őszbe,
csak fogd kezem, táncoljunk át a boldog télbe.

Vigyázó szem

Lehet sötét felhő, tűző napsütés,
holdtalan éjszaka vagy csillagos ég,
lépteid követi egy vigyázó szem,
amely lecsukódni nem fog sohasem.

Szeretete...vigyázó szeme kísér,
egy sóhajjal jelzi, ha rossz útra térsz,
halld meg e gyenge, selymes fuvallatot,
köszönd imával ez égi jószágot.

Nem foghatja már kezed szeretettel,
de aggódó szemmel kíséri utad,
a szeme sarkában néha mosoly ül,
olykor fájó könnyek, arcára gördül.

Neked írok, Anyám

Gondolatimba merített hófehér lap előttem,
dallammal szőtt soraim rovom gyöngybetűkkel,
szívem diktálta szép szavak szállnak szívedhez,
ugye, felér hozzád, Anyám, a csillagos éghez?

Szívem fájdalmát írom neked, drága Anyám,
árva lelkem halkan suttogó, bús dallamát,
fájó könnyeimből fűzöl örök gyöngykalárist,
boldogság járja át lelked, ölelnek gyöngykönnyeim.

Kanyargós út az élet

Elindultunk az egyenesnek képzelt úton
kéz a kézben, boldogan, jövőbe nem látón,
bízva, hogy nekünk mindig egyenes lesz utunk,
de jött az előre nem látott, rút kanyarunk.

Reményekkel telve oly boldogan sétáltunk,
erdőt-mezőt járva szép tájakat csodáltuk,
napsütötte erdő kanyargó, szép útjait,
méregzöld leveleik halk susogásait.

A nyár levelei hamar őszbe öltöztek,
életutunk veszélyes kanyarhoz érkezett,
a sors útja kegyetlen, kiszámíthatatlan,
váratlanul elvitt az utolsó kanyarban.

Édesapám

Lassan úszó bárányszerűen
üzenetem neked küldöm,
hiányodért szívem vérzik,
de a tettetted megérti.

Távozásod én megértem,
bánat járta a szívedet,
fiad után vágyakoztál,
vele újra találkoztál.

Értelmetlen lett életed,
pedig én itt voltam neked,
hiányát nem pótolhattam,
azt az utat választottad.

Könnyes szemmel megyek hozzád,
nézd, mit hoztam, Édesapám,
vadvirágot, kedvencedet,
díszes csokrokba kötöttem.

Kételyek között

Neved írnám én fergeteges felhők soraira,
Hogy szerelmemben bízz, s ne kételd azt soha,
Ha mégsem hinnéd el halálos szerelmem,
A neved mellett ott fölön, viharos felhőkben
Villámok legyenek a felkiáltójelek.

Szenvednék, s fájó reménytelenségben
Szolgaként mosnám abban érző lelkem.
Hogy ne feledj el soha, s szerelmemben bízz,
A felhőkben fölön, ott a neved végén
A fényes holdat tegyék meg csillogó pontként.

Neved a háborgó tenger habjaira írom,
Lelked ígését neked így sugallom.
Ha szerelmem te még így is kétlenéd,
Fergeteges tenger pusztító vihara,
Nevedet örökre, mindég korbácsolja.

Ha kételyed mégis bekövetkezik,
S sírom sötétje, lelkem majd bántatik,
Ha leszáll az éj csendes nyugalommal
A temető csendes magányosságában,
Világítson reám sok ezernyi csillag.

Kösziklán állva

Holdsugár fürdik, a tenger zöld vizében,
milliónyi csillag úszkál körülötte,
mint tükörkép, csillog fölöttem, előttem,
kösziklán állva csodálom, mesés éjen.

Sok fényes csillagot vágyakozva nézem,
egyedül a parton, így várva kedvesem,
suttogó szavakkal, szellővel üzenek,
jőj.. ó, repülj hozzám egyetlen kedvesem.

Túloldalt, nagyon halkán szól a lágy zene,
mesés kedves dallamra, zöld ruhám lebben,
szívhez szóló zenével, üzent kedvesem,
éj sötétjében szívemhez ölelhetem.

Vass József András

Bemutakozás

Vass József András reményíró vagyok.

A megtisztelő titulust egy nagyon kedves olvasómtól kaptam.

Elmondása szerint az első könyvemben leírt módszerem segítségével sikerült megoldania az élete addigi legnagyobb nehézségét, és ezáltal új reményt kapott a folytatáshoz.

Azóta már megjelent egy fantasy témájú regényem és egy verseskötetem is.

Jelenleg a negyedik könyvem készül. Szívesen írok novellákat is.

Stand-up humorista voltam, az első könyvem mégis a mélyből való felál-
lásról szólt. Heavy Metált hallgatok az autóban, de sírok a Titanicon.

Négyszer voltam egy centire a haláltól, és ennél is többször értékeltem át az egész életem.

Az írói és költői hitvallásom: a szórakoztatás mellett, minden művemben elrejteni egy olyan tartalmat, amely segít, elgondolkodtat és hasznos ötletekkel szolgál.

Egy idézet tőlem:

A remény a siker barátja, a boldogság társa, és az élet mozgatórugója!
Jó egészséget kívánok Mindenkinnek!

Panni

Egy Down-szindrómás lány találkozása a szerelemmel

A nagyszoba sarkában hatalmas tükör állt. Három részre osztva úgy tervezték meg, hogy a középső eleme pontosan kétszer akkora legyen, mint a mellette álló szárnyai, melyek jobbról és balról helyezkedtek el. Hasonlított egy olyan oltárhoz, amelynek, ha becsukják az oldalsó képeket ábrázoló részeit, akkor pontosan illeszkedve, a középső képet elfedve,

eltakarják annak titkait. A tükör behajtható részei rendszerint félállásban voltak hajtva a nyitott és a zárt helyzet között, ezért amikor valaki belepillantott, egyszerre láthatta magát benne szemből, valamint jobbról és balról. Sötétbarna, polcos állványra szerelték rá, és úgy állították fel a szoba sarkában elfordítva, hogy szélei egyformán érintsék mindkét mellette levő falat. Az állvány is három részre volt osztva. Jobbról – balról három kisebb fiók helyezkedett el, középen ketté nyitható, ajtóval ellátott, nagyobb dolgok tárolására alkalmas polc. A tükörkép kétszer akkorára varázsolta a szoba méretét, mint amekkora valójában volt.

Őszinte, nagytükör volt, a legtöbb embernek az igazat mutatta, nem azt, amit látni szerettek volna, hanem a kendőzetlen igazságot.

Panni nagyon szerette nézegetni magát benne, de neki hazudott a tükör, amellyel ő kezdetben nem foglalkozott. Annál inkább volt nehezen elviselhető a szüleinek a látvány, amely visszatükröződött. Hiába volt a tükör melletti falakon széles ablak, melyen a szikrázó fény napkelettől – napnyugtáig beáramlott. Hiába világította meg hatalmas csillár a kislányt hátulról, illetve a tükörből visszaverődő fény szemből is, a látvány más volt. Nagyon más.

Panninak szőke haja volt, amolyan szalmaszőke. Itt – ott szinte fehér. Anyukája szerette volna, hogy a lánynak hosszú haja legyen. Remélte, hogy egy ideig tudja álcázni vele a látványt, amelyet a kislány arca mutatott.

Amikor édesanyja befonta, színes masnival díszítette. Már csak egy doboz hiányzott a háta mögül. Olyan színes dobozka, melynek első oldala átlátszó, és amelyben az alvós babákat árulják a játékboltban. Tarkabarka, fodros ruhába öltöztette, hogy azzal is elterelje a bámuló tekinteteket. Sokat gyakorolta a hajfonás tudományát, hogy a végeredmény minél tökéletesebb legyen. Közben mesélt régi időkről, első szerelmekről. Pannit leginkább a szerelmes történetek érdekelték. Az édesanyja természetesen úgy mesélt róla, hogy egy ilyen kislány számára is érhető, minden részlete nagyon szép és érdekes legyen. Pont ezért is hallgatta a kislány tátott szájjal. Óvodás korában a pajtásai sokszor megdicsérték Panni haját, mindig figyelték, hogy aznap milyen módon fogja viselni. Az óvodás évei boldogságban teltek. Az óvó nénik tisztelettel kezelték a másságát, a gyerekek pedig a maguk módján természetesnek tartották, hogy van ilyen.

Később Panni is beletanult a hajfonásba és saját maga készítette el a hajkölteményeket. Volt, amikor csak egyszerűen jobbról és balról elválasztva viselte, de amikor egybefonta, különleges alkotások születtek. Színes bárszony masnival díszítette. Általában csak a végét kötötte össze vele, de

nemegyszer bele is fonta a pillanatnyi formát követve. Idővel ezek a masnik a hangulatjelzés elemeivé váltak. Amikor a kislány vidám volt, akkor kék, a nyugalmat a zöld, az idegességet a piros, a szomorúságot a fekete szimbolizálta.

Az első igazán fájdalmas dolog az általános iskolában, rögtön a tanév kezdetén történt. Az egyik

fiú, akit Petinek hívtak, valami rettenetes dolgot mondott neki. Amikor hazaérkezett a fiókjából hatalmas ollót vett elő, és levágta a copfjait. A tükör szárnyait becsukta, ne is láthassa magát benne. Ebben a pillanatban lépett a szobába az édesanyja.

– Panni. Pannikám! Mi történt a hajaddal? – kérdezte.

A kérdésre kérdés volt a válasz.

– Anya, mit jelent az, hogy „mongol idióta”?

– Hol hallottad ezt kincsem? – folytatta az anya.

– Az iskolában mondta rám egy fiú, akit úgy hívnak, hogy Peti.

– Szóval ezért vágta le a gyönyörű, hosszú hajad? – kérdezte az anya, aki ekkor már könnybe lábadt szemekkel nézett a lány arcába.

– Nem azért. Peti azt mondta, hogy ezen a fejen, ami nekem van, nem segít a hosszú haj, még akkor sem, ha szépen be van fonva, és színes szalag van benne. Ezért vágtam le.

– Majd beszélek én azzal a Petivel. – nyugtatta az édesanyja.

– Anya! Nem akarok többé habos–babos ruhákban járni. Lehet, hogy ezért is neveztek „mongol idiótának”?

– Lehetséges Pannikám, bár nem hinném. – az asszony erős lelki fájdalma nem engedte, hogy mást mondjon. – Tudod, az emberek hajlamosak az alapján ítélkezni, amit az adott pillanatban látnak. Ha szeretnéd, lecseréljük a ruháidat valami egyszerűbbre.

– Anya! Én nem akarok többé abba az iskolába menni. Ott bántanak engem.

Édesanyja még suttogott valamit, szinte olyan halkán, hogy még maga sem hallhatta, majd elfordult és a könnyeit törölgette. Félt, hogy ez a nap egyszer majd eljön, de remélte, hogy sokkal később kell kezelnie egy ilyen helyzetet. Pár év, vagy néhány hónap is sokat segített volna neki. A gyermekek az iskolában, akik Pannit körülvették, csak őszinték voltak. El sem

tudták képzelni, hogy a szavakkal mekkora fájdalmat tudnak okozni. Peti viszont tudatosan használta a sértéseit. Később nem véletlenül lett az osztály legrosszabb tanulója.

Madárszárnyon repültek tova az évek. Panni 16 éves lett. A lány valamennyire megtanulta már kezelni, hogy külseje az embereket két táborra osztja, de megszokni sohasem tudta. Vagy teljesen elfogadták őt -ebből voltak kevesebben -, vagy kirekesztették. Az igazán fájdalmas az volt, hogy a két véglet között nem volt átmenet. Sokáig kereste a helyét a világban, hogy a másságát kendőzve megmutathassa a valódi énjét. Próbálkozott énekléssel, de egy meghallgatáson csak újabb sérelem érte.

– Kislány, a hangja szép, de azért lássa be, ezzel a külsővel ön nem színpadképes. – mondta a zsűri elnöke.

Panni abban a pillanatban nem értette, hogy mit is jelent valójában az a szó, hogy színpadképes, de tudta, hogy a nyilvános szereplést el kell felejtenie. Hetekig tartott, amíg túltette magát a dolgon.

Segítő édesanyja biztatta, hogy próbálja ki magát más területen is, ezért versírásba kezdett. Ott nem kell vállalnia az arcát. Hófehér papírlapok és egy csodálatos golyóstoll lettek a legjobb barátai. Eleinte csak a saját szórakoztatására írogatott. Később az egyik barátnője javasolta, hogy érdemes lenne elküldeni valahova a verseket, ő tiltakozott ellene. Olyan szépek voltak ezek a versek, hogy kár lett volna a világot megfosztani ettől az élménytől. Ezért barátnője a Panni édesanyja segítségével titokban elküldte írásait a helyi újságnak. Amikor az anyukája megmutatta neki a megjelent újságban, már egyáltalán nem volt mérges, sőt majd kiugrott a bőréből örömeiben.

Az újság fiatal szerkesztője hamar felfigyelt a lány tehetségére. Hétről-hétre jelentette meg az újabb verseit. Később elhatározta, hogy Pannit a születésnapján egy verseskötettel lepi meg, amelyben a lány versei szerepelnek. Tortával a tenyerében és a szépen becsomagolt könyvvel a hónap alatt csöngetett be Panni szülőházába. A lány nyitott ajtót, és nagyon meglepődött.

– Te ki vagy? – kérdezte a vendégtől.

– Peti vagyok, az újság szerkesztője. Úgy tudom, ma van a születésnapod, ajándékot hoztam neked.

A fiút egy pillanatra sokkolta a látvány, de hamar túljutott az első döbbeneten. A lány sokkal nehezebben kezelte az első találkozást.

– Peti? Peti? Tűnj el innen! Peti, nem akarlak látni! Peti nem, nem. Peti nem. – toporzékolt, és úgy vágta be az ajtót, hogy a torta majdnem a vendég arcába csapódott.

A becsukott ajtó mögül is hallani lehetett, amint a lány még mindig kiabálja odabent.

– Peti nem. Nem. Nem Peti!

A fiú nem értette, hogy mivel zaklatta fel így a lányt, de a kételyeit a hamarosan kiérkezett édesanyja eloszlatta. Kiderült, hogy még az általános iskolában egy olyan mély fájdalmat okozott neki egy Peti nevű fiú, melyet azóta sem tudott feldolgozni. Peti kérte, hogy később telefonon beszélhessen Pannival. Az édesanya igent mondott. Az első alkalommal a fiú kezdeményezte a hívást. Szép lassan, gondosan megválogatva a szavait haladt előre a beszélgetésben. Egyre sűrűbben keresték egymást telefonon, de az idő még nem érkezett el ahhoz, hogy ismét személyesen találkozzanak.

Az első verseskötetet további kettő követte. Peti ismét felbátorodott, és immár három kötettel a hóna alatt és egy tortával kezében Panni 18. születésnapján csengetett be az ismerős ajtón. Panni nyitott ajtót. A fiút már nem sokkolta a látvány, hiszen gondosan tréningezte magát arra, hogy a helyzetet kezelni tudja. Most végre bebocsátást nyert. Örültek a személyes találkozásnak. Később Panni szüleivel együtt a tortát is felszeletelték, és hosszasan beszélgettek. A fiú érezte, hogy percről-percre hevesebben ver a szíve a lány közelében. Először magának sem merte bevallani, mert a saját érzései is meglepték, de érezte, hogy beleszeretett a lányba. Amikor ismét kettesben maradtak megosztotta Pannival az érzéseit:

– Azt hiszem, nagyon megszerettelek. – kezdte a fiú.

– Hiszed, vagy tudod? – kérdezte a lány.

– Rosszul fogalmaztam. – szabadkozott a fiú - Panni. Biztosan tudom, hogy szeretlek téged.

– Peti. Te nem lehetsz szerelmes egy Down-szindrómás lányba! Látod, hogy nézek ki.

– De Panni... – próbálkozott a fiú ismét.

– Várj! Mégis hogyan képzelned el a kapcsolatunkat? Szánalmat érzel irántam, vagy csak kalandra vágysz egy „mongol idiótával”?

– Panni! Ezek nagyon súlyos szavak. Méltánytalan az ismeretségünkhöz. A telefonban egészen másképp beszéltél velem.

– Peti. Látod, megint ki mertem mondani a neved. A telefon az egészen más. Ott nem láthatod az arcomat, nem befolyásol a látvány. A Teremtő jól összekeverte ezeket a kromoszómákat. Amivel nekem több van, mint neked, azt büntetésképp ilyen ábrázat formájában jelenik meg. Ez nem olyan, mint egy megfázás, ami idővel elmúlik. Nem egy belső szervi elváltozás, amely nem látszik. Itt az arcom az, amit legelőször megpillantanak az emberek. Vagy azonnal elfogadnak, vagy örökre kirekesztenek. Az emberek azt hiszik, hogy aki Down-szindrómában szenved, azok egyúttal értelmi fogyatékosak is. Ebben sajnos nem tévednek. Ez ennek a betegségnek a másik oldala, a mongoloid arcon kívül. Én más vagyok, a mások között. Kicsit lassabb vagyok az átlagnál, de kaptam annyi intelligenciát, hogy felfogjam, mi is történik körülöttem a nagyvilágban. A magukat tökéletesnek látó emberek azt gondolják, hogy én vagyok az, aki nem normális. Most mondjam azt, hogy számomra pedig a többi, 23 pár kromoszómával megáldott ember a nem normális? Nekem is csak egy másik „mongol idiótát” kellene társként elfogadnom?

A tengerkék mandulaszemekből könnyek indultak el. Az érzések bősztározásba kezdtek. Megkedvelte a fiút, hovatovább szerelmes lett belé, de nem tehette ki őt annak a kockázatnak, ahogyan a társadalom viselkedik a Down-szindrómásokkal szemben.

Igen. Amikor arcába néznek az emberek, először ráfogják: aranyos. Ez csak az első pillanat, mert még önmaguknak sem merik bevallani, hogy milyen borzalmas látvány. A társadalom sajnos még nem nőtt fel igazán a másság kezelésére. Én már rég megbocsátottam nekik. Talán az idő majd itt is jó sebgyógyító lesz. Szakirodalmak foglalkoznak vele, hogy megfogalmazza az embereknek ezt a pillanatnyi, nagyon különleges, ellentmondásos érzését, amelyet éreznek egy Down-szindrómás ember közelében. Valameddig önmagukkal is harcolnak, hogy elfogadják a látványt. Ez tulajdonképpen dicséretes. Később mégis az el nem fogadás, szélsőségesebb esetben az undor nyer. Még inkább érdekes ez a dolog, amikor valakinek az ismerősei közül születik egy Down-szindrómás gyermeke. Hazudik a szülőknek és önmagának is, hogy milyen aranyos is a kisgyerek. Még a ripacskodásba is belemennek, hogy leplezzék ezt az érzést: „Igen. De

aranyos a kicsi. Szinte fel sem fog tűnni az embereknek. Ha nem mondom, észre sem vettem volna. Hidd el, minden rendben lesz. Ismertem egy olyan embert, aki ismert hasonló helyzetben levő szülőket. Majd kaphatsz rá támogatást, és ha elég szánalmat sikerül ébresztened az emberekben, még előre is engednek a sorban. ”Közben viszont azt gondolja, hogy: „Nem. Még, hogy én hazavigyek egy ilyen gyermeket? Vele éljem le az életem? Lássam minden nap? Na, azt most azonnal felejtsd el!”

Peti türelmesen várt, majd így szólt a lányhoz.

– Tudod Panni, te most véget akarsz vetni valaminek, ami igazán el sem kezdődött. Meghallgattalak, de most hadd mondjam el, én mit gondolok!

–Peti, várj! Jól gondold meg, mit mondasz. Ha velem akarsz elkezdni egy kapcsolatot, akkor mi nem csak itt a négy fal között találkozunk, majd ugye? Időnként ki kell mennünk az utcára. Az emberek ujjal fognak mutatgatni ránk, és szánalmat fognak érezni irántunk. Mondják: „Nézd, ott az újság egyik szerkesztője! Ez is hogy összeállt azzal a szerencsétlen lánnyal. Nem igaz, hogy nem talált valami normálisabbat magának.” Peti, amikor bemutatsz a szüleidnek, mit fognak ők mondani? Olyan nincs, hogy mindenki egyformán el tudjon fogadni engem. A szerkesztőségben is elveszítheted a munkádat miattam. Nekünk nem lehet közös gyermekünk! Elég nagy az esélye, hogy örökölni fogja a betegségem. Mi nem lehetünk egy pár!

Peti még türelmesebben várt, mint azelőtt. Csak egy rövid kérdést tett fel.

– Panni, végeztél?

A lány szomorúan lehajtotta a fejét.

A mandulaszemekből mostanra már elapadtak a könnyek.

Peti átölelte a lányt és megcsókolta.

A lány remegett. Először a meglepettségtől, utána a csodálattól. Érezte, hogy a további kifogásoknak most már semmilyen keresnivalója nincs.

Panni volt ő. A Down-szindrómás lány, akire életében először rátalált a szerelem.

Tisztelet

Tisztelem a pillanatot,
mert ez a te pillanatod is!
Tisztelem a hangulatot,
mely a felhőkbe repít.

Tisztelem a létet,
amely a kettőnk léte is!
Tisztelem az utat,
mert egy irányba visz.

Tisztelem ahogy tisztelsz,
melyhez nincsen fogható!
Tisztelem, amikor figyelsz,
egy mozdulat, száz szó.

És tisztellek, te drága lény!
Arcodban örök szépség.
Hangod csak nekem zenél,
tiszteletem a tiszteletedé!

Visszakérem a könnyeimet!

Visszakérem a könnyeimet!
Vissza, mert nem érdemlem meg.
Nem érdemlem, hogy fájjon a szívem.
A fájó szív meghasad, de te ezt nem érted.

Mi mindent nem értesz meg?
Érted vagy nem, már egyre megy.
Nem hat meg szálnalmas könyörgésed.
Mi meghatott egykor, az most a múlté lehet.

S mi a múlté lett, az ott is rekedt.
Szemétbe dobtuk a közös emlékeket.
A szerelmünk most már a szemétben pihen.
Mi egykor szerelem volt, az talán nem létezett.

Mi volt az érzés? Tényleg létezett?
Érzés, vagy vérzés? Súlyos kérdések.
Kérdések, melyekre már nem jön felelet.
Felelet helyett sorra érkező, hamis ígérek.

Ígéret, hogy minden rendben lesz.
Adj időt! Az majd mindent rendbe tesz.
Az idő a barát helyett az ellenségem lett.
Látod? Szenvedésem e versemben írom meg.

Sors vásár

Sorsot vegyenek emberek!
Szólt a rikkancs, hangosan.
Jöjjenek bátran közelebb!
Az egyik kérdez: Mégis hogyan?

Mennyibe kerül egy jobb sors?
Annak nagyon nagy az ára.
Ha pénzed van, megvásárolhatod.
Jó helyen vagy, ez a sorsok vására.

Mondja kérem! Balsors kapható?
Az a bevált, akit régen tépő fajta.
Nagy szerencséje van uram, most
azt akár ingyen is kipróbálhatja.

Mi van, ha a sajátom nem tetszik?
Én egy más sorsra vágyakozom.
Menjen, nézzzen körül máris.
Válasszon másikat, a sors soron.

Reszkető bácsika áll a pult mögött,
Cserélne máris, sorsát olcsón adja.
Háború, fogság, kit régen összetört.
Vigye kérem! Élje át mindet újra!

Meddő asszony toporog arrébb,
kezében rég elkopott fényképpel.
Gyermekeket ábrázol, de nem az övét.
Hol itt az igazság? Kérem, segítsen!

Fiatalember ül, hosszú, tépett hajjal.
Kerekesszékének fogja már régóta.
Ezt ingyen magának adom uram.
Adja a lábát! Még egyszer jár hassak.

Törékeny szépség, fehér botját fogja.
Műhiba volt, az orvost hibáztatja.
Fény gyúljon, ezért bármit megadna,
gyermeke mosolyát ismét láthassa.

Őszülő nénike, családja elhagyta.
Nevelte gyermekét míg ereje bírta.
Férjét eltemette, magány lett a párja.
Jobb sorsát reménykedve várja.

Elfogytak a kofák, vége van a sornak.
Nem talált jobbat, az úr hazaballag.
Jön felé a rikkancs, újsággal kínálja.
Látja, meg van írva itt mindenki sorsa.

Haikuk a szerelemről

Szeress még kérlek!
Karod ad menedéket,
szerelmed éltet.

Láttad már milyen?
Érezted csókja ízét?
Álmodtál róla?

Szemedben lángol,
szenvedélyed vad tüze,
szerelmed éget.

Fogd meg a kezem!
Szükségem van rád kedves!
Ölelj és szeress!

Vönöczki Ferencné, Gmeindl Margit

Bemutakozás

1952-ben születtem Győrben. Gyermek éveimet Gönyűn töltöttem. Az irodalmat mindig is szerettem, az olvasás éltetett. Iskolas koromban is írogattam, de ezek eltűntek.

2010-ben kezdtem írni ismét. Verseimben megjelenik az élet, a fájdalom és a vidámság is. Próbaként pár versem beküldtem a Kisalföld

című megyei lapba. Örömemre, mindet közölték. Ez további írásra ösztönzött. Azóta különböző antológiákban jelentek meg verseim, újabban novelláim. 2013-ban és 2016-ban magánkiadásban megjelent az „Életmorzsa” és a „Gyémántkönyvek” című verseskötet. Több pályázaton is részt vettem, hol kisebb, hol nagyobb sikerrel.

Két CD-m van a YouTube-on. Itt zenei aláfestéssel Mészáros Mihály színművész mondja el verseimet.

Mindig öröm számomra, ha írásaimmal megérintem az olvasóim szívét.

Az illuminált nő (és az üveg)

Lassan, mint aki most ébredt álmából, belépett a kocsmába. Feje ólomnehezékként húzta. Lábai viszont alig engedelmeskedtek. Örült, hogy a sarokban lévő asztal üres volt. Gyorsan lehuppant, a kicsit kopott, kicsit rozoga és nagyon koszos székre. A zöld borosüveget, amit a kezében szorongatott majdnem leejtette, de sikerült úgy letenni, hogy nem tört össze. Ennek öröme, a szájához emelte és egy jó nagyot kortyolt belőle. Akkor meg majdnem hanyatt esett a székkal együtt. De a részek szerencséjével, nem esett hanyatt.

Ezért nem vette, nem vehette észre, hogy jó páran furán vigyorogtak a háta mögött.

Pedig bennük is volt már jócskán nyomás. Többen borgőzös hangot próbáltak suttogni egymásnak, hogy, hogyan is kerülhet ide egy ilyen kiöltözött dáma. Ráadásul ilyen állapotban.

Az ablak mellette volt, azon próbált kibámulni. Inkább csak bámult volna, de finoman szólva is bamba tekintete, a koszos ablaküvegen alig látott át. Nem véletlen, hiszen egy Isten háta mögötti, pár száz lelkes kisfaluban volt. Itt a kocsmá is rosszabbul nézett ki, mint egy negyedosztályú resti.

Az egyik asztalnál három férfi iszogatózott. Ez nem is lett volna fura, hisz férfiak azért jönnek a kocsmába, de most ez a nő is itt volt és két csuklás között kért egy fél vodkát.

A kocsmáros sem értette, hogy mi is történhetett, hiszen egyszerre négy idegen az ő csehójában, nem mindennapi látvány. Betudta annak, hogy a közelben egy húsz fős üzem működött.

A faluból is dolgoztak ott páran. Kezdetben sok volt a jelentkező, de mikor megtudták, hogy műnőket fognak gyártani, sokaknak elment a kedve a munkától. Inkább a kertet kezdték művelni többen is.

No de nem erről akartam beszélni, hanem az idegen nőről. Jólöltözött volt, ezért volt érthetetlen az illuminált állapota. Minden szem rászegeződött, amikor megpróbált felállni, de hiába próbálta meg háromszor is, nem ment. Az idegen férfiak összenéztek és szánakozó arccal elindultak a nő felé.

Kedves, bár kissé gúnyos hangon helyet kértek az asztalnál. A nő csak biccenteni tudott, mert amit mondott az csak érthetetlen motyogás volt. Talán még sírt is. A férfiak közül az egyik átölelte a vállát és kérdezősködni kezdett. Érdekelte, hogy vajon szerelmi bánat, vagy mi az oka annak, hogy itt iszik magában, hiszen látszik, már máshol is jócskán önthetett magába. Mivel egy piros sálát viselt a nyakán kis Piroskának szólította. Ez tetszhetett a nőnek, mert felemelte a fejét és révetegen a pasira nézett és próbálta átölelni a nyakát.

Mit szeretne kis Piroska, kérdezte tőle a kockászakós, de választ sem várva, kért négy vodkát.

A kocsmáros meglepetten felhúzta a szemöldökét, gondolkodott egy kicsit, aztán megkérdezte, hogy a számlát ki fogja kifizetni, mert lassan záróra lesz.

Most a mellényes szólalt meg.

– Ne aggódjon, fizetni fogunk! - mondta hangosan. Halkabban szinte magának meg a többieknek viszont azt mondta, hogy – te fogsz fizetni pajtikám és sejtelmesen összekacsintottak.

Ezt megláthatta az egyik falubeli, mert kissé megszeppent arccal felállt és a társának odaadott egy ötszázast, hogy fizesse ki az ő fogyasztását is. Ezután sietve lelépett. A haverja nem nagyon lepődött meg, mert arra gondolt, hogy most lövik fel a pizsamát és nem szeretne botrányt otthon, hiszen nem ő viseli a nadrágot.

– Mielőtt kiviszem, a hölgy italát is odaszámolhatom? Nem gond?– kérdezte.

– Számolja csak, de hozza már!

Ezt nagyon sürgetően mondták és szinte egyszerre.

Végre előttük volt az ital és a számla. A férfiak gyanakodva nézték a számlát, de végül fizettek.

Kis Piroska is kicsit élénkebb lett. Nem csak élénkebb, de olyan dolog történt, amire senki még álmában sem gondolt volna.

A nő táskájából mérőpohárák és dossziék kerültek elő, de mire kipakolt, már szín józan volt

Odahívták a tulajt, aki csapos, pincér és minden volt egy személyben.

– Uram, mi a fogyasztóvédelemtől jöttünk és ellenőrzést tartunk.

A kocsmárost leverte a víz. Eszébe jutott, a kissé felvizezett vodka, hogy a nő csak egy féldecit kért, nem kettőt, amit a számlára írt, és sorba még pár szabálytalanság.

Az ellenőrök ekkor már az italokat mérték, amik „természetesen” nem a számlázott mennyiséget mutatták. Ezután szépen beleöntögették abba az ominózus üvegbe, amiben előtte semmi nem volt csak Piroska, (most én is így nevezem) úgy tett mintha inna belőle. Ez megy a laborba ellenőrzésre.

Ezután elkezdődött a jegyzőkönyvezés. Ezt nem vártam meg, mert a zárórán már túl voltunk.

Pár nap múlva viszont, mikor arra jártam a kocsmá csukva volt és ott fityegett rajta a bezárást megindokoló határozat.

A nap fénye

Fásultan ültem le egy padra a parkban. Komor volt az ég. Bevallom a hangulatom is.

Olyan történt velem, amire nem számítottam.

Hogy történhetett?

Miért?

Miért pont velem?

Istenem! Hányan és hányszor tették fel maguknak ezt a kérdést? Pedig tudom, mint mindenki más, erre nincs igazán magyarázat. Szokványos volt minden.

Korábban értem haza.

Láttam, hogy János pakolja a bőröndjét. Megdöbbentem.

– Mit csinálsz?

– Látod nem? Mordult rám dühösen.

– De, – kezdtem volna a mondatot, mikor újra rám ripakodott. Ijedten húztam össze magamon a kabátom. Semmit nem értettem. Mi ez? Most mi van? Az agyam sebesen kattogott.

– Csak nem csal – tovább nem tudtam folytatni, mert rám szólt. Mit szólt, üvöltött!

– Igen, igen van valakim és évek óta csallak vele! Minden téren jól összeilünk.

Álltam dermedten, csak akkor tértem magamhoz, mikor levágta a kulcsokat a kisasztalra és bevágódott mögötte az ajtó.

Most mi lesz? Mit fogok tenni? Válni az én koromban?

Kérdések, kérdések és nem tudtam a választ.

Akkor megszólalt a telefon.

– Halló tessék? – kezdtem volna, de nem tudtam végig mondani, csak a feléig jutottam. Ma, mindenki a szavamba vág?

Kissé arrogáns női hang volt. Már hallottam valahol, de nem jutott eszembe, hogy hol is.

– János ott van? De nem is érdekel. Azt üzenem, hogy meggondoltam magam! Túl sokáig váratott! Mégsem költözhet hozzám! Sőt úgy láttam jónak, hogy kirúgom, hisz ma sem jött be dolgozni, azt hiszi, neki mindent lehet, mert jó volt vele? Lehetséges egy fiatalabbat veszek fel helyette. Mégis csak a főnöke vagyok - sipított tovább a nő, azután élesen felkacagott, és lecsapta a telefont.

Ezzel egy újabb sokk ért. Ennek ellenére, azonnal elindultam a férjem után, de már nem láttam sehol. Ijedten néztem körül. Sehol az ismerős barna kabát. Azért ültem ide és kezdtem gondolkodni, hogy rendezzem gondolataimat. Ez kicsit sok volt mára röpké egy óra alatt. Talán már egy órát is ültem és mérlegre tettem eddigi házaseletemet.

Egyszerre csak valamiféle kárörvendő érzés furakodott a mellkasomba. Lecserélik egy fiatalabbra?

Tisztult az ég.

Ettől jobban éreztem magam. Akkor, lassan szétnyíltak a felhők és arcomba világított a nap.

Éreztem langyos simogatását.

Derűsen indultam hazafelé és nem érdekelt már senki és semmi! Nevetve kérdeztem magamtól - vajon János felett is látható a nap fénye?

Bűnöm

Faágak szaggatták ingemet,
tövisek tépték a bőromet,
levelek törölték elhulló véremet,
így kerestelek mindenütt tégedet.
Virágok harmata gyógyír volt sebemre,
éjjeli sötétség köpeny volt testemre.
Villámok fénye vezetett utamon,
és én nem éreztem, mi az a fájdalom.
Holdsugár, napsugár fátylat szőtt hajamra,
csillogtam, mint akit foglaltak aranyba'.
Tudtam, ha itt leszel,
nem hagysz majd magamra.
Vágyaim kergettek, éreztem meglellek.
Csókodtól elégttem, sorsomtól nem féltem.
S egy éjjel karodban, hamuvá hamvadtam!

Zelenka Brigitta

Bemutakozás

Erdővidéki Nagyajtán születtem
Brassóban jártam gimnáziumba,
ott is érettségiztem.

Több mint negyven éve élek Né-
metországban, családommal

A versírással úgy tizenkét éve
kezdtém kísérletezni, s azóta pró-
bálom magam autodidakta módon
(is) fejleszteni, miközben sok

klasszikust, de jelenkori költők verseit is olvasom.

Közben két önálló kötetem jelent meg, és több antológiába, irodalmi fo-
lyóiratba, heti-és napilapba is bekerültek verseim. Irodalmi pályázatokon
is sikeresen szerepeltem (több Poet és Holnap Magazin kiíráson), valamint
a Jelek 2018 és 2020 pályázatokon első, illetve második díjazott lettem.

A versírás nagy kihívást jelent számomra, de lassan szenvedélyemmé is
vált.

Vallom, hogy várni kell, míg leülepednek bennünk az emlékek. Amikor az
aranyló naplemente apró neszekre bontja az időt, akkor érdemes a tollat
kézbe venni, hogy megszülessen, a hosszú évek során bennünk érlelődött
csoda.

A nagy titok

Lassíts.

Csak bízd a természetre magad,
az ő ritmusa egyedül való,
ő a titka, a türelem marad
örök állandó, követnivaló.

Figyeld,
ahogy szökken csírába a mag,
s arany kalászat érleli a fény,
csemete, mint büszke fa, sarjad
s lombját hogy szövi millió levél.

Hallgasd
a kopogó esőcseppeket,
sors- rapszódíáját ha zúgja szél,
gyűjts a Göncölnek csillagkereket
mikor puha talpon oson az éj.

Íme:
arany szépségben ha kel a nap
előtted ott hever a nagy titok...
s lám, e csodának te része vagy,
akár a fény s a bíbor alkonyok.

Látod,
az élet elrohan, és társnak
a futó remény is száguld vele...
adj harangszónyi időt a mának,
s pihenni megtart Isten tenyere.

Biztonság

Egy biztonság, hogy
itt van valaki,
közelben halkán
mocorog a lét,
s lélek-didergő
fázós hajnalon
megfoghatom a
kinyújtott kezét.

Egy biztonság, hogy
itt van valaki,
a támasz, a társ
tűzön-vízen át,
s őszbe forduló
mélabús szívem,
-dérlepte sóhaj-
érti vigaszát.

Bizonyosság, hogy
itt vagy Te velem,
tombolhat vihar,
zúghat zivatar,
rám hajolsz úgy is,
mint virágos ág,
ha bíbor ősz
hóhullás betakar.

Nyomok a nyárban

Emlékszel még a forró nyárra
álomországnak kátyus útjain?
Lángoltak mind a pocsolyák,
tűzben égett a zápor is,
bájoltak minket fenyesek,
gyantaillatú lett a szerelem,
kezed hozzám bújt ölelőn,
bíbor kapuit az ég kitárta,
s reánk borult a végtelen,
és bársony volt az éjszaka,
csillagpora reggelre
selyemmé puhult bőrödön,
és csupa szín lett tőlünk a világ,
ragyogás, dallam, fényözön.

Hiába mulandó minden perc,
mi nyomot hagytunk ott, tudom,
álomországunk peremén
kék hegyek őrzik álmaink,
és csillagok leszünk,
jel minden nyárban,
örök szerelem, te meg én.

Kezem kezédben

(negyven év után)

Ködöt dajkál a völgy-karéj,
s a dal is lassan csendbe ér...
de míg a mennybolt óarany,
elmúlt perceket hasztalan
sajnálni, mégis jó nagyon
elringani a múlt-tavon,
mi volt és ami lesz talán,
számba venni, hisz oly parány
nyomunk a földi létben, itt,
amíg a fény majd elrepít.
De még ölel a két karod,
maradok így, míg akarod,
szemem lezárom, s legbelül
szívembe béke szenderül,
kezem kezédben ott hagyom:
ne fázzak őszi hajnalon.

Megkésett szerelmes vers

(átirat)

Nők napja volt...
A fagy még dacolt
a konok idővel,
s a fehér- sálas fenyők,
mint kötőjel,
őrködtek tavasz
és tél között.
Talán fréziát hoztál,
s a meghitt, vonzó táj
illatos fénybe öltözött.
Cujkát ittunk
és ömlött a szó,
alkony szállt lassan
délutánra,
imbolygó fény
hozzánk szegődött,
s kint köd szitált a fákra.
Ültünk a buszon,
kezed kezemhez ért,
s egy szikra-csillag,
talán ezért,
vállamra hullt,
s ott szépen megpihent.
Valóság volt
vagy sejtelem?
Ki tudja már...
De szerelemet hajtott a szív
azon a csillag-éjjelen.

Ma csak neked

Ma csak neked írom a dalt,
mi minden, ami elmaradt,
a köszönet az értő szóért,
ha fáztam, a puha tenyérért,
ha rémálomban a karod
biztosan mindig átfogott,
a sok-sok apró pillanat,
meghittség diófánk alatt,
napfényes, derűs reggelek,
kávéillat, ha felkelek,
ha dér csillan a kerteken,
s nyári láng már csak sejtelem,
karodban őszi napokon,
szerelmünk visszaálmodom...
A fénylő csillagperceket mondd,
megköszöntem már neked?

Őszben a nyár

Érzed-e még bőrödön a nyarat,
a zsongón lebegő fátyol finom mámort,
a menta fűszerét s ha a szegfű illat
hozzád ért néha, és Nap tüzével átfont?
A kaszálóréten, ahol széna száradt,
szalmakalapoddal intettél a nyárnak,
s amikor az izzás esti fénybe hullott,
álom-cserepekből építettél várat.

Érzed-e még az ízek örömét,
a kacagó málna mézes kedvű dalát,
s ahogyan felsejlett nyelveden a zamat
ha cukrozott ribizlit hozott nagyanyád?

Hangjára a nyárnak emlékszel-e még?
ahogy lágy-ölelőn fuvolázó árnyék
elringatta őrzőn napodban az álmot,
(mert az emlékezés vissza-vissza jár még...)
Lám, az ösvény mellett bágyadnak a rózsák,
s a tiszta harangszó is méla, álmatag,
fűbe hull egy alma tompán, elgurul...
s valahol a kertben egy gyermek felkacag.

És egyáltalán

Mióta tengernyi emberöltő,
magától semmi nem értetődő,
az áradó fény, felhők, záporok,
a szél ha lebeg, lobog, háborog,
s ha bomló rüggyel űzve a telet,
zúgva áthúz a csupasz fák felett
a tavasz, ifjú, vígkedvű titán,
s nyár reggeleken a zengő nyitány
ömlik, a derű mézarany benne,
(észre se veszed tán, mit üzenne...)
És egyáltalán, hogy még itt vagyunk
s madár zenére tárul ablakunk,
és reményt susog a kerti nyárfa,
s tündérringató gyermek álma
hitet sző benned és áldás érik
alázatban, egy életen végig,
s öröm-imádság-madárka rebben,
aprócska puha kéz tenyeredben.

Zsubrits Zsolt

Bemutatkozás

Nevem Zsubrits Zsolt, de ez önmagában nem sokat jelent.

56 éve igyekszem megtölteni tartalommal. Középfokú és felsőfokú tanulmányok itt is, ott is. Volt család, maradt 3 nagykorú gyermek, akikre büszke vagyok. Útkeresés, majd találás, s ezen járás. Ennek része 10 éve a vers - és prózaírás. Érint minden, ami szép. Próbálom újra és újra kifejezni önmagamból,

amire késztetést érzek, gondolok. Szeretek élni, élvezem, hogy létezhetem.

Nyárutó

Az időhatárokon túlra nézeget,
visszhangra találnek a fesztalok,
egy szellő gondtalanul kényeztet,
így én is ejtőzve maradok.

Ujjaim közt percegnek a homokszemek,
napbarnított bőrön hízik a vágy,
azúrkék tengerben tikkadt testek
ringanak csak úgy. Te vagy az ágy.

Még fürdik a nyár a Nap hevében,
gyöngyöző homlokán mosoly kirándul,
habzik a tágas ég jókedvében,
a létezés lenge karja kitárul.

Képeslap helyett lustán - instán a táj,
sajátos ritmusát járja a hiány,
csobbanás, fagyí, újabb kör, igyál!
sosem lesz vége, sosincs vége, talán.

Kémények este

Koromszínű már az este,
kémények a tetejébe,
lassan nyúlik, ágasodik,
majd egészen föl az égig,
menetelnek épp középig.

Nyüszít, recseg, harmonikál,
akár a melankóliám:
setét hozza a nyugtatót,
küldi az éj a nyomasztót,
szaval búsan-fájón végszót.

Aprócska zászlók hintáznak,
mint a gyerekek, cikáznak,
penget perceket dúdolván,
felhangzik múlt, a nosztalgia,
füstszerűn száll ide s tova.

Dal ittas fényben templomom,
korom helyett suttogom...
emlékek háza soktornyú,
torokszorítón szomorú.
Kerülj el engem mélabú!
Kerülj meg engem szomorú!

Hullámszelídítés

*Valamit hoz a hullám, valamit visz.
Ki vagyok én,
hogyan eldöntsem mikor is érkezzen?
Aki a hullámok ura, az mindennek ura.*

Emili óvatosan lépett be a csónakba. Mindig is zavarta az imbolygás, amikor beszállt egy vízen úszó járműbe. Gyorsan helyet keresett magának az egyik üres padon.

– Kisasszony, segíthetek? - érkezett a figyelmesség a kormányostól.

– Nem, köszönöm. Egyedül is boldogulok.

Úristen! Hányszor, de hányszor hagyták el ajkait ezek a háritó, elutasító szavak. Mintha a kezét kérték volna meg. Egészen kirázta ilyenkor a hideg. Elbizonytalanodott. Félt a vízen valamiért, és ezt az érzést a biztonságot sugárzó, acélos szempár és a felkínált erős, evezőhöz szokott kezek sem tudták enyhíteni benne. Lassan csurig megtelt a kis lélekvesztő. Elindultak. Ugyanazok a régi emlékek jöttek elő, mint oly sokszor, mikor szerelmi szálakat gombolyított csodás tavakon, vagy a szabad, végtelen tengereken. Két évvel ezelőtt történt. Velencében gondolázott a tekervényes, szűk csatornákon Mártonnal. Aztán csalódás, veszteség, és óriási űr maradt a lelkében. Csak a fájó érzései nem szűntek jó darabig. Ráadásul borzasztóan utálta azt, amikor egy balul végződött kapcsolata után a fejét megszállták mindenféle komor, sötét gondolatok. Pedig milyen remekül indult az is. Ahogy a többi. Romantika, virágcsokrok, becéző szavak, no és a rózsaszín köd édes cukormázzal, sok - sok felszabadító, törtető reménysugárral. Most végre itt az igazi. Örök hűség, sűrű tartó boldogság. Együtt leszünk tűzben-vízben. ... És az is véget ért, ahogy az összes többi.

– Kisasszony, kérem, kapaszkodjon! Feltámadt a szél, erősödnek a hullámok - térítette vissza a jelenbe egy aggódó, határozott hang hátulról.

Emili csak mosolygott. Ha tudná az evezős, hogy hányszor, de hányszor került olyan helyzetbe, amikor feltámadt a szél, támadtak a hullámok.

Hirtelen eszébe jutott az öt évvel ezelőtti, Rab szigeti szívzűrje. Kellemes, lágy meleg, holdfényes és csillaghullós augusztusi éjszaka. Egy bójára kötöttek rá a vitorlásukkal. Az olasz pasi csak dalolt, csacsogott, bókolt neki, mint valami énekesmadár kikeletkor. Aztán kiúsztak a kikötőbe. Marcello, akár egy triton, éktelen karcsapásokkal szelte a tengert, húzta magával, egészen a lármától hangos partig. Belehabarodott rendesen. Azon az éjszakán csak táncoltak, boroztak, nevettek, és elhitték, hogy övék a nyár és örök a szerelem. Az édenben érezte magát teljesen. Majd a parkban, a fűszeres illatú, lenyűgöző örökzöldek között kabócák adtak szerenádot nászukhoz. Térdelve, epekedve kérte meg a kezét az olasz férfi. Hm. Megint belepirult e szép emlékének felidézésekor.

Aztán most ismét itt van egy ladikban. Igaz, nem akkora, mint a Mária Terézia korabeli. Bőgős, amiben akár egy tucatnyian is kényelmesen elférnének, de legalább nem lesz csuromvizes a ruhája. Nem úgy, mint amikor Lacival a Dunakanyarnál kenuzott jó tizenöt évvel ezelőtt. Csak nem akart jönni az a dömösi kikötőcske. Mintha alaposan kimosták volna testestül, ruhástul, és száradni készült volna. Nem is bánta azért annyira, hiszen Laci elszórakoztatta kitalált, vicces történeteivel órákon át. Együtt nevetgéltek napestig. Na, akkor még valóban fiatalnak érezte magát! Laci szenvedélyes, forró csókjaitól ma is elalél. Az izmos karjai közt ringna időtlen időig. Mégsem működött a dolog hosszú távon...

– Kisasszony! Kérem, adja a kezét, hogy fölsegítsem az Ambrózia óceánjáró fedélzetére.

Emili nagyot sóhajtott, ami nem a fizikai erőfeszítés miatt volt, hanem mert még mindig nem tudta eldönteni, hogy akarja-e ezt az új kapcsolatot Péterrel.

Péter ekkor bukkant fel kedves, megnyerő modorával, meleg tekintetével a hatalmas hajó első függőhidjánál.

– Szia, Emili! Add a kezed!

A nő kezdett kicsit bosszús lenni, amiért már megint meg akarják kérni a kezét, de most, a helyzetre való tekintettel, nem tiltakozott különösebben.

– Milyen volt a csónakban?- kérdezte a férfi.

– Egész tűrhető. A vége felé erősebben fújt a szél. Bocs a frizurámért.

– Ugyan. Nekem így vagy a legszebb.

A nő ugyan unalmasnak találta ezt a bókot, de a férfi nem adta fel.

– Nézd Emili. Örülök, hogy eljöttél, és együtt töltjük ezt a két csodálatos hetet a vízen.

Az útitársa közelebb hajolt hozzá, míg bandukoltak a fedélzeten.

– Tudod, Péter, a fejem már rég eldöntötte, ám a szívem még nem itt tart.

– Na, azon könnyen segíthetünk - szólt nevetve az udvarlója, és egy szál gyönyörű vörös rózsát nyújtott át az addig elrejtett másik kezéből. Emili kissé meghatódott Péter kedvességén.

– Nézd Péter, ez nem olyan egyszerű ám.

– Jó, jó. A két hétben majd elvállik, hogy mit is akarunk egymástól.

– Mintha az olyan könnyen menne...

Péter átkarolta, és levezette az óriás vascet gyomrába, egészen a kabinjukig.

– Pádám! Már itt is vagyunk - azzal előre engedte Emilit a szobájukba, mely méretéhez képest meglepően tágasnak tűnt.

A hálórészben franciaágy, két fotel és két szék fogott közre egy kis asztalt, a falon egy nagyméretű, ovális tükör követte minden egyes lépésüket. Szemben egy háromárbocos karavellát ábrázoló festmény lógott a meguntathatlan és magával ragadó mindig csodás óceánnal. A kör alakú ablakon át még halványan kivehető volt a nemrég elhagyott partszakasz. Elől, a rövidke folyosóból nyílt a vizesblokk, amit a nő azonnal birtokba is vett, hogy rendbe szedje magát. Pár perc múlva felfrissülve tért vissza. Majd Pétert fürkészte, miközben ejtőzött az egyik fotelban. A férfi azonban tett-vett, idegesítően sürgölődött-forgolódott, túllihegett mindent kettőjük körül.

– Gyere, ünnepeljük meg az indulásunkat! – azzal egy pezsgős poharat nyújtott oda a párjának. A koccintást pedig egy röpke könnyed csók kíséerte.

– Mit iszunk?

– Valami olasz aperitif. Prosecco. Milyen?

– Finom. De kicsit száraz nekem.

Aztán újból helyet foglaltak. A nő csak most kezdett igazán barátkozni a szobájukkal. De valami miatt nem érezte jól magát. Szúrós, tömény dohányszag ülte meg a helyiséget, a bútorokat, a függönyt, mindent. Egyre inkább émelygett a gyomra.

– Bocs, Péter, de nem érzem valami túl jól magam. Ez a cigaretaszag teljesen felkavarta a gyomromat. Meg a fejem is elkezdett fájni.

Mindezeket megpecsételve hevesen köhögött. Hiába próbált uralkodni magán, csak nem bírta megszokni a kocsmái rossz levegőre emlékeztető szagokat. Hátra dőlt, elpilledt az egyik fotelban, és kérte Pétert, hogy nyisson ajtót-ablakot, hátha a szellőztetés, a huzat enyhít a baján. De mind hiába, csak nem akart elmúlni a rosszulléte. Végül kifakadt.

– Ezt nem bírom megszokni. Szólj a szoba szerviznek, adjanak egy másik szobát!

A férfi nem hitt a fülének. Kissé feszültté vált Emili követelésétől. A helyzetén javítandó, csitította a betegét. Bár már sejtette, ebből nem fog jól kijönni ügyse.

– Ugyan, drágám. Mindjárt elmúlik, biztosan az izgalom

– Nem Péter, ez a szoba bűdös. Itt iszonyú csikkszag van, amivel nem vagyok hajlandó együtt lenni - jött az ellentmondást nem tűrő válasz.

Péter felállt. Mondani akart valamit, de inkább visszatartotta, ahogy a benne kavargó haragvását is. Útra indult. Végül is ő a férfi. Mi lesz ebből? Rövid időn belül felbolydult hangyafészekhez hasonlított a kabinsoruk előtti folyosó. A személyzetből többen, sőt még egy hajóstiszt is ott serénykedett, hogy orvosolják a malőrt. Kb. 3 órába telt mire megoldották Emili kérését egy négyes csere formájában. Igaz nem örült rajta kívül senki sem ennek a hajcihőnek, költözködésnek, legkevésbé Péter, no meg a másik három szoba lakói, de végül azért csak nyugalom lett. Mire besötétedett odakint, többnyire lecsillapodtak a kedélyek. Alig vették észre, hogy már vacsorához szólítják őket. Gyorsan átöltöztek, megkeresték az éttermet, és elfoglalták helyüket a kijelölt asztalnál.

– Milyen italt hozhatok a vacsorához? - érdeklődött a pincér.

Emili csak vizet rendelt. Péter viszont pálinkát, ráadásul egyből duplát. Fagyos légkör telepedett köréjük, amit az asztaltársaság többi tagjának élénk csacsogása sem tudott oldani. Egész idő alatt, míg ettek, egy szót sem szóltak egymáshoz. Közömbösen bámulták a többieket. Aztán a desszertet meg sem várva, sietősen távoztak az újonnan szerzett szállásukra. A kellemtelen csendet, mely birtokba vette az egész szobát, végül a nő törte meg.

– Nem kellett volna annyit inni – szólt szemrehányóan.

– Ugyan Emili, ne gyerekeskedj!

- Péter, ezt fejezd be gyorsan! Egész vacsora alatt nem beszéltél hozzám. Mi van veled?

– Még kérde? Azért nem kellett volna akkora ügyet csinálni a cigi szag miatt. Nagyon kínos volt magyarázkodnom a személyzetnek. Ráadásul a 15-ös szobából az a jól megtermett asszonyosság majdnem felnyársalt a nézésével. Még jó, hogy nem kerültünk egy asztalhoz a vacsoránál, – válaszolt mérgesen a férfi.

– Te nem törődsz az én igényeimmel és bajaimmal, Péter! - fakadt ki Emili, - annyira, de annyira rosszul lettem.

Halkan pityeregni kezdett.

– És különben is, ne igyál olyan sokat! Megértetted!?

Azzal indult a fürdőbe, és nem sokkal később pedig nyugovóra tért. A férfiben enyhe büntudat ébredt. Talán túl arrogáns volt? Na, szép kis nyaralás, gondolta, és a franciaágy baloldalára dőlt le. Magába roskadva próbált elaludni. Emili az ágy másik, most nagyon távolinak tűnő részén gubbasztott. Neki sikerült később álomba merülni. Hajnali három körül lehetett, amikor felriadt. Péter hangosan szuszogott, de egyébként síri csönd honolt. Furcsa emlékekkel és komor, nehéz érzésekkel viaskodott. Tomival történt rövid kalandján rágódott. Tomi volt az a férfi az életében, akiben a leginkább csalódott. Sokkal többet várt tőle, mint amire képes volt. Rengeteget dohányzott, és mit szépítse, egyáltalán nem vetette meg az alkoholt. Amikor nyaralni vagy társasságba jártak, akkor tudott uralkodni magán a legkevésbé. Ívott, mint a bánatos számár. Neki kellett olyankor helytállni a szállodában, a baráti társaságokban, mindenütt. Iszonyúan égett az arcán a bőr olyankor Tomi miatt. Istenem, mit meg nem tettem értel? De egy idő után betelt a pohár. Pedig rettentő sármos pasi volt. Mindig adott magára, a legmárkásabb holmokban járt... Eddig többnyire csak forgolódott, hánykolódott, vergődött az ágyban, akár egy csapdába szorult nyúl. Ám idővel lecsillapodott. Az ablakon beszűrődő első hajnali fénysugarak békét és csendet küldtek Emilinek. Kissé leverten kelt ki az ágyból. Szótlanul kerülte Pétert, a tekintetét. Idővel aztán megtört a jég.

– Péter, bocsáss meg a tegnapiért. Értsd meg, tele vagyok feszültséggel. Nem egyszerű a helyzetem. Szeretném elfelejteni a korábbi kapcsolatom valamennyi csalódását. De ez nem megy egyik napról a másikra. Kérlek, légy türelemmel.

A férfi kezdett megenyhülni. Jólesett neki a nő őszintesége. Bár úgy tűnt, hogy amióta megismerte, azóta egyhelyben toporog csak. Nem tud kikeveredni szomorú múltjának árnyékából. Sokat találkoztak, számtalanszor meghallgatta a panaszait, mégsem jutott közelebb a szívük egymáshoz. Pedig ő már erre vár hónapok óta. Hiszen részéről szerelem az első látásra. Készen állt a kapcsolatra, hogy meghódítsa, rabul ejtse Emilit. Álmában sem gondolta, hogy ennyi vesződséggel fog járni az ismerkedés, a kölcsönös megnyílás és egymásba feledkezés. És most ő is elbizonytalanodott kissé.

– Jól van, menjünk reggelizni – sóhajtott fel.

Az asztalnál nem történt semmi rendkívüli, semmi olyan dolog, ami megzavarta volna a pihenésüket. Finomabbnál finomabb falatok, ezerféle ital közül válogathattak kedvükre. Emili a gyümölcskínálat széles választékán lepődött meg leginkább. Szinte mindegyik kontinensről akadt különleges ízű termés. Na, meg az apró, édes olasz péksütemények sem hagyták hidegen. Csak azok a fránya kilók ne szaporodnának rajta! Jóllakottan, megelégedve indultak a fedélzetre, hogy onnan is megszemlélhessék a pazar kilátást. És valóban szemet gyönyörködtető látvány tárul eléjük fentről. Bármerre tekintettek, minden irányból az óceán varázslatos és sejtelmes világa köszönt vissza nekik. A levegő még enyhén hűvös volt, Péter közelebb húzta magához a kedvesét.

– Nézd azokat a távoli szigeteket – kezdte a beszélgetést a férfi – talán már Afrika északi körvonalai lehetnek.

A nő elmosolyodott, és kedvesen hozzásimult Péterhez, mint egy nagyon fáradt kisgyerek édesanyjához. Nem fűzött hozzá egyetlen szót sem, csak élvezte az idilli kilátást és a hullámok morajlását. Hol apró, hol pedig nagyobbacska hullámok játéka tette változatosabbá a kékeszöldes vízfelszínt. Sehol erős szellőkés, sehol egy tajtékzó hullám. Az ég egészen tisztán, halványkéken kísérté útjukat. A Nap még kábán, erőtlően vetette rájuk a sugarait. Sétájuk egészen az óriás hajó bejárható elejéig tartott. A stabil jószág orra rendíthetetlenül haladt előre, szelte, választotta szét az óceánt, amit csak elképzelni tudtak az utasok, hisz odáig már nem láthatott le a szemük. Váratlanul egy kislány szaladt el önfeledten mellettük, és rácsodálkozva, ahogyan csak egy gyerek képes, bámulta a nem mindennapi látványt.

– Csak óvatosan Anna, ne hogy eless! – érkezett a hátuk mögül az édesanya féltő figyelmeztetése.

Emili váratlanul összerezzen. Valami kibillentette a belső nyugalmat. Rosszérzések uralkodtak el rajta.

– Mi történt Emili?

– Semmi különös. Csak eszembe jutott a lányom.

– Kérlek, mesélj róla! Alig tudok Lisáról valamit. Angliában él, ugye?

– Igen. Egy szállodában szabadidő referens. Főleg sport, rekreációs programokat szervez. Imádja a munkáját. Persze meg is becsülik rendesen. És van előre lépési lehetősége. Az anyagiakról nem is beszélve. Rengeteg magyar dolgozik ott. Te is tudod, hogy lassan London lesz a második legnagyobb magyar város. Esze ágába se jut, hogy visszajöjjön Magyarországra. Csak az apja hagyná már békén. Állandóan büntudatot ébreszt benne. Pedig igazából Gábornak lehet lelkiismeret furdalása, ugyanis otthagyt minket, amikor Lisa még csak 6 éves volt. Nem tudja túltenni magát azon, hogy nem adott meg a lányának egy csomó mindent. Pedig csak engednie kéne, hogy Lisa felnőttként végre a saját útját járja.

Kicsit várt, hogy kimondja. Péter bátorítóan szemébe nézett, és az egész Gáborral kapcsolatos haragvása kiömlött belőle, mint a tej a padlóra ejtett üvegből.

– Az a szemét otthagyt minket! Azt sem tudtam, mihez kezdjek magammal és a lányunkkal utána. Jól cserbenhagyott minket! Egy gazember, aki csak a munkájával törődött, meg a karrierjével. Mi útban voltunk neki. Egy alávaló, önző alak!

Könnyekkel teltek meg a szemei, arcán a vonások megkeményedtek, ahogy a teljes felső teste is. Péter próbálta vigasztalni. Csendben simogatta, gyengéden megölelte.

– Talán leginkább a fájdalmaimtól félek. Attól, hogy megint, újra nagyon fog fájni- szipogta el a lényegét halkan.

Erre nem tudott Péter mit mondani. Ez azért sokkolta rendesen. Meg látta, hogy a nő nehezen birkózik meg a fájdalmaival. Viszont a sírás segített neki, érezte, hogy enged a szorítás a testéből. Még jobban magához vonta. Ahogy tellett tőle, annyira átkarolta, és ölelte, tartotta ezekben a nehéz pillanatokban Emilit. Könnyeit letörölve, nagyokat sóhajtvá kullogtak tovább a fedélzeten. Egyikük sem akart mást, sem többet, legkevésbé emberek közé menni. Csak lenni és elfogadni egymást. Péter is túl volt már számos

nehéz éjszakán. Olykor ő is álmatlanul forgolódott, legszívesebben kaparta volna a falat kínjában. Tudta jól, hogy mit él át szerelme. Ilyenkor nem segítenek tanácsok, okoskodások, sem pedig a határozott, kemény szavak. A gyógyuláshoz úgyis Emili kell. Őneki csak annyi a dolga, hogy kísérje ebben. Vele legyen, ha akarja, ha engedi. Ha bízik benne. Ha felülemelkedik a szeszélyein. Ha. Túl sok a ha. Túl sok a hullám. Túl sok a ki tudja, mi lesz tovább. Beindultak Péterben a különböző gondolatfutamok. Noha milyen jó lenne, csak átadni magát a pillanatnak, még ha nehéz, még ha tele van feszültséggel, indulattal...

Szerencsére a nő visszatérítette a valóságba.

– Köszönöm, hogy itt vagy velem – és egy szenvedélyes csókkal jutalmazta Péter együttérzését.

– Én köszönöm, hogy beavatsz a múltadba. Bár néha nagyon váratlanul ér, amit kapok, de azért próbálok úrrá lenni az érzelmi ingadozásaidon.

Emili ekkora lelke mélyéből, szabadon nevetett fel.

– Ugyan. Nem kell annyit agyalnod ezen. Majd szorosan átölelte a férfit. Most már ő is erősnek érezte magát ehhez.

Innentől kezdve aztán vérbeli nászúthoz vált hasonlóvá a nyaralásuk. Aznap este megint szerelmesnek érezte magát Emili.

Locsogtak -fecsegték, felszabadultan nevettek egymáson, mint afféle két kamasz, akik a szívükre hallgatnak csupán. És abban a két szívben már nem volt sebzettség, sokkal inkább öröm, forróság és szenvedély. Az ágyban mohón itták egymás szavait, vágyait, és bolondságait.

– Nem értem ezt az egészet – gyengéden simogatta Emili szép, kerek arcát Péter – mintha csak egy hosszú, kalandos játék lenne ez az egész utazásunk. Amiben persze voltak, és lesznek is viharok. Kérdés bennem újra s újra, hogy vajon mennyire tudjuk kézben tartani azokat a kellemetlen percek?

Emilit már teljesen kicserélték az előző napihoz képest. Kivirult, csillogtak a szemei. A korábbi terheknek, nyomasztó érzéseknek és fájó emlékeknek már a nyomát sem lehetett látni rajta. Egy békés, kíváncsi hölgy feküdt a

férfi mellett, sehol hiszti, sem szeszélyesség. Péter szemeit fürkészte, ami-
ben időnként csillogást vélt felfedezni.

– Tudod Péter olyan ez a játék, mint mikor a napfény átsüt egy kaleido-
szkóp kristály szemecskéin. Mindegyiken áthalad a fény, és azok megele-
venedve, csodás színvarázst küldenek tovább. És, és... megnézheted ezt a
mesés, színes képet, ami most belőlünk összeáll itt a szavainkból, gondo-
latainkból, érzéseinkből, hangulatainkból és vágyainkból. És, ha részese le-
szel ennek az élménynek, akkor te is egy lehetsz a kristálydarabok közül,
ami átengedi magán a fényt. Majd együtt csilloghatunk ebben a játékos
időtlenségben. Távol viharoktól, hullámozástól.

nézőpontok találkozása

mikor rád néztem
zavaromban elfelejtettem
mit akartam mondani
kéretlen szavak hazudnak
igazszerűt
vagy hogy mennyire aknázza
alá s fölé
e nyílt titkok sűrűjében
a bűnös bűnök
álságos ígéretét
lehet
a bűn is szócséplés
kitakarná a fényt

aztán felsóhajtottam
legalábbis ahhoz mérten
ahogy előtte fixálódtam
észrevétlen olyan furcsán
mint mikor a sebzett madár
vontatottan dőcögősen
szárny szorítva
megindul
hiányaiból nőtt
másik feléhez

óriások vagyunk mind
kik ide születtünk
haltunk éltünk bízunk
a túloldalon
más színeket oltanak
van hogy egyetértünk
mennyiben pedig nem
mégis
otthon vagyunk mikor
tükröződünk
halkan szólítjuk
egymást

Tartalomjegyzék

B. Moravetz Edith	6
Bakos Erika	14
Bánlaky László	21
Baranyi Imre	31
Bobvos Adriana	35
Bubrik Zseraldina	41
Csép Rózsika	62
Dr. Radmila Markovic	69
Dr. Zalányi Sámuel	80
Egrégi Bebek Pelsőczy Katalin	84
Fehér József	91
Gáll Júlia	105
Gidófalvi Ilona	111
Hegedűs Gábor	123
Horák Andrea Kankalin	138
J. Nagy Hanna	147
Jekő György	157
Juhászné Bérces Anikó	163
Kalocsa Zsuzsa	170
Kapocsi Annamária	174
Klementné Burza Mária	185
Kristófné Vidók Margit	189
Lovag Nagy Cynthia	195
Maretics Erika	202
Máthé Rozália	211
Németh Tiborné Sára	219
P. Dányi Gabriella	224
Pardi Beatrix	234
Perjéssy Katalin Mária	240
Petrusák János	248
Pfluger Ferenc	255
Pocsai Piroska	262
Radnai István	267
Szabó Szalay István	277
Szolnoki Irma	284
Tátrai S. Miklós	294

Tóth Gusztáv	310
Varga H. Mária	318
Vass József András	323
Vönöczky Ferencné Gmeindl Margit	334
Zelenka Brigitta	340
Zsubrits Zsolt	347
Tartalomjegyzék	360
Impresszum	362

Impresszum

Szerkesztette: Hegedűs Gábor

Lektorálta: Minden résztvevő, a
saját, itt közölt alkotását

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 362 oldalon

Hegedűs Gábor és 41 társa 2023

ePUB ISBN 978-615-82295-3-1

"Nyilvánvaló, hogy vagy szeret az ember, vagy szeretik: ezt a váltóáramot a természet kérlelhetetlen következetességgel szervezte meg. Az összhang legtökéletesebb és legeslegszerencsésebb formája, mikor az egyik különösebb lázadozás nélkül tűri, hogy a másik szeresse. A természet végül is kegyes: igaz, soha nem adja meg, hogy az szeressen, akitől ezt reméljük, de módot ad arra, hogy korlátlanul szeressük azt is, aki bennünket nem szeret."

Márai Sándor

